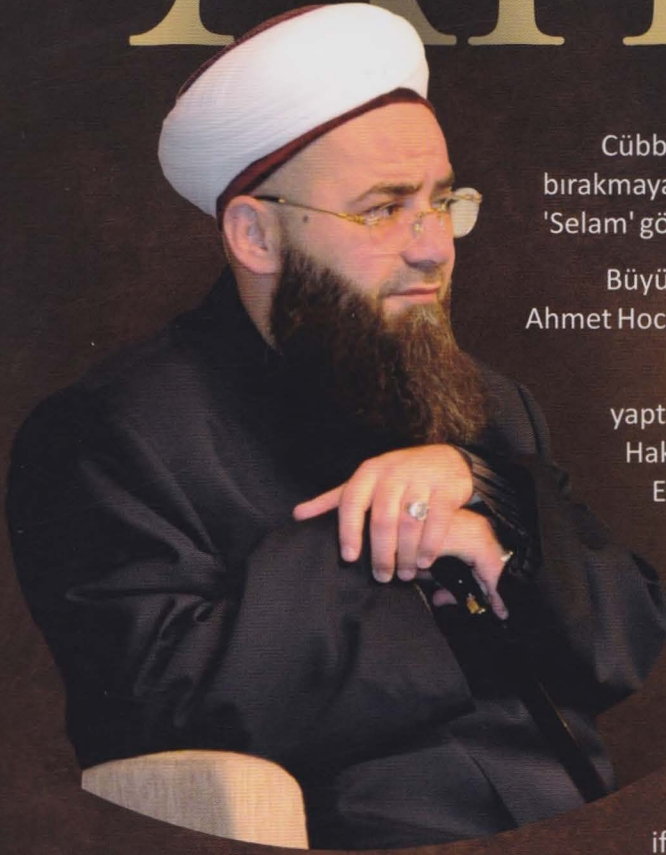

Kasr-ı Arifan®

Cübbeli Ahmet Hoca, bu zorlu günlerinde kendisini yalnız bırakmayan ve desteklerini esirgemeyen sevenlerine öncelikle 'Selam' gönderdi.

Büyük yeminler ederek tüm suçlamaları reddeden Cübbeli Ahmet Hoca; sizlerle paylaşılması için şunları dile getirdi:

“Evvelden beri size bildirdiğim üzere ilmî reddiyeler yaptığım çevrelerden bu tür komplolar beklemekteydim. Hakkı söylemeseydim bunlar başıma gelmeyebilirdi. Ama Efendi Hazretleri'nin emri ile acı da olsa hakkı söylemeye devam ettim. Ve bugün bu duruma düşürüldüysem de bundan dolayı hiçbir sıkıntı çekmiyorum. Allâh'ı, Rasûl'ünü ve Meleklerini şâhit tutarım ki; ben ne Kazakistan'dan ne de Fas'tan, ne fuhuş için ne de nikâh için hiçbir kadın getirtmedim. Eğer getirttiysem Allâh'ın, Meleklerin ve bütün insanların lâneti benim üzerime olsun. Ama eğer getirtmediysem Allâh'ın, Meleklerin ve bütün insanların lâneti bana bu iftirayı düzenleyen ve beni bu duruma sevk edenlerin üzerine olsun.

Şu da bilinsin ki; yanımdaki eski bâzı arkadaşların pervasızca işlemiş oldukları hataların asla benimle alâkası yoktur. Herkesin ameli kendini bağlar. Fakat burada kötü niyetli kişiler beni ilişkilendirmeye çalışmışlardır. Ne İsmailâğa Cemaati'nden, ne de dışarıdan hiçbir hoca veya hoca geçinen kimseleri ne tehdit ne de şantaj yoluyla mağdur etmemişimdir. Ama beni kıskanan bâzı çevreler bu hususta bana iftira ederek Emniyet'e şikâyet edecek kadar küçülmüşlerdir. Bunların cezasını Allâh'a havâle etmekteyim. Hiçbir çete mensubu ile gayr-i meşrû, gayr-i kanûnî bir talep nedeniyle asla hiçbir görüşmem ve konuşmam olmamıştır. Bu manada hiç kimseye mektup yazmam da vaki olmamıştır. Ama herkes tarafından ilgi ile izlenen biri olmam hasebiyle, her sınıf insanın beni dinleyip etkilenmesi ve bana selam vermesinden daha doğal bir şey olamaz.

Bütün bu sözlerimin doğruluğuna dair; Allâh'ı, Arz'ı taşıyan melekleri, tüm melekleri, tüm Nebî ve Rasülleri ve bu sözün ulaştığı tüm mahlûkatı şâhit tutar ve Cenâb-ı Mevlâ'dan bu şâhitliğimin âhirette bana sorulmasını niyâz ederim!”

Cübbeli Ahmet Hoca; sabır ile herkesin merakla beklediği bu önemli açıklamasından sonra sizlere bir an evvel kavuşması için, 41 Yâsîn-i Şerîf, 16641 defa 'Yâ Latîf' ism-i şerifi ve Salât-ı Tefrîciye gibi önemli duaların okunmasını siz sevenlerinden beklemektedir.

Kamuoyuna saygılarımızla duyurulur...

Geçen ay içerisinde beş, altı gün süren bir vaaz-sohbet programımız oldu. Aralık ayının dokuzunda başlayıp, on dördüne kadar süren Almanya ve Fransa'yı kapsayan bir program... Cübbeli hocamızın tutuklanmasıyla ilgili hepimizi üzen haberi de orada aldık. Tabi önce inanmadık, ama bu haberin gerçek olduğunu öğrenince de çok şaşırdık. Çünkü, haberlerde de geçtiği üzere bir çete operasyonu yapılıyordu. Ve çete kapsamında alınanlar serbest bırakılırken Cübbeli hocaefendi tutuklanıyordu.

Tabi şunu belirtmekte fayda var: Bu tutuklama kesin bir hüküm değil, ancak yargılama tutuklu olarak devam edecek demektir. Evet bir mahkeme kararı var, bu doğrudur veya yanlıştır bunu tartışmıyoruz. Ama Avrupa'daki bu programlarımız esnasında gittiğimiz yerlerde, görüştüğümüz kardeşlerimizden hiç kimse Cübbeli hocaefendiye isnad edilen suçlamaların hiç birine inanmıyor, bir iftiraya kurban gittiğini ve bir komployla karşı karşıya kaldığını düşünüyor.

Bizi şaşırtan başka bir durum da şu ki; mahkeme bu soruşturmayla alakalı olarak gizlilik kararı vermişken, medyada bu kararı ihlal edici her türlü yayın yapıldı. Hatta reyting yapabilmek uğruna Cübbeli hocaefendi'yi daha düne kadar ekranlarına çıkarmak için adeta yarışan televizyonlar, maalesef demediklerini bırakmadılar.

Birde ev görüntüleri var ki sormayın gitsin... Evin saatinden, perdesinden, çekmecesine kadar detay verilerek gösterilmesi ne derece doğruydum?.. Malumunuz Ergenekondan tutun da şike operasyonuna kadar birçok operasyonlar yapıldı. Kimsenin özel hayatı böylesine delik deşik edilip gösterildi mi?.. Peki kimseye reva görülme bu durum Cübbeli hocaefendiye neden reva görüldü? Onu gözden düşürüp itibarsızlaştırmak için mi?.. Tam aksine herkesin sevgisi daha da arttı ve insanlar kenetlenip ona sahip çıktılar elhamdülillah.

Cübbeli hocaefendinin tutuklanmasıyla alakalı yorum yapan, çizginin sağında diyebileceğimiz bazı yazarların ve az da olsa küçük bir kesimin, bu olayı bahane ederek aleyhte bir tavır aldığını hatta "iyi oldu" demeye getirdiklerini üzüldük. Halbuki bir mümin, başka bir mümin kardeşinin başına gelen bir musibete sevinemez. Zira bu kafirlerin özelliklerindedir. Nitekim Mevla Teala şöyle buyurmuştur:

"Size bir nîmet isabet ederse onları mahzun eder, üzer. Size bir musibet dokunursa onunla ferahlanır ve sevinirler..." (Âli İmran: 120)

Bu dünya imtihan dünyasıdır ve hepimiz imtihan dayız. Tabi herkesin imtihanı durumuna göredir. İlkokul talebesiyle üniversite talebesinin imtihanı elbette bir olmaz. Yani büyük başın derdi büyük olur. Nitekim Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir hadisi şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

"İnsanlar içinde en ağır imtihana çekilenler peygamberlerdir. Sonra sırasıyla onları takib edenler, sonra onları takip edenlerdir. Kişi dinine göre imtihana çekilir..."

Kıymetli Ârifân okurları!

Şimdi dua zamanı... Cübbeli hocamızın bu imtihanı kolay atlatabilmesi için başta kendisine, sonra çoluk-çocuğuna ve sevenlerine şu zor günlerde tahammül ve sabır ihsan etmesi, bir an önce beraat edip aramıza kavuşması için Ahkemü'l-Hakmîn olan Rabbimize çok dualar edelim. Seherlerde... Teheccüdlerde... Secdelerde...

Ârifân dergimiz sizin elinize ulaştığında, Cübbeli Hocamızın aramıza kavuşmuş olmasını temenni eder, şimdiden dualarımızı kabul buyurmasını Mevla Teala'dan niyaz ederim.

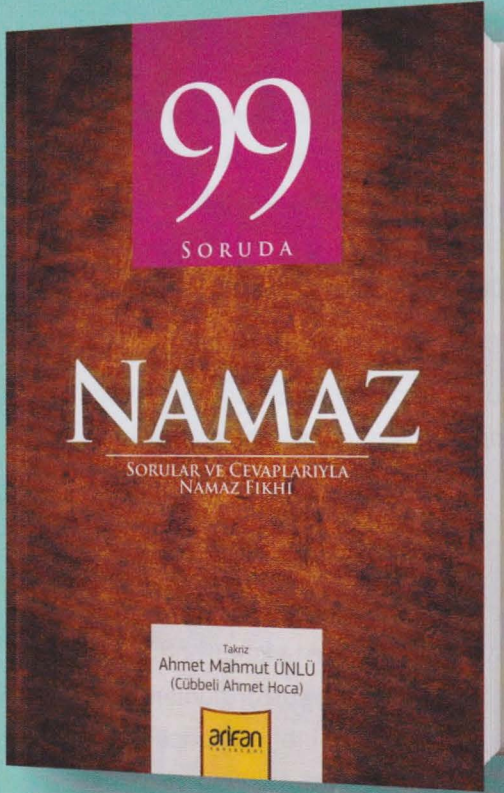
Fi Emanillah!

99

SORUDA

NAMAZ

SORULAR VE CEVAPLARIYLA
NAMAZ FIKHI

Takriz:
Cübbeli Ahmet Hoca

444 18 10

www.arifankitapevi.com

08

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

ALLÂH-U TE'ÂLÂ'NİN CENNETLE MÜJDELEDİĞİ MÜMİNLERİN SÂHİP OLDUĞU DOKUZ SIFATTAN "RÜKÛ", "SECDE", "İYİLİĞİ EMRETME", "KÖTÜLÜKTEN NEHYETME" VE "ALLÂH'IN SINIRLARINI MUHÂFAZA ETME" VASIFLARI!

18

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

FİNANS KURUMLARINDAKİ ALTIN HESABI ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME

22

KEMAL ARKUN

YAVUZ SULTAN SELİM HAN,
KÜRTLER VE ŞAH İSMAİL

30

ALİ EREN

BU KADARI DA OLMAZ DEDİRTEN
TOPLANTI

36

ALİ KARA

DİYALOGÇULARA
REDDİYELER – 1

OCAK 2012

Yıl 5 Sayı 52

ISSN: 1307-7902

Arifan Yayın Film Adına
İmtiyaz Sahibi

Beyzade Prodüksiyon

Genel Yayın Yönetmeni

Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Genel Koordinatör

Fatih ARAZ

40

MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER

İSLÂM'DA KADINA ŞİDDETİN YERİ
YOKTUR!

44

ALİ ULVİ UZUNLAR

SELAM'IN ÖNEMİ

46

ADEM ŞENER

SABİR

64

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

ESMÂULLÂHİ'L-HÜSNÂ

50

**AHMET MAHMUT
ÜNLÜ**

DUALAR VE ZİKİRLER

www.arifan-e-dergi.com

Elektronik dergi dönemi başladı. Arifan dergisi daha baskıya girmeden görün.

Şifrenizi öğrenmek için: **444 18 10** veya edergi@arifandergisi.com

Bu hizmet sadece Arifan Dergisi abonelerine özeldir.

Temsilci İrtibat

444 18 10

Abone Dağıtım

Beyzade Yayınları

Tel: 444 18 10

Adres

Arifan Yayınları

Defterdar Mah. Meşatlık Sk. No: 8
(Halk Ekmek Fabrikası Yanı) Eyüp/İST.

Tel: 0212 521 93 92

Faks: 0212 534 43 75

www.arifandergisi.com

bilgi@arifandergisi.com

şikayet: sikayet@arifandergisi.com

Yayın Türü

Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri

7 Renk Matbaa

*Dergimizde yayınlanan yazıların,
reklamların sorumluluğu yazarına ve
reklam sahibine aittir.

Yurtiçi Abonelik Bedeli (Yıllık)

72,- TL

Yurt Dışı Abonelik Bedeli (Yıllık)

72,- Euro

Abonelik İçin Banka Hesap Noları

Beyzade Prodüksiyon adına

Bank Asya (Fatih Şb. Şube kodu: 22)

TL IBAN: TR32 0020 8000 2202 8166 1000 01

EUR IBAN: TR75 0020 8000 2202 8166 1000 03

USD IBAN: TR05 0020 8000 2202 8166 1000 02

Posta Çeki

Bütün PTT şubelerinden **640 14 25** Nolu

Posta çeki hesabına abonelik ücretlerinizi yatırabilirsiniz

SELAMUNALEYKUM

Öncelikle şunu belirtmek isterim ki zerre kadar hocamız hakkında şüphe dahi yoktur. Bu iftira kampanyasına katılan melunlar elbet en büyük hâkim olan Allah cc tarafından cezalandırılacaktır.

Hiçbir peygamber, sahabe, evliya, hoca ve Allah dostu yoktur ki sıkıntı çekmesin. Bu yolda isen doğru söylemek için yemin ettiysen Allah'ın hükümleri doğrultusunda ehli-sünnet çerçevesinde yaşayacaksın sıkıntı çekmeyi göze alacaksın. Sıkıntı çekemem dersen bu yola girme. Ya dönderirler Allah için çalışırken sıkıntı çekemem dersen neye hizmet ettiğini anlamazsın. Millete yararından çok zararın olur sende yanarsın milleti de yakarsın.

Cübbeli Ahmed hocamız Allah ondan razı olsun her sohbetinde belirtmiştir. Bu cemaat bir tek kişi kalsa biz doğruları söyleyeceğiz. Peygamber efendimiz her saniye Allah zikri ile meşgul olmak için çaba sarf ederken aklından ümmetinden başka bir fikir geçmez idi. Her daim Allah (c.c) duasında yaşantısında ümmeti için ne kolaylıklar istemiş sizlerden birinin sıkıntıya düşmesi beni üzer diye bildirmiştir.

Bu peygamberin emirlerini hadis-i şerifleri bize nakleden hocamızın inanıyorum ki yapılan iftiralara cemaatinden kimseye inanmayacağına inancı tamdır ve inanıyoruz ki bugün bizim ona üzülmemizden çok o bizim sohbetlerden uzak kalmamıza, yanlış yapmamıza yanlış adamlar peşine düşmemize üzülür başka da bir üzüntüsü olmayacağına eminiz. Bizim şer bildiğimizde hayr da olabilir gerçeği bilen ancak ve ancak Allah (c.c)' dir. Nitekim ilk gün haberi ulaştı hocamızdan cezaevinde sabah uyandıığında herkesin abdest alarak hocamızın arkasında saf tuttıkları ve sabah namazını kılarak mektubat dersi yaptıkları haberi ulaştı. Demek ki bu güzelliklerden faydalanma imkânı kısmeti cezaevinde bulunanlara nasipmiş. İmkân olsa da Beşiktaş adliyesinde açılan pankart üzere hepimiz cübbeliyiz pankartına istinaden hocamız ile bizde cezaevinde olabilseydik. Olanlar olmuş Allah geleceği bilen gizli saklıyı bilen ve ancak ve ancak herkese hak ettiği üzere muamele edendir. İftira edenler zerre kadar yol katetmemiştir.

Benim asıl söylemek istediğim şudur ki şimdi ne yapmamız lazım.

1. Hocamız için her daim dua ve yardımlarımızı eksik etmemeliyiz.
2. Gerek görsel gerek yazılı gerek sanal ortamda hocamızı müdafaa ederek bu iftira kampanyasına karşı durmalıyız
3. Hocamız yazılı tek mercii Arifan dergisi ve Lalegül fm ile organize tek bilek tek yumruk hareket etmeliyiz
4. Daha önce de yaşanan hocamız içeride iken yapılan hocamız tarafından görevlendirilmiş ve ya cemaat ile ilişkisi olmayan fakat öyle gibi görünmeye çalışan kişilerin laflarına itibar edilmemeli
5. Geçmiş sohbetleri her daim tekrar tekrar dinleyerek muhteremin anlatmak isteğini daha net anlamaya çalışmalı ibadetlerimiz ile meşgul olmalıyız.
6. Hocamızın şu mükemmel 2 lafını unutmadan konuşmalar yapmalıyız. " Beni sevmek iman şartı değil beni sevmeyebilirsiniz " hocamız hakkında aleyhine konuşan insanlara acıyarak muamele ederek Allah ıslah eylesin diyerek cevap vermeliyiz. " İnanan beri gelsin inanmayan yatağını ayrı sersin " saygıdeğer hocamız kendisine inanamayana dahi kötü muamele etmemiştir.
7. İnsanların arifan dergisi almaları, haberleri buradan takip etmeleri ve lalagül fm dinlemeleri buradan istifade etmeleri gerçeği buradan takip etmeleri konusunda ihtarlar yapılmalı.
8. Sükunet içinde ama sesimizi duyurarak haklı iken haksız duruma düşmeden, İftira atanlara fırsatlar vermeden, Ancak Allah (c.c) yardımcı olduğunu bilerek hareket edilmeli sağduyu her daim cemaat üzerinde kurulmalı zor günlerin mükafatı bol olur Allahın izni ile bugün dik duralım yarın AHMED MAHMUT ÜNLÜ hocamız bu sıkıntılardan kurtulunca bizlerde ferah bulacağız.

Selam ve dua ile...

Abdullah ALTINGÖZ

ESSELAMU ALEYKUM

Bu akşam bir başka gezeceğim bilmem kaçta kaç Müslüman olan Türkiyemin Karabük sokaklarında,
Bu akşam bir başka giyeceğim kafire inat Rasulullah (s.a.v)'in sünneti cübbemi sırtımda,
Bu akşam bakışlarınızla kirlitemediğiniz sarığım olacak başımda,
Kisvemden ürkün artık kafir tohumları,
Bir değil bin METRİS olsa bize her yer MEDRESE,
Ben Hocam'dan öğrendim giyinmeyi, yürümeyi, konuşmayı, edebi, İslâmı, Ahlâkı,
BİR CÜBBELİ İÇERİ GİRER BİN CÜBBELİ DIŞARDA ONU TEMSİL EDER,
Sizin oyunlarınız bitmediği gibi bizimde elhamdülillah ne inancımız, ne itikadımız, ne cübbemiz, ne hocalarımız biter,
Ne büyük bir gurur ki bana sırtımda Peygamber (s.a.v) kisvesi cübbem,
Başımda meleklerin tacı sarığım, bacağımda İbrahim (a.s)'ın sünneti şalvarım
Asrın müceddidi kutbul azamı Peygamber varisi şeyhim,
Ve onun yolunda iki şehit hocam; iftiraya uğrayan cefa çeken, prangalar vurulan hocam...
Şüphe yok, elhamdülillah ama şüphesi olanlar anlasınlar ki; YOL DOĞRU YOL.
Birileri bizimle uğraşıyorsa dini anlatmamıza engel olmaya çalışıyorsa, demek ki; YOL DOĞRU YOL.
Düşün Mevla (c.c) sevdiklerine vermedi mi sıkıntıyı?
Verdi...
Sabretsin de ahrette ona sevgimin karşılığını vereyim diye,
Hz. Yusuf (a.s)'u zindana atmadılar mı? Namussuzlukla suçlamadılar mı? Sonradan başlarına kral yapmadılar mı?
Bu münafıklar var ya (Rabbim kimseyi onlarla sınav etmesin)
Bunlar Hz. Aişe validemize iftira atmadılar mı?
Sahabeye dil uzatmadılar mı? Evliyaları, âlimleri hapse atmadılar mı?
Daha ne düşünürsün ey gafil! Müslüman BENİM HOCAM neden içeride diye...
Medreselere talebe lazım yatmakla olmaz bu iş,
Ehli Sünnet'in kalesi, alımı, âbidi Yusufiye medreselerinde,
Sen ben dışarıda gönül eğlendirmede,
OLMAZZZ....
Şimdi bu saatten sonra ya medreseye talebe olacağız ya da dışarıda CÜBBELİ.
Giysin herkes İslam kılıcını, cübbesini, takkesini, cilbabını, çarşafını,
Çıksın dışarı artık korkma, sessiz durma vakti değil.
YA İÇERİ MEDRESE OLACAK YA DA DIŞARI...
MEVLA BİZİ BU DOĞRU YOLDAN AYIRMASIN.

Mehmet Emin AKSOY

ALLAH (C.C)'NİN SELAMI ÜZERİNİZE OLSUN

“İnsana sadakat yaraşır görse de ikrah... Yardımcısıdır doğruların Hz. Allah...”

Her mekanın sahibi O'dur. O'nu bilene de bulunduğu yer ister saray olsun ister hapis fark etmez aslında... Balığın karnında kalmadı mı peygamber yıllarca... Yanında Rabbi vardı ama... Duası vardı bir de... Ateş yakmadı Hz. İbrahim (a.s)'i...

Cefanın en büyüğü Peygamberlere gelir derler sonra velilere... Ve ne cefa gelirse gelsin Rabbini bilenler Hz. İbrahim (a.s) gibi Cebrail de gelse yardıma “Sana ihtiyaç yok bana Rabbim yeter şüphesiz O benim hâlimi bilir derler ateşin içinde bile...”

Kimi insanlar var ki mekânları cennet ediyorlar işte... Siz hapiste iken hapis cennet oluyor gözümüzde...

Şanslı diyoruz sizinle orda bile sohbet etme şansını bulanlara... Tüm mekânlar Allah'ın biliyoruz... Ağırımıza gidense Allah dedi diye Kur'an ve Hadislerle konuştu diye... Birilerinin çarkına çomak soktu diye... Böylesine aşağılık iftiralarla uğraması bir insanın...

İnanın ki size atılan iftiraları bırakın medyadan şuradan buradan duymayı, gözümüzle görsek önce gözümüzden sonra beynimizden sonra kalbimizden şüphe eder yine de size yakıştırmayız yazılanları çizilenleri söylenenleri...

Dine dair ne varsa bildiğim %98 ini sizden öğrendim diğer %2 sindeki yanlışları da sizinle düzelttim... Allah razı olsun ve her daim yardımcınız olsun...

"İnsana sadakat yaraşır görse de ikrah... Yardımcısıdır doğruların Hz. Allah..." diye bir sözü söyleyip duruyorum günlerdir... Siz beddua etmek kötüdür deseniz de beddua ediyorum bunu yapanlara ve alet olanlara...

Kader yoktur diyenlere isyan ettiniz ve o yüzden zulme uğradınız... Var dediniz KADER VAR... İnanıyoruz hocam kaderin varlığına... İnanıyoruz Rabbimin hesabının tüm hesapların üstünde olduğuna... İnanıyoruz ki , "Mevlam şerleri hayreyler..."

Sıkıntımız nefsimize birazda... Sizin sohbetlerinizden ayrı kalacak olduğumuz için üzgünüz biz... Siz yoksunuz diye üzgünüz... Yoksa biliyoruz ki nerde olursanız olun Allah ile birliktesiniz siz... Mekânların kıymeti yoktur Rabbini bilene...

Sizi seviyoruz hocam size inanıyoruz ve Rabbimize güveniyoruz... Dua için günahsız ağız gerek derler... Cebrail duacınız olsun hocam... Size yapılan bizim zorumuza gitti ağırımıza gitti elimizden bir şey gelmedi ama Rabbimin de ağırına gider inşallah her şeyin sahibinin ağırına gider inşallah ve yapanlara sonsuz belalar yağdırır...

Evet, içerde de olsanız konuşturmasalar da sizi bir daha Yahudi Hristiyan Cennete Gitmeyecek... İman şartı kimse için 6'dan eksik olmayacak... Kadere iman fazlalık gelmeyecek bize... Ayet ve Hadisler hariç hiçbir söylenene inanmayacağız... Allah razı olsun hocam... Her daim yanınızda olsun... Sizi kendine yakın etsin... Zulmedenleri kahretsin... En kısa zamanda sizleri bizimle yeniden buluştursun...

Hakkınızı helal edin bizim gibi işe yaramaz insanlara...

Ve her şeyin tek maliki ve mutlak kudret sahibine emanet olun...

Cem Orhun - Ankara

AĞLATAN RÜYA

Sayın hocam öncelikle sizleri Allah (c.c)'in selamıyla selamlıyorum. Cenab-ı Hakk her zaman yardımcınız ve yardımcımız olsun. Mevla tez zamanda esaret altından kurtulmanızı nasip etsin.

Sayın hocam sizi rüyamda görmüştüm. Bu rüyamı sizinle paylaşmak istiyorum:

Yaklaşık 2 ay kadar önce rüyamda diz çökmüş oturan insanların bulunduğu bir ortamdayım. Saffın en önündeyim. Yanımdaki herkes bulunduğumuz yer için dergâh ifadesini kullanıyor. Bu arada tam karşımda siz ve Mahmud Efendi Hazretleri belirdi. Siz ayaktasınız. Sırtınızda siyah cübbe başınızda beyaz bir sarık var. Efendi Hazretleri de hemen sizin yanınızda tekerlekli sandalyede istirahat halindedir. Bu arada Peygamber efendimiz (s.a.v) bulunduğumuz ortama giriyor. Önce size daha sonra efendi hazretlerine sarılarak yanaklarınızdan öpüyor. Daha sonrada Peygamber Efendimiz (s.a.v) Efendi hazretlerine hitaben Mahmud benim 22 göbekten evladımdır diyor. Daha sonra bende Allah'ım Peygamber efendimizin şefaatinin nasip eyle diyerek ağladım. Ağlaya ağlaya rüyamdan uyandım.

Hocam siz hakikaten değerli bir insansınız. Ben sizin suçsuz olduğunuza inanıyorum. Bundan da hiç şüphe duymuyorum. Allaha emanet olun. Sizin için dua ediyorum. Allahın dediği olur.

Allah her şeyi bilendir.

Yusuf KARA/İstanbul

METRİS MEDRESESİNE MEKTUP

Muhterem Hoca,

Seni seviyoruz ALLAH (c.c) için. Kürsüler dahi özledi seni, biz ki nasıl özlemeyelim o tatlı sesini....

Kalktık ta Almanya'dan geldik sohbetine bir feyz, bir bereket, aman ALLAH 'ım (c.c) bu ne güzel bir sohbet.

Şükürler olsun RABBİME sevdirdi seni bizlere...

Şu anda Metriste yetiştirmektedirsiniz birçok talebe...

İnsan ister mi ki zindana atılsın.

VALLAHİ, BİLLAHİ, TALLAHİ sırf sen varsın diye isterim girmek Metrise.

Yıllardır dert ediyorsun ümmetin halini; Kürsülerden, TV 'lerden, dergi, kitap, internet... ulaşıyorsun bizlere....

Özledim seni hocam vallahi özledim, emrindeyiz ve izindeyiz çünkü hepimiz CÜBBELİYİZ....

ALLAH sabırlar versin bizlere, sense Zikrinde vardır bir hayr der kim bilir ne sevinçlisindir metriste...

Peygamberler Sünnetidir mahpus diye, Mürşidin, Cemaatin ve dinleyenlerin hep seninle....

ALLAH kurtarsın Hocam, çıkışın Hz. Yusuf Aleyhisselam gibi olur İNŞAALLAH.

Ahmed AKIN / ALMANYA

ESSELAMU ALEYKUM

Üstad, seni mahkûm etmek isteyenlere sormak lazım. Selin önün set çekmekle ne yapmaya çalışıyorsunuz yaptığınız duvarın altında kalmak mı istiyorsunuz. Sapık düşünceleri benimseyip Hakkın sesini mi kısmaya çalışıyorsunuz. Sizin gibi düşünenlerin sonu ne olmuş merak etmiyor musunuz demek lazım.

Hocam biz bu oyunu yine yaşamıştık çok değil 28 Şubat 1997 yılı idi sene 2011 ama değişen bir şey yok. Yine İmandan, ibadetten, haktan ve hakikatten bahsedene yine ceza ama buda bir imtihandır. Ehli Sünnet âlimlerinin belki de hep kaderidir. Mezhep imamımız İmamı Azam hazretlerini de örnek olarak verebiliriz. O gün için o mahkûmdu bugün için ise Cübbeli Ahmet Hoca değişen bir şey yok hak ile batıl çatışması yine devam ediyor sadece isimler farklılaştı. Nasıl ki Ahmet İbni Hanbele Kuran mahlûktur de dediler o kabul etmedi zindanı göze aldı bugün ise Yahudi ve Hıristiyan cennete giremez dediği için Cübbeli Ahmet Hoca da mahkûm oldu. Haksızlık karşısında susan dilsiz şeytandır dedin hepsine gerekeni dedin belki de batıla karşı en büyük cihatlardan birisini yaptın.

Nasıl ki II.Albülhamid tıpkı günümüzdeki gibi bazı profların sağık düşünceleri gibi düşünceleri bertaraf etmek için Ehli Sünnet kitaplarını bastırarak bizlere kadar ulaşmasını sağladıysa bugün bu din tahripçilerine yaptığın reddiyeler belki de bir kaç nesili kurtarmıştır. Bizler belki ağlıyoruz ama metris Medrese-i Yusufiye olduğuna seviniyor.

Erkan ÇAKIR

ES-SELAMUN ALEYKÜM VE RAHMETULLAHİ VE BEREKATÜH

Ey mübarek, sen daha ceza evine girmeden ilm-i ledün ile başına geleceklere bize söylemiş ve uyarılmıştın. Bu konularda haklı çıkmayı hiç istemedik fakat takdiri ilahi böyle imiş diyerek, senin gibi büyük bir alim hocamızın sınavına şahit olmakta ve seninle her zamankinden daha fazla iftihar edip daha fazla iman etmekteyiz.

Siz mübarek hocama kimsenin söyleyemeyeceği güzel sözler söylemek isterdim fakat bu vatan ve millet için, bu din ve bayrak için yetiştirmiş olduğunuz itikadı ehl-i sünnet öyle güzel talebeleriniz var ki. Rabbim bizleri sizlerden ayırmasın inşaAllah. Sen bize Allah Azze ve Celle'yi ve Rasul-i Ekrem (sav) efendimizi tanıttın ve sevdirdim. Seni seven binlerce müslüman kardeşlerinden biri olarak dualarımdan başka bir vesile ile yardım edemediğim için son derece üzgünüm fakat senin yar ve yardımcın Rabbil âlemin olduğuna iman ettiğim içinde müsterihim. Keşke metriste yanınızda olup hizmetinizi edebilsem her gün yüz yüze olup ilminizden yararlanabilsem.

11 Aralık Pazartesi Şifa-i Şerif dersiniz vardı fakat siz yoktunuz :

Ehl-i beytten bir hocamızın dersi vereceği ve mevlid okutulacağı haberi üzerine oraya gittim. Rabbim kendisinden gani gani razı olsun. İnşaAllah hocanız cumaya kadar cemaatinizin başına geçer ve dersi birlikte işleriz" diye dua etti. Elhamdülillah sizin başınızda Evliyauallah var. Mahmud Efendi Hz.leri var. Eminiz ki Efendimizde (sav) bu iftiralardan razı değildir. Rabbim başınızı öne eğmek isteyen bu küfür ehlinin oyunlarını tersine çevirsin ve size layık olamadığımız halde sizi biz cemaatine geri versin inşaAllah.

Sizi Cenab-ı Allah'a emanet ediyoruz ve sebep olanları da O'na havale ediyoruz. En kısa zamanda kavuşmak ümidi ve dua ile.

Fatih KESKİN

ALLÂH-U TE'ÂLÂ'NIN CENNETLE MÜJDELEDİĞİ MÜMİNLERİN SÂHİP OLDUĞU DOKUZ SIFATTAN “RÜKÛ”, “SECDE”, “İYİLİĞİ EMRETME”, “KÖTÜLÜKTEN NEHYETME” VE “ALLÂH'IN SINIRLARINI MUHÂFAZA ETME” VASIFLARI!

Allâh-u Te'âlâ'ya sonsuz hamd-ü senâlar, **Rasûlü'**ne, Ehl-i Beyt'ine ve cem'î ashâbına sınırsız salât-ü selâmlardan sonra okuyucularımızın mâlûmu olsun ki; geçen yazımızda Tevbe Sûresi'nin 112. âyet-i kerîmesinde geçen dokuz sifattan dördü tafsîlatlı bir şekilde anlatılmıştı, mümin kulların cennetle müjdelenmesine vesile olacak bu dokuz sifattan geriye kalan beşini de bu yazımızda izah etmeye çalışacağız. **Allâh-u Te'âlâ** cümlemizi ve sevdiklerimizi bu dokuz sifata sahip olarak daha dünyadayken cennet müjdesi alan bahtiyar kullarından eyesin! Âmîn!

Beşinci ve Altıncı sıfatlar: “Rükû ve secde edenler” lafz-ı celîlinde belirtilen rükû ve secde ibâdetleridir. Kıyâm ve oturuş gibi fiiller insanın genel yaşantısında sürekli icrâ ettiği sûretler olup, namazın diğer rükünlerine nispetle rükû ve secde şekilleri daha ziyâde öne çıktığından ve bu fiiller ancak ibâdet yolu üzere işlendiğinden burada namaz, sadece kendisine mahsus olan rükû ve secde fiilleri ile ifâde edilmiştir.

Tabî ki burada genel mânâda namaz zikredilmişse de **Hasen** (*Radiyallâhu Anh*)dan nakledildiği üzere özellikle farz namazlar kastedilmiş-

tir. Farz namazlarının vakti vaktine kılınmasının en fazîletli amel olduğu sahih hadîs-i şerîflerle sâbittir. Nitekim **İbni Mes'ûd** (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: Bir kere ben: “Yâ **Rasûlellâh! Allâh-u Te'âlâ** katında en sevgili amel nedir?” diye sorduğumda **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem):

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَأَلْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَيُّ الْعَمَلِ أَحَبُّ إِلَيَّ اللَّهُ؟ قَالَ: «الصَّلَاةُ عَلَيَّ وَقْتَهَا» قَالَ: ثُمَّ أَيُّ؟ قَالَ: «ثُمَّ بِرُّ الْوَالِدَيْنِ» قَالَ: ثُمَّ أَيُّ؟ قَالَ: «الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ.»

“**Vaktinde** (edâ edilen) **namaz**” buyurdu. “Sonra hangisi?” dediğimde: “**Ana-babaya ihsân** (iyilik) **etmek**” buyurdu. “Sonra hangisi?” diye sorduğumda ise: “**Allâh yolunda cihad etmektir**” buyurdu. (Buhârî, Mevâkî:4, no:504, 1/197, Müslim, İman:36, no:85, 1/89; Ebû Dâvûd, Edeb:120, Tirmizî, Salât:13, Neseî, Mevâkî:51, no:609, 2/318; Ahmed ibn-i Hanbel, el-Müsned, no:3890, 2/79; Beyhakî, Şu'abu'l-îmân, no:2544, 4/295; Kâzî Senâullâh, et-Tefsîru'l-Mazharî:4/281)

Ali (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ عَلِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «الصَّلَاةُ عِمَادُ الدِّينِ.»

“**Namaz dinin direğidir.**” (Deylemî, Müsnedü'l-Firdevs:2/404; Süyûtî, ed-Dürü'l-mensûr:3/48; Kâzî Senâullâh, et-Tefsîru'l-Mazharî:4/281)

Enes (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «الصَّلَاةُ نُورُ الْمُؤْمِنِ.»

“**Namaz müminin nûrudur!**” (Ebû Ya'lâ, el-Müsned, no:3655, 6330; Kâzî Senâullâh, et-Tefsîru'l-Mazharî:4/281)

Ali (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ عَلِيِّ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «الصَّلَاةُ قُرْبَانُ كُلِّ تَقِيٍّ.»

“**Namaz her takvâ sâhibi kimsenin kurbanıdır** (Allâh'a yaklaşma vesîlesidir).” (‘Aclûnî, Keşfü'l-hafâ, no:1612, 2/37; Kâzî Senâullâh, et-Tefsîru'l-Mazharî:4/281)

Âyet-i kerîmede özellikle rükû ve secdenin zikredilmesi bu iki rüknün fazîletine delâlet etmektedir. Zîrâ namaz fiillerini âdetten ibâdete çıkaran ve namaz kılanla diğerlerini birbirinden ayıran ancak rükû ve secde amelleridir. Kıyâm (namaza niyetlenerek ayakta duruş), **Allâh-u Te'âlâ**'ya karşı tevâzu mertebelerinin ilkidir, rükû ortasıdır, secde ise son noktasıdır. İşte namazın gâyesi olan **Allâh-u Te'âlâ**'ya karşı son derece tevâzu ve tâzim en ziyâde secdede bulunduğundan dolayı namaz rükünlerinin en fazîletlisi secde kabul edilmiştir.

Yine bundan dolayıdır ki; bir mâzeretinden dolayı secde edemeyen kişinin kıyâmı ve rükûu ayakta yapıp secde için sandalye gibi şeyler üzerinde oturup îmâ yapmasındansa ilk baştan secdeye yakın yere oturup tüm rükünleri îmâ ile yapması tercih edilmiştir. Zîrâ namazdan maksat secde kabul edilmiştir.

Secdenin fazîletine dâir birçok hadîs-i şerîf rivâyet edilmiştir. Nitekim **Ebû Hureyre** (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «أَقْرَبُ مَا يَكُونُ الْعَبْدُ مِنْ رَبِّهِ وَهُوَ سَاجِدٌ فَأَكْثِرُوا الدُّعَاءَ.»

“Kulun Rabbine en yakın olduğu yer secde ettiği hâldir. Öyleyse (secdede) duâyı çok yapın!” (Müslim, Salât:42, no:482, 1/350; Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:9461; Ebû Dâvûd, no:873; Nesâî, no:1131; Kâzî Senâullâh, et-Tefsîru'l-Mazharî:4/281)

“Se’âlibî Tefsîri”nde zikredildiğine göre; ehl-i ilmin beyânı vechile, bu iki sıfat ile beş vakit farz namazları kılanlar kastedilmiştir. Lâkin çok nâfile namaz kılanların bu vasıflara sâhip olmakta daha derin bir mertebeye sâhip olduklarında ihtilâf edilemez.

Kuşeyrî (Kuddise Sirruhû): “Hakîkî mânâda rükû edenler; **Allâh-u Te’âlâ**’nın tecellîlerinin saltanatı altında sönüp kalarak tüm hallerinde **Allâh-u Te’âlâ**’ya boyun eğenlerdir.

Nitekim haberde vârid olduğu üzere:

وَفِي الْخَبَرِ: «إِنَّ اللَّهَ إِذَا تَجَلَّى لِشَيْءٍ خَضَعَ لَهُ»

“Allâh-u Te’âlâ bir şeye tecellî ettiği zaman o şey O’na karşı eğilir!” (İsmâ’îl Hakkî, Rûhu'l-beyân:3/519)

Gerçek sâcidler ise zâhîrde ubûdiyet yaygısı üzerinde bedenleriyle secdeye vardıkları gibi bâtında da Rubûbiyyeti müşâhede ederek (Allâh-u Te’âlâ’nın terbiye /yetiştirme/ sıfatının tecellîlerini görerek) kalpleriyle secde yapanlardır.

“Te’vîlât-ı Necmiyye”de zikredildiği üzere; secde edenler, kendilerini kaybederek vahdet eşiği üzere hissiz vaziyette düşenlerdir.

پَسْ بَسُوْرَدٌ وَصَفِ حَادِثٍ رَا كَلِيْمٌ
چُونُ تَجَلَّى كَرْدُ اَوْصَافِ قَدِيْمٌ

“(Sonradan olma bir şeye) tecellî ettiğinde Kadîm olan (Allâh)ın vasıfları,

Yakar (mahveder) Kelîm olan (Mûsâ (Aleyhisselâm))ın hâdis vasfını.”

Meşâyihın beyânı vechile; hakîkî mânâda rükû yapanlar kendi sıfatlarını mahvetme makamında eğilenler, sâcidler ise kendi varlıklarını yok ederek secdeye varanlardır.

Âriflerden biri: “Rükû edenler, ilâhî mârifetin ağır yüklerini taşımaktan dolayı o heybeti gördüklerinde azamet kapısında eğilen âşıklardır. Secde edenler ise **Allâh-u Sübhânehû**’nun yakınlığını arayanlardır. Nitekim hadîs-i şerifte:

«أَقْرَبُ مَا يَكُونُ الْعَبْدُ مِنْ رَبِّهِ وَهُوَ سَاجِدٌ.»

“Kulun Rabbine en yakın olduğu yer secde hâlidir” (Müslim, Salât:42, no:482, 1/350; Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:9461; Âlûsî, Rûhu'l-me’ânî:10/586) buyrulmuştur.

Yedinci ve sekizinci sıfatlar: “Emr-i bi’l-mârûf ve nehy-i ani’l-münker yapanlar” kavlı şerîfinde beyân edilen “İyiliği emredip kötülükten nehyetme” sıfatlarıdır.

İbni Abbâs (Radyallâhu Anhümâ)dan nakledildiğine göre mâruf, tevhîd inancıdır, münker ise **Allâh**’a ortak koşmaktır. (Süyûtî, ed-Dürri’l-mensûr:7/549)

Evlâ olan görüş, mârufun şerîfatın kabul ettiği, münkerin de şerîfatın reddettiği her şey husûsunda umûmî kabul edilmesidir. Müfessirler bu cümle-i celîleye: “Onlar insanlara dinleri husûsunda hakkı, hidâyete uymayı ve sâlih amel işlemeyi emrederler, **Allâh-u Te’âlâ**’nın veyâ **Rasûlü**’nün yasaklamış olduğu her türlü sözden ve fiilden onları nehyederler” diye mânâ vermişlerdir.

Hasen (Radyallâhu Anh) bu makamda: “Onlar, kendileri iyilik ehli olmadan insanlara iyiliği emretmemişler, kendileri kötülükleri terk etmedikçe de insanları münkerden nehyetmemişlerdir” diyerek bu dostların bildikleriyle ve söyledikleriyle amel eden kullar olduklarına dikkat çekmiştir.

Fahrurrâzî (Rahimehullâh)ın beyânı vechile; emr-i bi’l-mâruf ve nehy-i ani’l-münker usûl ilminde zikredilen büyük bir derstir. Dolayısıyla burada tafsîlâtını vermek mümkün olmaz. Ancak geriyle irtibat bakımından bu cümle-i celîlede cihâdın farz kılınına işâret vardır. Çünkü mârufların başı **Allâh**’a îmandır, münkerlerin

temeli de **Allâh**'ı inkârdır. Cihâd îmâna teşvik ve kâfirliği engelleme mânâsı taşıdığı için emr-i bi'l-mâruf ve nehy-i ani'l-münker bâbına evleviyetle dâhildir.

Allâh-u Te'âlâ altı sıfatı zikrettikten sonra yine cihâda teşvik sadedinde mârufu emretme ve münkerden nehyetme vasfını beyân ederken bu noktaya kadar sıfatlar arasına (و) harfini idhâl etmemişken burada (و) harfini getirmesi, daha önce zikredilen sıfatlar insanın kendi kendine yapabileceği, başkasını ilgilen-dirmeyen ibâdetler cinsinden olup, emr-i bi'l-mâruf ve nehy-i ani'l-münker ise yabancılarla alâkalı mükellefiyetler türünden olduğu içindir.

Özellikle kötülükleri nehyetmek karşı tarafın gazabının kabarmasına ve husûmetin belirginleşmesine hattâ nehyeden kişinin dövülmesine ve öldürülmesine kadar işi götürmesine sebebiyet vereceğinden nehy-i ani'l-münker vazîfesi ibâdet ve tâat aksâmının en çetini kabul edilmiş, işte bu meşakkat ve mihnete dikkat çekmek için de araya (و) harfi getirilmiştir.

Haddâdî (*Rahimehullâh*) gibi bâzı âlimlere göre; bu sıfatlarda zikredilen mâruftan maksat sünnet, münker ise bidattir.

İbni Melek (*Rahimehullâh*):

«وَكُلُّ بِدْعَةٍ ضَلَالَةٌ»

“Her bidat dalâlettir” (*Müslim, Cumâ:13, no:867, 2/592; İsmâ'îl Hakkî, Rûhu'l-beyân:3/519*) hadîs-i şerîfinin şerhinde şöyle demiştir: **Nebî** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in yapmadığı her yeni haslet dalâlettir. Çünkü dalâlet, doğru yolu bırakıp başkasına girmektir. Sırât-ı müstakîm ise şerîfatten ibârettir. (Sünnette aslı olan fakat sonradan şekil değişikliğine uğrayan) bid'at-i haseneler ise bu hükümden istisnâ edilmiştir.

Nitekim **Ömer** (*Radiyallâhu Anh*)'ın terâvih (namazının sürekli cemaatle kılınması) hakkında söylemiş olduğu:

«نَعَمَ الْبِدْعَةُ هَذِهِ!»

“Bu ne güzel bid'attir” (*Buhârî, Salâtü't-terâvih:1, no:1906, 2/707*) sözü de bunu ifâde etmektedir.

Ulemânın beyânı vechile; bid'atler beş tür-lüdür. **Birincisi**, vâcip olan bid'attir ki bu, zındıkların ortaya attığı şüpheleri reddetmek için deliller tanzim etmek gibi işlerdir. **İkincisi**, mendûb olan bid'attir ki bu da kitaplar tasnif etmek ve medreseler binâ etmek gibi fiillerdir. **Üçüncüsü**, mubah olan bid'attir ki bu, türlü türlü yemekler, içecekler ve giyecekler edinmek gibi rahat yaşantı sürmek benzeri şeylerdir. **Dördüncüsü** ve **beşincisi** ise herkes tarafından bilinen mekruh ve haram bid'atlerdir.

Bu îzâhı zikrettikten sonra **İsmâ'îl Hakkî** (*Kuddise Sirruhû*) şöyle demiştir: Zâhir ilimlerin okunması için medrese binâ etmek bid'at-i hasene olursa, tekke binâ etmek de aynı olur. Hattâ tekkede öğrenilen ilimlerin şerefinden dolayı o daha şerefli olur. Her kim: “Mekke ve Medîne'de tekke yokken Anadolu'da bu kadar fazla tekke olmasının sebebi nedir?” diyerek tekke inşâsını nehyeder ve insanları halvet ve riyâzatla hallerini düzeltmek üzere zikir cemiyetlerine katılmak için tekkelere gidip gelmekten nehyederse bu onun cehâletinden, hamâkatından, dalâlet ve şekâvetinden (bilgisizliğinden, ahmaklığından, sapıklığından ve bedbahtlığından) kaynaklanmaktadır.

Böyle kişiler iyiliği emreden ve kötülükten nehyeder konumda olmayıp bilakis iyiliği yasaklayıp kötülüğü emreder durumdadırlar. Maalesef ellerinde hiçbir hüccet ve burhan bulunmadığı halde zamânımızda bu gibi münkir ve tenkitçiler çoğalmıştır. Bunlara karşı yardım istenilecek ancak **Allâh-u Te'âlâ**'dır.

Şeyh **'Izz ibni Abdisselâm “el-Kavâ'id”** isimli eserinde, **Nevevî** ve **İbnü'l-Esîr** gibi diğer bâzı ulemâ da kendi tasniflerinde bidatı; vâcip, haram, mekruh, mendub ve mubah olarak beş kısma ayırdıktan sonra şöyle demişlerdir:

“Bunu anlamamızın yolu asr-ı saâdette bulunmayan bir husûsu şerâtin kâidelerine göre kıyas etmemizdir. Bu durumda vâcib kâidelerine giren vâcib olur, yasak kurallarına dâhil olan haram olur, teşvik edilen ameller bâbindan olan mendub olur, istenmedik şeyler kabîlinden olan mekruh olur, yapılıp yapılmaması serbest olan şeyler türünden olan ise mubah olur.

Vâcib olan bidate, Ehl-i Sünnet dışı fırkalara reddiyeler yazmak ve dînî ilimleri doğru anlamak için sarf-nahiv öğrenmek örnek verilmiştir.

Mendub olan bidatlere misal verecek olursak, tekke ve zâviyeler binâ etmek, medreseler (Kur’ân kursları ve dernekler) ihdâs etmek, minârelerden ezan okumak, asr-ı saâdette rastlanmadık herhangi bir iyilik faaliyetinde bulunmak, terâvih namazını câmilerde cemaatle kılmak, tasavvufun incelikleri hakkında söz açmak, cedel ve münâzara ilimlerini okumak, îtikâd ve fıkıh konularında hak olan delilleri açıklamak için bir takım meclisler (toplantılar) tertip etmek, işte bütün bunlar ve daha niceleri sırf **Allâh** rızası için yapılırsa teşvik edilen bidatlere dâhil olurlar.”

Mekruh olan bidat, meşicdleri süslemek ve mushafları yaldızlamak gibi şeylerdir. Mubah olan bidat elek kullanmak ve yeme içme hususlarında asr-ı saâdette bulunmayan geniş imkânlardan istifâde etmek gibi şeylerdir. Haram olan bidat ise; sünnet-i seniyyeye muhâlefet için ihdâs edilmiş olup, şerâtin umumî delillerinden hiçbirinin muhtevâsına dâhil olmayan, dolayısıyla da hiçbir dînî fayda içermeyen şeylerdir.

İmâm-ı Beyhakî (Rahimehullâh)

“**Menâkibu’ş-Şâfi’î**” isimli eserinde **İmâm-ı Şâfi’î** (Rahimehullâh)ın:

“**Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)den sonra ihdâs edilen bidatler iki türdür ki; birinci kısmı Kitab’a (Kur’ân’a) yâhut Sünnet’e (hadîs-i şerîflere) veyâ esere (sahâbe ve seleften gelen nakillere) ya da icmâ’a (bir asırda bulunan Ehl-i Sünnet âlimlerinin bir konudaki görüş birliğine) muhâlif olandır ki, bu tür bidatlerin dalâlet olduğunda hiç şüphe yoktur.

İkinci kısım ise hayır nâmına ihdas edilen bidatlerdir ki bunların kınanmayan hatta teşvik edilen şeyler olduğunda kimsenin görüş ayrılığı yoktur. Nitekim **Ömer** (Radiyallâhu Anh) terâvih namazı hakkında:

«نَعَمَ الْبِدْعَةُ.»

“**Bu ne güzel bidat**” (Buhârî, no:1906) derken: “Evet evvelce bu yoktu ama şu anda varsa da, bunda geçmiş reddeden bir mânâ yoktur” demek istemiştir.

Bütün bu izâhattan anlaşıldığına göre her bidat haram değildir. Eğer öyle olacak olsaydı, sahâbenin kurrâsının vefâtıyla Kur’ân-ı Kerîm’in zâyi olacağından endişe eden **Ebû Bekr, Ömer** ve **Zeyd** (Radiyallâhu Anhüm)un Kur’ân-ı Kerîm’i bir araya getirip mushaflara yazdırmaları da haram olurdu.

Yine böylece **Ömer** (Radiyallâhu Anh)ın: “**Bu ne güzel bidattır**” sözüne rağmen, insanları terâvih namazında tek bir imamın arkasında cem etmesi harama girerdi. Ayrıca dînî ilimlerde yazılan bütün tasnifler haram olurdu. Minârelerden ezan okumak, tekke, medrese, hastâne, eczâne, yetimhâne ve hapishâne gibi tesislerin hepsinin haram olması gerekirdi. Bize karşı kurşunlarla, tanklarla, uçaklarla ve füzelemlerle saldıranlara oklarla, yaylarla cevap vermemiz gerekirdi. Bundan dolayı âlimler:

«كُلُّ بَدْعَةٍ ضَلَالَةٌ»

“**Her bidat dalâlettir**” (Ebû Dâvûd, no:4609) hadîs-i şerîfini “Dîne muhalif olan bid’at-ı sey-yie” ile kayıtlamışlardır.

Burada biri çıkıp da: “Sizin bu nakilleriniz **İmâm-ı Rabbânî** (Kuddise Sirruhu)nun 1.cildin 286. mektûbunda geçen: ‘Bu fakir bidatte hiçbir güzellik görmüyorum, karanlıktan başka bir şey görmüyorum, her bidat bir sünneti ortadan kaldırmaktadır’ sözüyle çelişiyor” diyecek olursa buna şöyle cevap veririz:

Burada **İmâm-ı Rabbânî** (Kuddise Sirruhu) nun reddettiği bidat, sünnette aslı olmayan ve bir sünneti kaldırdığı zâhir olan şeylerdir. Nitekim kendisinin bu sözün akabinde buyurduğu: “Meselâ sarığın iki omuz arasından sarkıtılması sünnet iken bâzı âlimler sol taraftan sarkıtılmasını da bidat-ı hasene saymışlardır. Oysa bunun sünneti ortadan kaldırdığı açıktır.

Yine böylece ölüye sarık sarmayı güzel bidat kabul edenler olmuştur, hâlbuki kefende sünnet olan sayı üç iken buna bir ilâve yapmak elbetteki sünneti ref edecektir. Bâzı fıkıhçılar namazın niyetinde dille telaffuzu güzel bidat saymışlardır, hâlbuki bu değil sünneti, farzı bile yerinden oynatır. Zîrâ niyetin mahalli kalp olduğu için, dille niyet edenin kalbinde hangi namazı kıldığına dâir bir şuur bulunmazsa o namaza başlanmış olmaz. Dille niyeti alışkanlık haline getirenin de bu duruma düşmesi kaçınılmazdır” mealindeki beyanlarına bakılacak olursa onun murâdı daha iyi anlaşılacaktır.

Yoksa **İmâm-ı Rabbânî** (Kuddise Sirruhu) gibi bir zâtın **Ömer** (Radiyallâhu Anh)ın terâvih namazı hakkında buyurduğu «نِعْمَ الْبِدْعَةُ» “**Bu ne güzel bidattir**” (Buhârî, no:1906) sözünü görmemiş olması düşünülemez.

Demek ki **İmâm-ı Rabbânî** (Kuddise Sirruhû) nun güzel bidat sözünü reddetmesinin farklı bir mânâsı vardır ki o da kendisinin “Sünnet”te aslı olan şeylere “Bidat” sözünün kullanılmasını kabullenmemesidir. Aksi takdirde kendisi döneminde ve daha öncesinde mevcut olan medrese düzenini, fıkıh çalışmalarını ve tarîkat faaliyetlerini kabullenip methettiği ortadadır. Oysa bunların kendisi döneminde işleyen şekliyle **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in asrında mevcut olmadığı herkesin mâlûmudur.

Ancak **İmâm-ı Rabbânî** (Kuddise Sirruhu) sünnete ittibâ husûsundaki hassâsiyetinden dolayı, bu gibi sünnette aslı olup sonra zarûretler îcâbî şekil değişikliklerine mâruz kalan faaliyetler hakkında “Güzel bidat” tabirinin değil de “Sünnet-i hasene” tâbirinin kullanılmasını öngörmüştür. Nitekim meşâyihın, tarîkatın ve râbita-murâkebe gibi vazîfelerin meşrûiyetine delil sadedinde zikrettikleri:

«مَنْ سَنَّ فِي الْإِسْلَامِ سُنَّةً حَسَنَةً فَعَمِلَ بِهَا بَعْدَهُ كُتِبَ لَهُ مِثْلُ أَجْرِ مَنْ عَمِلَ بِهَا وَلَا يَنْقُصُ مِنْ أَجْوَرِهِمْ شَيْءٌ.»

“Bir kimse, İslam’da güzel bir sünnet ortaya koyar (çığır açar) da, kendisinden sonra onunla amel edilirse, o kimseye o sünnetle amel edenlerin ecri kadar sevap yazılır, amel edenlerin ecirlerinden de bir şey eksilmez.” (Müslim, no:1017, 4/2059, Zekât:20, no:1017, 2/704, Tirmizî, no:2675, 5/43, İbn-i Mâce, no:203, 1/74) hadîs-i şerîfinde de, ulemâya ve evliyâyâ verilen güzel çığır açma yetkisi hakkında “Sünneti hasene” tâbirinin kullanılması **İmâm-ı Rabbânî** (Kuddise Sirruhu) **Hazretleri**’nin görüşünün doğruluğuna delâlet etmektedir.

Anlaşılan odur ki “Bidat-ı hasene” hakkında **İmâm-ı Rabbânî** (Kuddise Sirruhu) **Hazretleri**’nin görüşü ile diğer meşâyihın görüşü arasında lafzî bir nizâ’ bulunmaktadır. Buna göre sâir ulemâ ve meşâyih sünnette aslı olup, Kitab ve Sünnet’le çelişmeyen gerekli faaliyetlere bid’at-ı hasene adını vermişlerdir. Ama **İmâm-ı Rabbânî** (Kuddise Sirruhu) bu lafızdan ihtirâz ederek:

“Madem ki **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bu gibi zarûrî düzenlemeleri yapmaları için ümmetinin âlimlerine yetki vermiş ve onların yaptıkları bu geliştirmeler hakkında “Sünnet-i hasene” tâbirini kullanmıştır, öyleyse bunlara “Sünnet-i hasene” dememiz gerekir.

Ama hadîs-i şerifte bir konu üç olarak belirtilmiş iken bunu dört yapmak veyâ ortadan olacağı bildirilmiş iken soldan yapılmasını güzel görmek gibi hususlar yâhut namaz niyetinin sesli yapılması sünnette vârid değilken, bir de bunun farzı kaldırma gibi bir tehlikesi söz konusu ise işte bu gibi mevzular bâzı fıkıhçılar tarafından müstahsen sayılsa da biz bunlarda bir güzellik göremeyiz” buyurmuş olmaktadır. Aksi takdirde onun ictihad gibi, tarîkat ihdâsı gibi, medrese binâsı gibi, hâfızlık müessesesi gibi sonraki şekliyle asr-ı saâdetde mevcut olmayan birçok önemli ve gerekli dînî müesseselere karşı çıktığını düşünmemiz gerekir ki

bunun böyle olmadığı akl-ı selîm sâhibi herkes nezdinde mâlumdur.

Kuşeyrî (*Kuddise Sirruhû*): “Gerçek mânâda iyiliği emredip kötülükten nehyedenler, halkı **Allâh-u Te‘âlâ**’ya dâvet edip **Allâh**’ın gayri her şeyden sakındıranlar ve kullara **Allâh**’a yönelip O’ndan başkasıyla meşgul olmamalarını tavsiye edenlerdir” demiştir.

Meşâyih’in beyânı vechile; mutlak mânâda mâruf ancak **Hakk Sübhânehû** olup O’na nispetle sâir eşyâ münker olduğu için hakîkî mânâda emr-i bilmârûf ve nehy-i anilmünker, halkı Hakk’a dâvet edip mâsivâdan nehyetmekle olur.

Dokuzuncu sıfat: “Allâh’ın hudûdunu muhâfaza edenler” kavli şerîfiyle açıklanan **Allâh**’ın belirlediği sınırları koruma” niteliğidir.

Süddî (*Radiyallâhu Anh*) bu cümle-i celîlenin tefsirinde: “**Allâh**’ın hudûdu, zorunlu kılmış olduğu farzlarıdır. Bu âyet-i kerîme cihâda çıkmamış olan müminler hakkında nâzil olmuştur. Bir önceki âyet-i kerîme ise gazâyâ çıkanlar hakkındadır” demiştir. (*Süyûtî, ed-Dürri'l-mensûr:7/549*)

Haddâdî (*Rahimehullâh*): “**Allâh-u Te‘âlâ**’nın hudûdunu muhâfaza hakkında zikredilen bu yüce vasıf, kulları **Allâh**’ın tâatine sarılmaları ve emirlerini tutup yasaklarından sakınmalarıyla vasıflama husûsunda yapılabilecek en büyük mübâleğayı ihtivâ etmiştir. Çünkü **Allâh-u Te‘âlâ** emir ve yasaklar husûsundaki sınırlarını açıklamış, bâzı amelleri mecbur etmeksizin mendûb kılarak onlara teşvik etmiş, bâzı konularda da kullarını serbest bırakmış, ama yine de Kendisine muvâfakat (rızasına uyum) husûsunda evlâ olanı beyân etmiştir. Artık bir kul **Allâh-u Te‘âlâ**’nın farzlarını yerine getirip O’nun irâdesi üzere hareket ederse elbette o kişi **Allâh**’ın hudûdunu koruyarlardan olur.

“**Semerkandî Tefsîri**”nde naklolunduğuna göre; **Halef ibni Eyyûb** (*Rahimehullâh*) gece yarısı hanımının yanına giderek çocuğuna süt

emzirmemesini emretti. Hanımı bunun sebebini sorunca iki senenin dolduğunu ifâde etti. Bu sebeple kendisine: “Bıraksaydın da bir gece daha emseydi ne olurdu?” denilince: “O zaman **Allâh-u Te‘âlâ**’nın: “**Allâh**’ın sınırlarını koruyanlar” kavli şerîfi nerede kalır?” diye cevap verdi.

Fahrurrâzî (*Rahimehullâh*)’ın beyânı vechile; **Allâh-u Te‘âlâ**’nın kullarına yüklediği teklifler çoktur. Ama bunlar iki kısımda toplanır. Biri, ibâdetlerle alâkalıdır, diğeri ise muâmelâtla ilgilidir. İbâdetlerde dünyâ maslahatı değil de dînî menfaatler gözetilmiştir ki bunlar namaz, oruç, hac, zekât, cihâd, köle âzâdı, adaklar vesâir hayır işleridir.

Muâmelât ise ya menfaat celbetmek ya da mazarratı defetmek içindir. Menfaat celbiyle alâkalı kısma gelince, bu menfaatler ya bizzat menfaatin kendisi ya da dolaylı olarak menfaatle ilgili olur. Bi’-asâle kastedilen menfaatler beş duyu organı ile elde edilen faydalardır.

Bunların **birincisi**, mezûkâttır (tadılan şeylerdir) ki fıkihtaki et’ime ve eşribe kitabı (yiyecek ve içecek bahsi) buna dâhildir. Yiyecekler bâzen bitkisel bâzen de hayvânî olup, hayvanların ise kesilmeden yenilmesi câiz olmadığından **Allâh-u Te‘âlâ** kesim husûsunda birtakım özel şartlar açıklamış, sayd, zebâih ve dahâyâ kitabı (avlanma, hayvan kesme ve kurbanlıklar konusu) da bu nedenle fıkhâ dâhil olmuştur.

İkincisi, melmûsâttır (dokunulacak şeylerdir) ki cimâ ahkâmını açıklayan nikâh bâbı da, radâ (süt emme) bahsi de buna dâhildir. Nikâhın levâzımından olan mehir, nafaka ve mesken konuları ile kasm (eşler arasında adâlet) ve nüşûz (kadının işyankârlığı) hakkındaki bahisler, ayrıca nikâhı izâle eden (ortadan kaldıran) sebepleri açıklayan talak, hul’, îlâ, zihâr ve li‘ân gibi (eşten ayrılma şekilleriyle alâkalı) mevzûlar da buna dâhildir. Giyinişmesi helâl olan ve olmayan elbiseler ile altın-gümüş gibi kullanılması helâl olan olmayan kap-çanakları konu eden fıkıh babları da melmûsâta müteal-

lik ahkâmdandır.

Üçüncüsü, mubsarâttır ki bu bab da bakılması helâl olup olmayan şeyleri konu etmektedir.

Dördüncüsü, mesmûâttır ki bu bölüm dinlenilmesi helâl olup olmayan şeyleri açıklar.

Beşincisi, meşmûmâttır ki bu da pek fihhın alanına girmemekle birlikte koklanılan şeyler kısmıdır. Dolaylı olarak kastedilen menfaatlere ise mallardan ibârettir ki bunlar üç yönden ele alınır: **Birincisi**, mülkiyet hakkı kazandıran alış-veriş gibi esbâttır. Alış-veriş ya mal satmak veyâ menfaat satmak sûretiyle gerçekleşir ki her birerlerinin de kısımları vardır. İcâre (kiralama), cî'âle (götürü iş verme) ve mudârebe akdi (ortaklık anlaşması) gibi (para kazanmakla alâkalı) konular menfaat satma bahsine dâhildir.

Mülkiyeti mûcip olan sebepler ise mîras, hibe, vasiyet, ihyâ-i mevât (kullanılmayan bir yeri canlandırma), iltikat (yitik eşyâyı bulma), ganîmet alma ve zekât alma gibi çok araştırılmadan zaptı mümkün olmayan mevzulardır. Mâlikin gayrine bir şeyde tasarruf hakkı veren sebeplerden bir kısmı vekâlet ve vedî'a (emânet) gibi hususlar iken mâlikin kendi mülkünde tasarrufuna mâni olan konular ise rehin, iflâs ve icâre gibi şeylerdir. İşte **Allâh-u Te'âlâ**'nın menfaat celbi bâbındaki tekliflerinin aksâmı genel mânâda böylece kavranabilir.

Zararları defetme bâbında **Allâh-u Te'âlâ**'nın ortaya koyduğu tekliflere gelince; zararlar; nefiste, malda, dinde, nesepte ve akıldan meydana gelen zararlar olmak üzere beş kısımıdır.

Canda hâsıl olan mazarrat ya bütün bedende olur ki bunun hükmü ya kısas ya diyet veyâ keffârettir. Ya da bu zarar el kesilmesi gibi beden bir parçasında olur ki bu durumda gereken ya kısas ya diyet veyâ erş (bedel)dir.

Mallarda hâsıl olan zarar ya açıkça ya-

pılır ki bu gasp konusuna girer, ya da gizlice işlenir ki bu sirkat (hırsızlık) mevzûsudur.

İnançlar husûsunda hâsıl olan zararlar ya kâfirliktir veyâ bid'at (Ehl-i Sünnet dışı inançlar)dır ki mürtedlerle ilgili hükümler kâfirliğe dâhildir, fakat fukahânın bid'atçıların ahkâmı hakkında belirledikleri özel bir bahis yoktur.

Soylar konusunda hâsıl olan zararlar zinâ ve livâta gibi fuşîyyâtın haram kılması ile bunlara verilecek cezâların beyânıyla alâkalıdır. İftirâya verilen had cezâsı ile li'ân bâbı da buna dâhildir.

Aklın anlayacağı türden ve herkesi alâkadar eden zarara gelince; bunu anlamak için şöyle düşünebiliriz: Herkes menfaatini temin ya da zararını savuşturma gibi konularda kendi başına iş göremeyebilir, kendisi zayıf olduğu için hasmı onu adam yerine koymayabilir. İşte bu sırdan dolayıdır ki **Allâh-u Te'âlâ** tenfîz-i ahkâm (Kendi kurallarını işletmek) için kullarının başına imam nasb etmiş (devlet reisliği diye bir makam tâyin etmiş)tir. Bir kişi bütün işleri görmekte yeterli olmayacağı için de bu imama ümerâ ve kudât gibi birtakım nüvvâb (vâliler ve hâkimler gibi vekiller) belirlemiştir.

Yine böylece bir kimsenin diğeri hakkındaki sözü huccet ve delil olmadan makbul olmayacağı için şerîat hakkın ortaya çıkarılması için özel bir delil kurumu tespit etmiştir ki o da şahitlik müessesesidir. Bu yüzden iddia makâmı ve beyyine ikâmesi için mutlaka özel şartlar aranmalıdır. İşte özetle **Allâh-u Te'âlâ**'nın teklifleri, hükümleri ve hudûdu bunlardan ibâret sayılabilir.

Görüldüğü üzere bu ahkâm her ne kadar çok olsa da **Allâh-u Te'âlâ** bâzı kere bunları **Kur'ân-ı Kerîm**'in tamâmına yayarak tafsîl etmiş, bâzı kere de bunların beyânını peygamberine havâle ederek hadîs-i şeriflerle icrâ ettirmiştir. İşte tefsirinde bulunduğumuz âyet-i kerîmenin bu cümle-i celîlesinde bu hükümlerin tümüne mücmel bir sûrette temas edilerek

“Allâh’ın hudûdunu muhâfaza edenler” buyrulmuştur ki bu: “Geride bahsi geçen tüm konularda **Allâh-u Te’âlâ**’nın belirlediği sınırları koruyanlar” anlamına gelmektedir.

Fıkıhçılar geride taksîmâtını yaptıkları konuları **Allâh-u Te’âlâ**’nın mükellefiyetlerinin beyânı husûsunda yeterli görürlerse yanlış anlamış olurlar, zîrâ âmâl-i mükellefîn (mükelleflerin işleri), uzuvların amelleriyle alâkali teklifler ile kalp amellerine âit mükellefiyetler olmak üzere iki kısımdır.

Fıkıh kitaplarında anlatılanların tamâmı uzuvların amelleriyle ilgili mükellefiyetlerin kısımlarını açıklamaktadır. (Riyâ, ihlâs, kibir, tevâzu, ucûb ve haset gibi) kalp amellerine tealluk eden teklifler hakkında ise fukahâ özel kitaplar, bablar ve fasıllar tasnîf etmemiş ve bu konunun incelikleri araştırmamışlardır. Oysa uzuvların amellerinden maksat kalp amellerinin tahsîli olduğuna göre kalple ilgili fiilleri araştırmak daha ehemmiyetli ve evlâdır.

Allâh-u Te’âlâ’nın Kitâbı’nda bulunan birçok âyet-i kerîme kalp amelleriyle ilgili îzahlarda bulunduğu göre bu cümle-i celîlede geçen “**Allâh’ın hudûdunu koruyanlar**” kavli şerîfini bütün bu kısımlara şümillü olarak değerlendirmek kaçınılmaz olur.

(Tabî ki fukahânın ihmâl ettiği bu bapta-ki boşluğu fark eden meşâyih hazarâtı da boş durmayıp bu hususta birçok eser vermişlerdir ki bunların en önemlileri olarak; İmâm-ı Sühreverdi (Rahimehullâh)a âit “Avârifü’l-me’ârif”, İmâm-ı Kuşeyrî (Rahimehullâh)a âit “er-Risâle”, Ebû Tâlib-i Mekkî Hazretleri’nin “Kûtü’l-kulûb” isimli eseri, onun şerhi mâhiyetinde olan Ğazâlî (Rahimehullâh) ın “el-İhyâ” isimli eseri, Abdulkâdir Geylânî (Kuddise Sirruhû)ya âit “el-Ğunye”, İmâm-ı Rabbânî (Kuddise Sirruhû)ya âit “Mektûbât-ı Rabbâniyye” ve İmâm-ı Birgivî (Rahimehullâh)a âit, ihlâsı tepeden tırnağa şerheden “Tarîkat-i Muhammediyye” sayılabilir.)

Bu makamda gözden kaçırılmaması gereken bir önemli husus da şudur ki; **Allâh-u Te’âlâ**

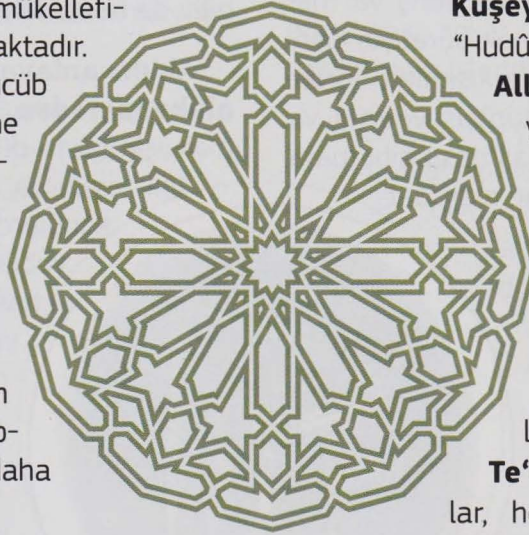
bu âyet-i kerîmede sekiz sıfatı tafsîlatlı bir şekilde açıklarken, diğer hükümlerini dokuzuncu sıfatta mücmel olarak beyân etmiştir. Zîrâ tevbe, ibâdet, hamdle iştigal, ilim tahsîli için seyâhat, rükû-secde ve iyiliği emredip kötülükten nehyetme vazîfeleri mükellefin ekseriyetle kendilerinden boş kalmadığı işler olduğundan **Allâh-u Te’âlâ** bu konuyu tafsîl etmiştir. Ama alış-veriş ve suçlarla ilgili hükümleri bilmek gibi konular insanın ekseriyetle başına gelmeyen şeyler olduğundan bunlara topluca temâs edilmiştir.

Kuşeyrî (Kuddise Sirruhû):

“Hudûdullâhı muhâfaza edenler; **Allâh-u Te’âlâ**’nın durdurduğu yerde duranlar, O’nun tahrikiyle hareket edenler, O’nun teskiniyle sâkinleşenler ve nefeslerini **Allâh-u Te’âlâ** ile birlikte koruyanlardır” demiştir.

Meşâyihın beyânı vechile; gerçek mânâda **Allâh-u Te’âlâ**’nın hudûdunu koruyanlar, hem uzuvlarında, hem sıralarında, hem de ruhlarında **Allâh-u Te’âlâ**’nın emir ve yasaklarına riâyet edenlerdir. Onlar Rubûbiyyet sıfatları kendilerine keşfettirilmesine rağmen ubûdiyet makâmında kâim ve sâbit olup her türlü tecellîye mazhar oldukları halde haddini aşmayan, temkin ve sahv (sebât ve ayıklık) makâmında bulunmaları hasebiyle muhabbet sarhoşlarının kullandığı kelimeleri sarf etmeyen ve şatahat vâdilerinde şaşıp kalmayan dostlardır.

Bu âyet-i kerîme, evliyâ zümresinde olduklarını iddiâ ettikleri halde **Allâh**’ın hudûdunu zâyi eden, şerîat gemisini delerek Müslümanlar nezdinde bâtil olan hattâ sûfiyye sâdâtı katında dahî yasak olan sözler sarf eden bir takım insanları zemmetmektedir. Zîrâ meşâyih ulaşılan mertebeleri ehil olmayan kimselerden korumayı zorunlu görmüşler ve: “Mânevî hal-leri nâ ehil kimselere açarak zâyi etmek zındıklıktır” demişlerdir. Mümin kimsenin yapması gereken, bu gibileri reddetmek ve onlara aldanmamaktır.

SOHBETLERE DEVAM EDELİM

Kendi şahsiyetimizden daha fazla emin olduğumuz Cübbeli Ahmet Hoca'mıza atılan çirkin iftiralara asla inanmadığımız gibi, bunu hazırlayanlar için Allah'tan tezden hak ettiklerini bulmalarını, alet olanların da tezden tövbe edip tekrar İslam çizgisine gelmelerini niyaz ediyoruz. Unutulmamalı ki zülüm mutlaka zulmedenin bu dünyada bulacaktır.

Bazı eserlerde Yusuf a.s. makamı için O'nun gibi iftiraya uğrayıp hapse düşmek gerek diye yazarlar. Bu iftira ile Hocamızı gözümüzden düşürmeye çalışanlar; bilsinler ki O'nu gözümüzde daha da yücelttiler. Çünkü Hakkı üstün tutana her daim bunlar olur.

Benim gibi düşünen kardeşlerimi, Hocaefendi'nin kitaplarını çokça alıp dağıtmaya, imkânı olanları Arifan dergisine abone olmaya davet ediyorum. Ayrıca Arifan olarak kitaplarda güncel kampanyalar edersek, bizde daha fazla ve toplu alımlar yapabiliriz. Özellikle Perşembe sohbetlerine ara vermeyelim. Susturmaya çalıştıkları sadece Hocamız değil, patrikhane önündeki engel olan Çarşamba Cemaati'dir. Sohbetlere daha fazla önem verirse cemaatimizin ilimde ve amelde Hocamız kadar olmasa da kirli oyunlar karşısında bir birey dahi olsa karartımızı görsünler. Abdullah İ. Mektum r.a. kör iken savaşa katılmasındaki esas Müslümanların safını kalabalık göstermekti. Hepimizin görevi var.

Bu şer gibi gözükten olay; Cübbeli Hocamız için yüksek makamlara ve suçsuzluğunun ispatına, fasıkların ve münafıkların cemaatten ayrılmasına, mümin ve müminlerin gerçekleri görüp bu gerçekler muahezesinde bir araya gelmesine vesile olması dileği ve duası ile...

Kâfirler, fasıklar, münafıklar bir tuzak kursa bile Allah ise başka bir tuzak kurmuştur. Mevla görelim neyler... Cübbeli Hocamıza Allah sağlık, sıhhat ve afiyetler versin. Ellerinden öpüyor, O'nu çok sevdiğimi ve sevdiğimizi tekrar tekrar belirtiyorum... Emanetleri zayi etmeyen Allah'a emanet olsun.

Ali ÇAKMAK

ES-SELAMUN ALEYKÜM VE RAHMETULLAHİ VE BEREKATÜH

CANIM HOCAM... Canım size ve sizin gibi Ehli Sünnet âlimlerine feda olsun. Biraz üzgün, biraz kederliyiz. Size yapılan iftira zulüm, karalama kampanyalarının farkında ve karşısındayız.

Size atılan, söylenen iftiralar bize atılmıştır.

Allah (c.c)'ın ve Peygamber Efendimiz (s.a.v)'in emrettiğini tebliğ ettiğinize, yaşamaya çalıştığınıza şahidiz.

Ben ve ailem mahşer günü sizin arkanızda HAŞR OLMA DUASINI AMİN YA RABB'ELALEMİN dedik.

Dualarımız sizinle.

Bismillahirrahmenirrahim

1. Andolsun kuşluk vaktine
2. Ve sükûna erdiğinde geceye ki,
3. Rabbin seni bırakmadı ve sana darılmadı.
4. Gerçekten senin için ahiret dünyadan daha hayırlıdır.
5. Pek yakında Rabbin sana verecek de hoşnut olacaksın.

Mehmet ÖNCÜ

FİNANS KURUMLARINDAKİ ALTIN HESABI ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME

Soru: Altını satan ve alan kişilerin aynı yerde olmaları ve satın alan kişinin altını fiziki olarak görmesi veya eline alması gerekmiyor mu? Altın satışı yaparken altını görmek isteyen müşterilerimiz oluyor. Bizim yapmış olduğumuz altın depo hesabı ve satışı uygun mudur?

Cevap: Yaşadığımız bu dönemde hızla gelişen piyasa sürekli olarak yeni ticari uygulamaları gündeme getirmektedir. Dini duyarlılığı olan Müslüman kardeşlerimiz doğal olarak bu uygulamaların dinlerine uygun olup olmadığı

noktasında araştırma yapmakta ve yetkili kişilere müracaat etmektedirler. Bu ticari işlemlerden biri de finans kurumlarının yakın zamanda uygulamaya soktukları "Altın hesabı" diye tabir edilen uygulamadır.

Bu uygulamanın içeriğinin ne olduğu ve dinimizde beyan edilen akit türlerinden hangisiyle örtüşüp örtüşmediği açık bir şekilde ortaya konulmalıdır. Aslında uygulamaya konulacak olan yeni ticari işlemlerin her birinin öncelikle dinimize uygunluğu araştırılmalıdır. Araştırma yapacak olan ilim adamlarının hedefi mutla-

ka bir yol bulup işlemin cevazına gitmek değil, dini kurallara uygun olup olmadığı yönünde olmalıdır.

“Altın hesabı” diye tabir edilen mesele kısaca şöyle uygulanmaktadır; Bankanın kasasında belli bir miktar altın bulunur. Bu kasa ister merkezde olsun ister şubede olsun fark etmez. Banka, kişiye yatırdığı paraya denk düşen miktardaki altını ya hemen teslim eder yahut onun adına açılan hesaba kaydeder. Kişi istediği zaman gidip bizzat altını ya da mukabili olan Türk lirasını veya o miktarı başka para birimine bozdurarak alır.

Fıkıh kitaplarımızda alış verişi konusu, muhtelif açılardan ele alınarak farklı kısımlar ortaya konulmuştur. Bu kısımlardan biri de para, altın veya gümüşten herhangi birini diğeriyle takas etme anlamına gelen sarf akdidir. Başta sünnet olmak üzere tüm kaynaklarımızda sarf akdi diğer alışveriş akitlerinden farklı tutulmuştur. Buna binaen sarf akdinde, diğer akitler için gerekli görülmeyen bazı şartlardan bahsedilmiştir. Zira Kur’ân-ı Kerîm’in açık nassıyla haram kılınan faiz, insanlar arasında en çok sarf akdiyle vaki olmuş ve olmaktadır. Bu aynı zamanda sarf akdine ait prensiplerin her hangi bir fesada ve mahzura yol açmayacak şekilde düzenlendiği anlamına gelmektedir.

Sarf akdinin en temel prensiplerinden biri de nebevi mesajın “Yeden-bi-yed” şeklinde ifade ettiği tekabuz şartıdır.

Karşılıklı ivaz içeren alışveriş akitlerinde akde konu iki şey vardır.

Birincisi; bayi tarafından satılmak, müşteri tarafından satın alınmak istenen nesne ki buna fıkıh diliyle “Mebî” diyoruz.

İkincisi; bu mebîin mukabilinde verilecek olan şey ki para, altın, gümüş veya yerine göre sair mislî mallardır. Buna da fıkıh ifadesiyle “Semen” diyoruz.

Burhânuddîn Ali ibni Ebî Bekr el-Merğînânî (Rahimehullâh) (593) **“el-Hidâye”** isimli eserinde ifade ettiği üzere tüm alışveriş türlerinde, mebiin (satılan nesnenin) tayin edilmiş (belirlenmiş) olması yeterli görülmüş, akdin sıhhati için ayrıca kabz şartı aranma-

mıştır. Mebîin tayini yani belirlenmesi, -sarf akdinin dışında- işaret etmekle olabileceği gibi vasıflarını beyan etmekle de gerçekleşir. Mebîi kabzetmek, satışa mahal olan nesnede, tasarruf edebilmek için şart koşulmuştur.¹ Mebîde gerçekleşmesi gereken kabz; hakiki olabileceği gibi hükmi de olabilir. Hükmi kabz; mebi kabz etmeye mani tüm engellerin bertaraf edilmesidir. Fıkıh diliyle buna tahliye denir.

Sarf akdinde ise, akde konu olan şey; bir itibarla mebi, diğer bir itibarla semendir. Mebîde tayin akdin sıhhati için şart olduğundan bu akitte de tayin gerekli görülmüştür. Şu kadar var ki; burada yani sarf akdinde bir yönüyle mebi olarak değerlendirilen şey işaret etmekle veya vasıflarını beyan etmekle tayin edilmiş olamayacağından tekabuz (elden ele alıp verme) şart koşulmuştur. Aynı zamanda bunun hükmi değil hakiki kabz olması da ayrı bir şarttır. Bundan dolayı tarafların birbirlerinden bedenen ayrılmadan tekabuz işlemini gerçekleştirmeleri sarf akdinin sıhhati için şart koşulmuştur.

Buraya kadar olan bölümde âlimlerimiz arasında ihtilaf olmadığı gibi muasır² ilim adamları arasında da ihtilaf söz konusu değildir. İhtilaf edilen mesele ise kaynaklarımızın sarf bahislerinde mezkûr olan kabzın bir diğer ifadeyle hakiki kabzın günümüz şartlarında farklı olup-olamayacağıdır. Yani “Banka hesabına paranın transfer edilmesi hakiki kabz olarak değerlendirilebilir mi, değerlendirilemez mi?” konusudur.

Öncelikle şunu ifade etmek isteriz ki, konumuz klasik fıkıh kaynaklarımızda beyan edilmiş olmadığından, ilim adamları meselenin hükmünü elde edebilmek için farklı bakışlar

1) Kabzetmeden önce tasarrufun yapılamaması menkul (taşınır) mallar için aranır. Akarlar için İmâm-ı Ebû Hanîfe ve İmâm-ı Ebû Yûsuf bunu şart görmemiştir.

2) Tarafınızdan bize gönderilen belgede sarf akdinde aranan hakiki kabz ile tahliye anlamında olan hükmi kabz birbirine kıyaslanarak, klasik fıkıh kitaplarına aykırı davranıldığı gibi, “Uluslararası fıkıh toplantıları” olarak düzenlenen çalışmanın bahsettiği hükmi (örfi) kabz ile de aykırı düşülmüştür. Bizim burada muasır âlimlerle aramızda ihtilaf olmadığı şeklinde bahse konu ettiğimiz, sarfta aranan hakiki kabz; muasır âlimler tahliye olan hükmi kabz anlamında değil, bilakis örfen kabz sayılan şeylerin hükmen hakiki kabz sayılacağı şeklinde anlamışlardır. Yani muasır âlimlere göre de tahliye şeklindeki hükmi kabz, sarf akdinin sıhhati için yeterli değildir.

neticesinde farklı sonuçlara varmışlardır. Şurası muhakkak ki bu mesele günümüz ihtiyaçlarının doğurduğu yeni bir meseledir. Bu yüzden muasır âlimler bu hususta kaynaklara dayanmaktan öte, kaynakları yorumlamayla hükmü elde etmeye çalışmışlardır. Kaynakların yorumlanması neticesinde farklı görüşlerin ortaya çıkması ise son derece doğaldır.

Banka hesabına paranın transferini kabz olarak değerlendirenlerin gerekçelerinden biri şudur; Kabz, kişiye kabzettiği şeyde tasarruf yetkisi vermektedir. Buna binaen müşteri banka hesabında bulunan parasını dilediği zaman çekebilmekte ya da transfer edebilmektedir. Şu halde hesaba kayıt, kişiye tasarruf yetkisi sağladığına göre kabz kabul edilmelidir.

Biz, kabzın kişiye tasarruf yetkisi verdiğini kabul ediyoruz. Ancak kişinin tasarrufa yetkili olmasının, kabz anlamına geleceğini kabul etmiyoruz. Zira ehlince de malum olduğu üzere sarf babının dışında kable'l-kabz (kabızdan önce) semende tasarruf caizdir. Halbuki bu tasarruf yetkisi, kişi için semeni kabzetmek olarak kabul edilmemiştir. Bunu temellendirme adına başta hadîs-i şerifler olmak üzere fıkıh kaynaklarımız da buna şehadet etmektedirler.

Ancak bizden istenilen, aykırı fikir sahiplerinin görüşlerine reddiye yapmaktan öte toplumda ihtiyaç halini almış olan bu meselenin kanaatimizce sahih bir mahmile oturtulmasıdır.

Buna göre altın hesabını iki ayrı şekilde ele alıp incelemek durumundayız:

1) Yüklü olmayan altın alımlarında müşteri altını bizâtihi eline almalıdır. Daha sonradan yapmak istediği tasarrufu yapar.

2) Müşterinin bulunmuş olduğu mecliste bizâtihi altını kabzetmesinin mümkün olmayacağı derecedeki yüklü alımlarda ise vekâlet işlemi devreye sokulmalıdır. Ancak bu öyle bir şekilde yapılmalıdır ki müvekkil vereceği vekâletin manasından haberdar olmalıdır.

Söz gelimi; yüklü miktarda altın alacak kişi, sözleşme kâğıdını imzalarken, kendisini akitte mübaşir zannetmemeli, aksine imzaladığı kâğıtla adına altını satın alacak olan kişiye vekâlet verdiğinin bilincinde olmalıdır. Dolayısıyla kendisine vekâlet verilen vekil, altını satın almadan önce iletişim vasıtalarından herhangi biriyle mutlaka haberdar edilmelidir.

Demek ki akdin gerçekleşmesi için altının teslim ve tesellümünün yapıldığı yerde biri satıcı, diğeri alıcı olmak üzere mutlaka en az iki kişi olmalıdır. Bu yüzden finans kurumunun, altın borsasında satış elamanının dışında müşteri adına altını alıp belli yerlere yatıracak bir vekili akit meclisinde bulundurması gerekmektedir.

Finans kurumuna altın almak için gelen müşteri, haberleşme vasıtalarından biriyle bu iş için özel bölümlerde bulunan altın borsasındaki yani fiziki altınların bulunduğu mahaldeki kişiye şu şekilde vekâlet verir: "Birazdan havale yoluyla göndereceğim meblağ ile benim adıma şu kadar altını alıp kabzedersin ve alacağın altını şu numaralı hesaba yatırırsın."

Bunun akabinde bulunduğu şubeden, kurum tarafından satışa yetkili olan kişiye parayı havale eder. Müşterinin vekili olan kişi, alacaklı olduğu meblağ ile kendisinden istenilen altını satın alır ve kabzeder. Bu şekilde finans kurumunun vekili ile müşterinin vekili fiziki altınların bulunmuş olduğu mahalde alış verişi işlemi icra etmiş olurlar.

Finans kurumu ile müşteri, anlattığımız şekilde alışverişlerini icra edecek olurlarsa bu işlem yani kurumdan altın alma işlemi caiz olur. Ama caiz görülen bu işlem, kurumun diğer işlemlerinin de caiz olduğu anlamına gelmemektedir. Diğer işlemlerin her biri müstakil birer mesele olduklarından ayrıca ele alınmalıdırlar. Biz, istenilen tek bir mesele ile ilgili işlemin caiz olabileceği bir yolu göstermiş olduk.

Allâh-u Te'âlâ cümlemizi tüm meselelerde rızasına muvaffakiyeti gözetken kullarından eyesin. Âmîn!

İNNA LİLLAHİ VE İNNA İLEYHİ RACİUN

Esselamu aleykum değerli hocam...

Âlemlerin Rabbi bulunan Allah'ımıza hamd olsun. O'nun habibine ve Rasulune salat ve selam olsun...

İmam-ı Rabbani (k.s) zatından bahsederken şöyle bir hadiseyi anlatır:

"Bir ara o kadar hastalandım ki; öleceğimi sanarak vasiyetimi evlatlarıma bildirdim. Daha sonra melekler bana gelerek bulunduğum makamdan daha büyük bir makamı müjdelediler...

Hocam sizlerde hamd olsun öyle güzel işlere vesile oluyorsunuz ve dimdik duruşunuzu koruyorsunuz ya Rabbim de sizlere nice büyük makamlar bahşediyor. Lakin biraz celali ile de seviyor.

İnanıyorum ki; siz Metris'ten daha güçlü ve aziz bir şekilde çıkacak nice güzel işlere daha vesile olacaksınız.

Rabbim; sabır, selamet nasip etsin...

Selamet bizlere ve sair hidayete tabi olan kulların üzerine olsun.

Yasin SERTTAŞ

ES-SELAMUN ALEYKÜM VE RAHMETULLAHİ VE BEREKATÜH

Hocam bu çirkin iftira sizi yıldırılmaz biliyorum çünkü siz Peygamber efendimizin razı olduğu Ahmetsiniz... Şeyhinin özleyip de görmeye gittiği müritsiniz...

Siz imanın altı şartından biri değilsiniz ama benim hayatıma şartsınız, çünkü ben sizin sohbetlerinizle ayakta duruyorum kendime çeki-düzen veriyorum.

Sizi tanıdığımda bir lise öğrencisiydim ve elimde sadece Yasin 1 ve 2 adlı kasetleriniz vardı ben çevirip çevirip onları dinlerdim belki günde 4 -5 kez artık nerede ne söylediğinizi ezberlemiştim ve ben sizinle öğrendim efendi hazretlerini...

Ben size bir iman borçluyum çünkü imanımı kurtarmama en büyük sebeptir sohbetleriniz, sırtımdaki çarşafımı, oğlumun kafasındaki takkeyi...

Biyoloji öğretmeniyim okuldan sonra çalışmadım evlendim, bir oğlum var adı Ahmet. İsmi Efendi Hazretleri koydu, Rabbime duam adı gibi ilminin de ahlakının da size benzemesi...

Hocam bizler biliyoruz ki bu bir iftira, size bu iftirayı atanları, bizleri sizden mahrum edenleri ahirette Rabbim ateşten kafeslere koyar inşallah, rahmetinden mahrum eder inşallah, Peygamber efendimizi onlardan davacı kılar inşallah, sizi ve sizi sevenleri bu kadar üzdükleri için Rabbim ahirette onları rezil eder inşallah...

Sizi Allah için çok seviyorum sohbetlerinizden ulaşabildiklerimi cd'lere kopya ettim, kitaplarınızı ve sohbetlerinizi ulaştırabildiğim kadar çok insana ulaştırmaya çalışacağım, Rabbim en kısa zamanda sizi bize kavuştursun dünyada da ahirette de bizleri sizden ayırmasın duam hep sizinle...

Kübra DÜNER ÖĞREDEN

YAVUZ SULTAN SELİM HAN, KÜRTLER VE ŞAH İSMAİL

Türkiye Cumhuriyeti Devletini parçalayarak Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da PKK'yı taşeron olarak kullanıp Büyük İsrail ve Büyük Ermenistan devletlerinin tahakkuku için çalışan bazı fikir çevrelerinde Yavuz Sultan Selim Han'ın Kürtleri katliama tabi tuttuğu ve hatta onlar hakkında ağza alınmayacak ifadelerle dolu olan bir dörtlüğü olduğu ileri sürülmekte olup ayrıca terör örgütü başta olmak üzere bu çevrelerin Osmanlı Devletinin 624 yıl Kürt Halkını sömürdüğü dillendirilmektedir bu doğru mudur? Bu soruların cevabı Prof. Dr. Ahmet Akgündüz'ün ifadesiyle; " Elbette ki bu iddianın tam tersi doğrudur. Bunu şöyle açıklayabiliriz." Şöyle ki, Yavuz Sultan Selim Han olmasaydı, bugün Doğu Anadolu'daki **ehl-i sünnet** olan Kürtler, Şah İsmail'in temsil ettiği ve bu uğurda Sünnî Müslümanlara zulmettiği Şî'a'nın tasallutu altında olurlardı. Osmanlı Devleti'nin Doğu Anadolu ile alakası, XV. yüzyıla kadar uzanır. Ancak bölgenin Osmanlı Devleti'ne ilhakı veya daha doğru bir tabirle iltihakı, 1514'de kazanılan Çaldıran Zaferi'nden sonradır.

Bilindiği gibi, Şah İsmail, İran'da kısa bir zamanda Safevî Devletini kurmuş ve Doğuda hem Osmanlı Devleti için ve hem de âlem-i İslâm'ın birlik ve beraberliği için, hem siyasî ve hem de dinî açıdan tehlike arz eder hale gelmiştir. Şehzâde Selim, bu iki yönlü tehlikeyi henüz Trabzon Sancakbeyi iken fark etmiş ve babasını İstanbul'da ikaz dahi eylemişti. Fakat, II. Bâyezid, tedbir alamamanın yanında, Şî'îlerin tahrikiyle çıkarılan **Şah Kulu** isyanını da önleyememişti. Anadolu'yu **Şifileştirme** hedefini güden ve her geçen gün bu hedefine daha da yaklaşan Şah İsmail, bir türlü durdurulamıyordu.

Nihâyet Yavuz Sultân Selim Padişah olunca, şuurlu âlim İbn-i Kemal'in de yerinde ikazlarıyla, hem İslâm birliğini bozan ve hem de Doğudaki Sünnî Kürt ve Türkmen aşiretlerini rahatsız ederek

zulmeden Safevî tehlikesini bertaraf etmeye azmetti. Allah'ın yardımıyla 1514 tarihinde kazanılan Çaldıran Zaferi ile, Şah İsmail'in Anadolu üzerindeki siyasî ve dinî emellerine son verildi. Bu mühim zaferin kazanılmasında tamamen Sünnî olan ve gazada Yavuz Selim'in yanında yer alan Sünnî Kürt ve Türkmen aşiret beylerinin de büyük rolü vardı. Anadolu'nun ve hatta Musul ve Kerkük civarının da Osmanlı Devleti'ne katılması gerekiyordu. Bu iş nasıl yapılmalıydı? Kılıçla ve savaş yoluyla bu mümkün değildi. Zira bunlar da hem Müslüman ve hem de ehl-i sünnet vel-cemaat idiler. Bununla beraber, bu bölgenin kendi başına kalması, hem mahallî halkın güvenliği açısından tehlikeli ve hem de Osmanlı Devleti'nin de Müslüman bir ülke olması; İslâm'ın kahramanca müdafaasını yapan böyle bir devlete itaat etmenin siyasî ve hukukî açıdan bir farklılık meydana getirmeyeceği ve hem de İslâm birliğinin teşekkülü gibi gayelerle münferiden hareket edilemeyeceği ortadadır.

KÜRTLER KENDİ ARZULARIYLA OSMANLI SAFINDA YER ALDI

İşte bu hakikati idrâk eden Kürt ve Türkmen Beyleri, istimâlet ile yani kendi meyil ve arzuları ile, Osmanlı Devleti'ne itaat etmenin zaruretini anlamışlardır. Büyük âlim **İdris-i Bitlisî** tarafından Padişah'a yapılan telkinler neticesinde, Doğu ve Güneydoğu bölgesinin tamamı, bir iki ay içinde Osmanlı Devleti'ne iltihâk etmişti.

Osmanlı Devleti'nin değişmeyen siyâsetinin kaynağı ve dayandığı hukukî temeli, İslâmiyet'in getirdiği hükümlerdi. Osmanlı Devleti, Kur'ân, sünnet, icmâ' ve kıyas yoluyla vaaz' edilen Ehl-i sünnetin hukukî hükümleri yanında, İslâm hukukunun müsaade ettiği ölçüde her mahal- lin örf ve âdetlerine de hürmet gösteriyordu. Bu sebeple, Osmanlı Devleti'ne tâbi' olan bir Müslüman beylik, dâhilde ve hâriçte, farklı bir sistemle karşılaşmıyordu. **Mesela, Doğudaki Kürt ve Türkmen Aşiretleri, Osmanlı Devleti'ne iltihak etmekle bir şey kaybetmemişlerdi; belki kazanmışlardı. İşte Osmanlıya bağlılığın sırrı burada yatıyordu.**

Osmanlı Devleti sahip olduğu topraklar üzerinde, ırka ve maddî sömürüye dayanan bir ayırımı gitmiyordu. Zira topraklarının dahilinde bulunan her yer dâr'ül-İslâm sayılıyor ve bütün Müslüman ahali de bu ülkenin aslî vatandaşı kabul ediliyordu. Zaten Osmanlıyı Avrupa'dan ayıran en önemli hususiyet de buydu. Osmanlı topraklarında yaşayan insanların arasında düşünülebilecek en önemli farklılıklar, bazı örf âdetlere münhasırdı. Rengi ve şekli farklı olsa da, bütün Müslüman Osmanlı ahali, yemede, içmede ve hatta giymede dahi aynı dinin esaslarına tabi' oldukları için, aralarında ihtilafa vesile olacak ciddî bir şey mevcut değildi. Mesela, Müslüman Türklerle Kürtler arasında mevcut olan bazı ufak ve önemsiz farklılıklar dışında, aralarında dinî, ahlakî, kültürel ve coğrafî çok büyük azamî müşterekler vardı. Bu sebeple de, Doğu Anadolu'nun siyasî, dinî, kültürel ve idarî bütünlüğünü bozmak ve parçalamak maksadıyla içerde ve dışarıda yapılan faaliyetlerin, bölge halkı arasında müessir olması çok zordu.

İDRİS-İ BİTLİSİ ŞAH İSMAİL ORDUSUNU HEZİMETE UĞRATTI

Çaldıran Zaferini takip eden 1516 yılında, Yavuz Sultân Selim, kendisine Doğu Anadolu'nun fethedilmesini tavsiye eden meşhur âlim ve tarihçi İdris-i Bitlisî'ye, Doğu ve Güneydoğu bölgelerinin Osmanlı Devleti'ne ilhâkı için vazife veriyordu. Böylesine ehemmiyetli bir zamanda İslâm birliğinin zaruretine inanan başta Bitlis Hâkimi Şerefüddin Bey, Hizan Meliki Emir Davud, Hısn-ı Keyfâ Emiri Eyyubîlerden II. Halil, İmâdiye Hâkimi Sultân Hüseyin olmak üzere 25-30 tane Kürt beyi (ümerây-ı ekrâd), Osmanlı Devleti'ne itaat arzularını padişaha iletmişlerdi. Şah İsmail'in Diyarbakır muhasarası için gönderdiği orduyu on bin kişilik İdris-i Bitlisî kumandasındaki gönüllü birliklerle hezimeteye uğratan aynı beyler, bu hâdiseden önce Şi'îlerin Diyarbakir'i muhasara altına almaları üzerine, Yavuz Sultân Selim'e tarihçe müsellemler olan tarihî arzayı, yardım talep etmek ve Osmanlı Devleti'ne itaat etmeden huzur bulamayacaklarını ifade etmek gayesiyle göndermişlerdir.

CAN-Ü GÖNÜLDEN İSLAM SULTANINA Bİ'AT EYLEDİK...

“Can ü gönülden İslâm Sultânı'na bî'at eyledik, İlhâdları zâhir olan Kızılbaşlar'dan teberri eyledik. Kızılbaşların neşrettiği dalalet ve bid'atleri kaldırdık ve ehl-i sünnet mezhebi ve Şafi'î mezhebini icra eyledik. İslâm Sultânı'nın namı ile şeref bulduk ve hutbelerde dört halifenin ismini yâda başladık. Cihada gayret gösterdik ve İslâm Padişahı'nın yollarını bekledik.

Bu muhlis ve size itaat eden bendelere yardım edesiniz. Bizim beldelerimiz Kızılbaş diyarına yakındır, komşudur ve hatta karışıktır. Nice yıllar bu mülhidler, bizim evlerimizi yıkmışlar ve bizimle savaşmışlardır. Sadece İslâm Sultânı'na muhabbet üzere olduğumuz için, bu inancı saf insanları o zâlimlerin zulümlerinden kurtarmayı merhametinizden bekliyoruz. Sizin inâyetleriniz olmazsa, biz kendi başımıza müstakil olarak bunlara karşı çıkamayız. **Zira Kürtler, ayrı ayrı kabile ve aşiret tarzında yaşamaktadırlar. Sadece Allah'ı bir bilip Muhammed ümmeti olduğumuzda ittifak halindeyiz. Diğer hususlarda birbirimize uymamız mümkün değildir. Sünnetullah bizde böyle cârî olmuştur.**”

Bu mektûb üzerine Konya Beylerbeyi Hüsrev Paşa kumandasında ve İdris-i Bitlisî'nin manevî yardımcılarıyla toplanan on bin kişilik gönüllüler ordusu, Şah İsmail'in Diyarbakir'i muhasara altına alan ordularını tarumâr eylemiştir. Osmanlı Devletinin son demlerinde de bir Kürt bilgini aşiret reislerine hitaben diyor:

İTTİFAKTA KUVVET, İTTİHATTA HAYAT VAR...

“Altı yüz seneden beri tevhid bayrağını umum âleme karşı yücelten ve millî âdetlerini terk ederek ihtiyarlanan bizim şanlı Türk pederlerimize, kuvvet ve cesaretimizi hediye edelim. Ona bedel, onların akıl ve ma'rifetinden istifade edeceğiz ve asaletimizi de göstereceğiz. Elhâsıl, Türkler bizim aklımız, biz onların kuvveti; hep beraber bir iyi insan oluruz. Dik başlılık etmeyeceğiz ve kendi başına hareket yapmayacağız. Bu azmimizle başka milletlere ibret dersi vereceğiz. İyi evlâd böyle olur... İttifakta kuvvet var, ittihâdda hayat var, uhuvvet-

te saadet var, hükümete itaatte selâmet var. İttihâdın sağlam ipine ve muhabbet şeridine sarılmak zaruridir.”

Bu Kürt aliminin sözlerine bugün eskisinden daha fazla muhtacız. Kürtlerin Şah İsmail gibi bir zalimin ebedi alemlerini felakete uğratacak sapık inancından kurtulup “Kürtlerin dini Zerdüştlüktür” sapıklığına düşürülmek tuzağını ancak böyle Kürt alimleri bozacaktır.

Diyarbakir'in Safevî Devleti'nden alınmasından sonra Kürt Beyleri arasındaki gayretlerini sürdüren büyük âlim İdris-i Bitlisî, bu faaliyetlerinin neticesinde kısa zamanda Doğu ve Güneydoğudaki Kürt ve Türkmen Beylerinin Osmanlı Devleti'ne itaatlerini temin eylemiştir.

KÜRT VİLAYETLERİ VE DEVLETLERİ BİRER MEKTUPLA OSMANLI'YA BAĞLANIYORDU

İdris-i Bitlisî vasıtasıyla Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerinin kısa bir zaman içinde ve hem de yerli beğlerin istek ve arzularıyla Osmanlı Devleti'ne ilhak edildiğinin haberini alan Yavuz Sultân Selim, bu büyük âlimi taltif etmek üzere kendisine bir ferman gönderir. Mektubunun başında Diyarbakir Vilâyeti'nin sulh ile ve istimâlet yolu ile fethine vesile olduğu için İdris-i Bitlisî'ye teşekkür eder. Sonra da manevi takdirleri yanında ona gönderdiği bazı maddî hediyeleri zikreder. Osmanlı Devleti'ne kendi arzularıyla tâbi olan beylerin ve bunlara bağlı olan sancakların miktarlarını ve tahrîrî bilgileri hazırlamasını emreder. Diyarbakir Beylerbeyi Bıyıklı Mehmed Paşa'ya beyaz hükm-i şerifler gönderdiğini ve Osmanlı Devleti'ne bundan sonra da tâbi olacak olan bey olursa, gönderilen tuğralı beyaz kâğıtlar kullanılarak onlara berâtlarının yazılmasını emreder. Yani bugünün vilâyetleri ve hatta devletleri, kendi arzu ve istekleriyle ve hem de birer mektup ile Osmanlı Devleti'ne bağlanmaktadır. Devlete bağlanan beyler arasında ihtilaf ve ihtilal vuku bulmaması için gereken tedbirlerin alınmasını ve in'âm ve ihsanların da ona göre yapılmasını ister.

Mektubun sonuna doğru, Anadolu'yu Şi'ileştirmek isteyen Şah İsmail'in kendisine elçiler gönderdiğini, bin bir türlü yağcılıklar yapıp sulh istediğini, ancak onun sözlerine ve ıslah

olduğuna inanılmaması icab ettiğini belirterek gerekli tedbirlerin ihmal edilmemesini emretmektedir.

Yavuz Sultan Selim Han ile Şah İsmail arasında gerçekleşen Çaldıran harbi öncesi gerçekleşen olayları hatırlayacak olursak;

ŞAH İSMAIL İSYANLAR ÇIKARMAYA BAŞLAMIŞTI

Akkoyunlu Devleti'ni ortadan kaldıran, Azerbaycan, Irak-ı Acem, Irak-ı Arab ve İran'ı ele geçirerek Ceyhun nehrine kadar hududunu genişleten Şah İsmail, 1510'da doğudaki sünni Özbekleri de yendikten sonra Anadolu'ya yönelmişti. Gönderdiği dâî ve halîfeleri vasıtasıyla Osmanlı hududları içinde yaşayan şîîleri kendisine bağlamaya, fırsat buldukça da isyânlar çıkarmaya başlamıştı.

Yavuz Sultan Selim Han ise, Şah İsmail'in bu tehlikeli teşebbüslerini önlemenin tek çıkar yolunun, Anadolu'da Şîîliğin gelişmesini önlemek, hattâ kökünü kazımak olduğunu biliyor, İslâm'ı bütün dünyaya hâkim kılabilmek için Osmanlı Devleti'nin dünyânın en büyük ve kudretli devleti hâline gelmesi zaruretine inanıyordu. Bunun için İran yaylasında teşekkül eden şîî devletlerin ikide bir Osmanlı Devleti'ni tehdîd etmesine ve batıya açılan her seferde Osmanlı'yı arkadan vurmasına son vermek emelinde idi. Çünkü Osmanlı Devleti'nin en büyük asker kaynağı Türk ve Müslüman nüfusun yaşadığı Anadolu idi. Buranın emniyette olmaması, devletin başına her an büyük gâileler açabilirdi. Sultan Selim, bütün bunları düşünerek Trabzon vâililiğinden beri Şah İsmail'in Osmanlı ülkesindeki faaliyetlerini yakından tâkib etmiş, İran içlerine seferler düzenleyerek Şîîlerin Anadolu'daki faaliyetlerine mâni olmaya çalışmıştı. Pâdişâh olduktan sonra bu faaliyetlerin önüne bütününüyle geçmek için köklü tedbirler almaya başladı. Topladığı olağanüstü dîvânda, Şah İsmail'in İslâm'a verdiği zarar ve Ehl-i sünnete yaptığı saldırıları inceden inceye bir bir anlattı. Dîvânda yapılan uzun müzâkerelerden sonra, İran'a sefere karar verildi. Bunun üzerine Yavuz Sultan Selim Han; "İnşâallahü teâlâ, kılıcımız İran toprakları üzerinde şerefle dolaşacaktır. Vezirlerim benimle beraber gelecektir. Âlimlerim, Tebriz'de edâ edeceğimiz Cuma namazı için hazır olsunlar. Yalnız Eshâb-ı kirama söverek dil uzatan, cemâatle namaz kılmayı men eden, câmilerdeki minberleri yıktıran, Ehl-i sünnet âlimlerini öldüren, Şeybek Han'ın

kafatasında şarab içen Şah İsmail ve taraftarlarının küfrüne ve kanlarının helâl olduğuna dâîr ulemâ ne buyurur?" diye sordu.

Osmanlı tarihçilerinden Hoca Sâdeddîn Efendi'nin yazdığına göre; dîvânın bu kararı üzerine görüşleri alınan o devrin âlimlerinden; Molla Arab lakabıyla meşhur Muhammed bin Ömer, Sarı Gürz lakabıyla meşhur Nûreddîn Hamza, Zenbilli Ali Cemâli Efendi, Ahmed ibni Kemâl Paşa ve daha pek çok âlim böyle bir cihâdın farz olduğuna, Şah İsmail'e haddinin bildirilmesi lâzım geldiğine dâîr fetva verdiler. Ayrıca verilen bu fetvalarda, Şah İsmail ile askerlerine karşı açılacak savaşların, diğer din düşmanları ile yapılacak savaşlar gibi cihâd sayılacağı belirtiliyor, umumiyetle bu gibilerin öldürülmelerinin caiz olup, mallarının helâl, nikâhlarının ise bâtil olduğu açıklanıyordu.

Dîvândan sefer kararını ve âlimlerden de fetvasını alan Yavuz Sultan Selim Han, Kur'ân-ı kerîmde Tevbe sûresinin yetmiş üçüncü âyetinin; **"Ey sevgili Peygamberim (aleyhisselâm)! Kâfirlerle ve münafıklarla cihâd et, döğüş! Onlara sert davran!"** emrine uyarak İran'a sefer kararını verdi.

Bu yıllarda Şah İsmail, Anadolu'ya sapık inanışlarını yaymak için şeyh kılığında gönderdiği dâîler vasıtasıyla geniş bir propagandaya girişmiş, safiyetini kaybeden Bektâşî tekkelerini ele geçirerek, bâzı saf kimseleri kendi tarafına çekmişti. Şehzâdeliğinden beri bu şîî dâîlerini tâkib ve bir kısmını tesbit eden Yavuz Sultan Selim Han, İran'la yapılacak harpte, memleket içinde bulunan şîî itikadını benimsemiş kişilerin isyânlar çıkarabileceklerini ve bunun devletin başına büyük gâileler açabileceğini düşünmüştü. Bu sebeple Anadolu'ya, beylerbeyi ve sancakbeylerine nâmeler göndererek, bölgelerindeki Şah İsmail tarafdârları listesinin kendisine gönderilmesini istedi. Tesbit edilenleri şiddetle cezalandırıp faaliyetlerine son verdi.

ŞİİLER HAKKINDA VERİLEN FETVA

Yavuz Sultan Selim tahta çıktığı sırada, İran'ın teşvik ve tahriki ile Anadolu'da şîî faaliyetleri devletin bünyesini sarsacak bir durumdaydı. Osmanlı ulemâsı şîîliği red eden risaleler kaleme alıyor ve İran üzerine sefere çıkılmasını istiyordu. Bunlardan Sarı Gürz Nûreddîn Hamza Efendi'nin şîîler hakkında verdiği fetva şöyledir:

"Hüvelmu'în Bismillâhirrahmânirrahîm. Sevdiği kullarına yardım eden, düşmanlarını da kahreden Allahü teâlâyâ hamdolsun. Peygamberlerinin en üstünü olan Muhammed aleyhisselâma ve O'nun âline ve Eshâbına (r. anhüm) salât ü selâm olsun. Ey müslümanlar! Biliniz ve anlayınız ki, Eshâb-ı kiram düşmanı râfızîlerin reisleri, Erdebiloğlu Şâh İsmail'dir. Onlar, Peygamber efendimizin sallallahü aleyhi ve sellem yolunu ve sünnetini beğenmezler. Kur'ân-ı kerîm ile alay ederler. Allahü teâlânın "Haramdır" buyurduğuna "Helâldir" derler. Kur'ân-ı kerîmi ve diğer din kitaplarını tahkir edip yakarlar. Bütün Ehl-i sünnet âlimlerine ve sâlih müslümanlara ihanet edip, öldürürler. Mescidleri yıkarlar. Bu taifeye mensûb olanlar, reisleri Şâh İsmail'i ilâh yerine koyup secde ederler. Hazret-i Ebû Bekr'e ve hazret-i Ömer'e sövüp, hilâfetlerini inkâr ederler. Resûlullah sallallahü aleyhi ve sellem efendimizin hanımı hazret-i Âişe vâlidemize iftira edip söverler. İslâmiyet'i yıkmak için uğraşırlar. Onların bunlara benzer dîn-i İslâm'a aykırı daha pek çok bozuk îtikâdları ve hareketleri vardır ki, benim ve diğer âlimlerin katlarında tevatür derecesinde bilinmektedir. Onlar, görünen bu hareketleri ile, dînimizin hükmüne ve kitaplarımızın bildirdiğine göre fetva verdik ki; kâfirdirler, mülhiddirler. Herhangi bir kimse dahi onların bâtil dinlerini beğense ve rızâ gösterse kâfir olur. Bunları öldürüp cemaatlarını dağıtmak bütün müslümanlara vâcibdir, farzdır. Müslümanlardan ölenler, sa'îd ve şehîd olup, Cennet-i a'lâdadır. Ötekilerden ölenler ise, hor ve hakîr olup, Cehennem'in dibindedirler. Zîrâ bunların boğazladıkları ve avladıkları, okla, doğanla ve köpek ile de olsa murdardır. Nikâhları bâtildir... Netice olarak, Eshâb-ı kiram düşmanı olan bu râfızîler, hem kâfir, hem mülhid ve hem de fesâd ehlidirler. İki cihetten de katledilmeleri vâcibdir. Yâ Rabbî! Dînine yardım edenlere yardım eyle, Müslümanlar arasında fitne çıkarıcıları kahreyle! Âmîn.

ZULMÜNÜ MÜSLÜMANLAR ÜZERİNDEN KALDIRACAĞIM

Yavuz Sultan Selîm Han, Anadolu'da yıllarca yaptığı şîilik propagandası ile Osmanlı ülkesini parçalama gayesini güden Şâh İsmail'e karşı harekete geçerken, kendisine de; "Zulmünü, Müslümanlar üzerinden kaldıracığını" belirten şu mektubu gönderdi:

"Bilesin ve anlıyasın ki, ilâhî hükümlerden yüz çevirenlerin, Allahü teâlânın dînini yıkmaya çalışanların bu hareketlerine, bütün Müslü-

manların ve adâletsever hükümdarların kudretleri nisbetinde mâni olmaları farzdır. Sen ki, Müslümanların memleketlerine saldırdın; şefkat ve utanmağı bir tarafa bırakarak, zulm kapılarını açtın. Günahsız Müslümanları incittin. Fitne ve fesadı kendine gaye edindin. Nefsinin kötü arzularına ve fitratındaki bozukluklara uyarak, dîn-i İslâm'ın emirlerini değiştirmeye kalktın. Haramlara helâl diyerek nice Müslümanları ifsâd ettin. Mescidleri, türbeleri ve mezarları yıktın. Âlimleri ve Peygamber sallallahü aleyhi ve sellem efendimizin neslinden gelen mübarek seyyidleri öldürdün. Kur'ân-ı kerîmi hela çukurlarına attın. Hazret-i Ebû Bekr'e ve hazret-i Ömer'e söverek hakaret ettin. Bu saydıklarım senin kötü hâllerinden sâdece bir kaçıdır. Dillerde dolaşan bunlar ve bunlara benzer hareketlerinden dolayı, âlimlerim, kesin delillere dayanarak; senin kâfirliğine, dinden çıkıp, mürted olduğuna fetva verdiler. Bu durum karşısında Allahü teâlânın emirlerini yerine getirmek, zulm görenlere yardım etmek için merasimlerde kullandığım pâdişâhlik elbiselerimi çıkardım. Zırhımı giyip, kılıcımı kuşandım. Atıma binerek Safer ayının başında Anadolu yakasına geçtim. Maksadım; Allahü teâlânın inâyetiyle senin şahlığını yok etmek ve bu suretle, âcizler üzerinden zulmünü ve fesadını kaldırmaktır. Ancak, kılıçtan önce sana, Sünnet-i seniyye icâbı sünnî îtikadı teklif ederim. Eğer yaptıklarına pişman olup cân ü gönülden istiğfar eder ve aldığın kaleleri geri verirsen, tarafımızdan, dostluktan başka bir şey görmezsin. Fakat kötü hâllerine devam ettiğin takdirde; zulümlerinle simsiyah yaptığın yerleri nura kavuşturmak ve elinden almak üzere, Allahü teâlânın izniyle yakında geleceğim. Takdir ne ise öyle olacaktır."

Yavuz Sultan Selim Han'ın bu gayretleri neticesinde, yıllar sürecektir harplerle elde edilemeyecek zaferlere ulaşıldı. Şark diye adlandırabileceğimiz ve bugün Doğu Anadolu, Güneydoğu Anadolu, Musul ve Kerkük'den itibâren Kuzey Irak ve Haleb'i de içine alan Kuzey Suriye bölgelerinde yaşayan çok sayıda Arap, Türkmen ve Kürt aşiretleri Osmanlı Devleti'ne iltihâk eylemiş ve Şii itikadından kurtarılmıştır. Bu iltihâklardan bazılarını beraber görelim:

1) Kürt ve Türkmen beylerinden istimâlet ile kendi meyil ve arzuları ile itaat eden 25'den fazla aşiretten ve reislerinden bazıları şunlardır: Bitlis Hâkimi Emir Şerefüddin; Hizan Meliki Emir Davud; Hısn-ı Keyfâ Emîri Melik Halid; İmadiye Hâkimi Sultân Hüseyin; Cezire Hâkimi Şah Ali Bey; Çemişgezek Hâkimi Melik Halil; Pertek Hâkimi Kasım Bey.... Ayrıca Suran, Urmiye, Atak, Cizre, Eğil, Garzan, Palu, Siirt, Meyyafarakin, Sason, Sincar, Çermik, Malatya, Urfa, Besni, Harput, Mardin ve benzeri yerlerdeki aşiretler de arka arkaya Osmanlı Devleti'ne iltihâk etmişler Şah İsmail'in itikadını reddetmişlerdir.

2) Kürt ve Türkmen aşiretleri gibi, güneyde yer alan Arap aşiretleri de yine kendi irâdeleriyle Osmanlı Devleti'ne iltihâk etmişlerdir. Aralarında İbn-i Harkuş, İbn-i Said, Benî İbrahim, Benî Sâyim, Benî Atâ aşiretleri, Safed ve Gazze şeyhleri ile Haleb ileri gelenlerinin bulunduğu seçkin bir temsilciler heyetinin Yavuz'a takdim ettikleri ve aslı Topkapı Sarayı'nda bulunan şu itâ'at mektubu çok manidardır:

"Bizler, canlarımız, mallarımız, iyâlimiz ve dinimizin emniyeti için size itaati arzuluyoruz. İslâmı tatbik ve adâleti te'sis için sizin hâkimiyetinizi zaruri görüyoruz "[1]

DOĞU'DA KÜRT DEVLETİ VAR MIYDI?

Yavuz Sultân Selim ve Kürtler konusunda ileri sürülen önemli fikirlerden biri de Yavuz Sultan Selim'in Doğuda bağımsız bazı küçük Kürt devletlerine müsaade ettiği ve asırlarca bu devletlerin varlığını sürdürdüğü iddiasıdır. Bu konuyu da önce Osmanlı Devleti'nin Doğuda kurduğu idare tarzı nasıldı onu kısaca açıkladıktan sonra, bu iddiaların doğru olup olmadığına işaret edelim. Esasen bu iddiaların da Osmanlı Devlet teşkilâtını bilmemekten ve konu ile ilgili bazı belgeleri yanlış yorumlamaktan kaynaklandığını hemen burada işaret edelim.

Bilindiği gibi, Osmanlı Devleti'nin idarî yapısının temelini kaza, sancak ve eyâletler teşkil ediyordu. Ancak Osmanlı Devleti, bugünün Amerika'sı gibi, mutlak bir merkezîyetçilikten tamamıyla uzak bir anlayışa sahipti ve idaresi altına aldığı bölge ve cemiyetleri, çeşitli özelliklerine göre farklı idare tarzlarına tabi tutuyordu. Yani eyalet ve sancakların İstanbul'a olan bağlarında ayrı ayrı statüler söz konusuydu. İşte Osmanlı Devleti, Çaldıran Zaferi'nden sonra Doğu Anadolu'da Diyarbakir merkez kabul edilerek Musul, Bitlis, Mardin ve Harput da dahil olmak üzere bütün Doğu Anadolu'da gayet geniş bir eyâlet meydana getirmişti. Kanunî Süleyman devrinde yeni bir düzenleme yapılarak Van'da ayrı bir eyâlet daha teşkil olundu.

Doğu Anadolu'daki sancakları, idare tarzı açısından, her iki eyâlette de, üç ana guruba ayırmak mümkündür. Bunları kısaca özetlemekte yarar görüyoruz.

Birinci gurup, klasik Osmanlı Sancakları şeklindeydi. Yani Osmanlı Devleti'nin diğer bölgelerinde tatbik edilen idare usulü burada da cari idi. Sancakbeyleri doğrudan merkezden tayin olunurlardı ve herhangi bir imtiyaza sahip değillerdi. Bu sancaklar tımar sistemine dahildi. Diyarbakir ve Van eyaletlerindeki bu tür sancaklar, umumiyetle aşiret yapısı kuvvetli olmayan yerlerde teşkil edilmiştir. Diyarbakir Eyâleti'nde merkez Amid, Harput, Hasankeyf, Akçakale, Sincar, Zaho, Ergani ve Çemişgezek sancakları ile Van Eyaleti'ndeki Erciş ve Adilcevaz sancakları, bu tür sancakların başlıca örneklerini teşkil ederdi.

İkinci gurup, Yurtluk ve Ocaklık tarzındaki sancaklardır. Fetih esnasında bazı beylere hizmet ve itaatleri karşılığında, devamlı olarak sancak ve has şeklinde tevcih edilmiştir. Bunlara **Ekrâd Sancakları** da denir. Hatta **Kürdistan Eyâleti** sancakları da denmektedir. Bunlar klasik Osmanlı sancaklarından farklıdır. Zira sancakların idaresi genellikle bölgeye eskiden beri hâkim ola-gelen nüfuzlu, eski mahallî beyler ve hânedanlara terk edilmiştir. Hayat boyu sancakbeyi olan bu idareciler vefat ettiğinde, yerlerine oğulları veya diğer yakınlarından biri geçmektedir. Devlete ihânet ettikleri takdirde değiştirilebilmektedirler. Seferde Beylerbeyi'nin hizmetine girmekle mükelleftir-

ler ve bu memleketlere merkezden kadı tayin edilir. Arâzîleri tımar nizâmına tabidir. İmtiyazlı sancaklar da diyebileceğimiz bu sancaklardan Diyarbekir Eyaleti'ne bağlı 13 ve Van Eyaletine bağlı olarak da 9 adet mevcut idi. Çermik, Pertek, Kulp, Mihrani, Siirt ve Atak Diyarbekir'e bağlı bu tür sancaklardandırlar. Müküs ve Bargiri de Van'a bağlı bu tür sancaklardandırlar.

Üçüncü gurup ise, Hükümet adı verilen sancaklardır. Bunların idâresi, fetih esnâsında gösterdikleri hizmetlerden dolayı tamamen yerli beylere terkedilmiştir. Sancakbeylerinin tayinine merkezî idare asla karışmaz ve elle-rine verilen ahidnâmeler gereğince, bunlar azl ve nasb edilemezler. Arâzîsinde tımar nizâmı cari değildir. Dahilde tamamen müstakil olan bu bölgeler, hariçte yani askeri ve siyasi alanda bölgedeki Osmanlı beylerbeyine tabidirler. **Diyarbakir eyâletinde** Hazzo, Cizre, Eğil, Tercil, Palu ve Genç sancakları; **Van Eyaletinde** ise, Bitlis, Hizan, Hakkari ve Mahmûdi sancakları bu mahiyette Osmanlı Sancaklarıdır. Yani bunlar, bağımsız birer devlet tarzında değil, sadece ic-ranın başı olan beyin tayini ile arazinin statü-sünün tesbitinde müstakil yetkilerle donatılmış-lardır. Zaten toprak itibariyle de, Diyarbakir veya Van Eyâletinin içine serpiştirilmişlerdir.

Kısaca özetlediğimiz bu sistem, daha ziyade Doğu Anadolu'da'da uygulana gelmiştir. Sebebi bu bölgede daha önce müstakil veya İran'a bağ-lı beylerin fetih esnasında Osmanlı Devleti'ne sadakat göstermeleri ve en önemlisi de, hem itikadî açıdan ve hem de amelî açıdan, Osmanlı Devleti ile aralarında herhangi bir farkın bulun-mamasıdır. Başlangıçta hizmet ve sadakat kar-şılığı verilen bu sancakların durumu, daha son-ra ailelerin tasarrufuna bırakılmış ve Tanzîmât dönemine yani 1840'lara kadar bu hal aynen devam etmiştir.[2]

Günümüzde İskender Pala gibi bazı yazarla-rın Şah İsmail'i ön plana çıkararak Yavuz Sultan Selim Han'ı ve Osmanlı devletini yermelerinin okuyanları yanıltmaktan başka bir işe yara-mayacağı aşikardır. Bu konuda tarih hükmünü vermiş, Yavuz Sultan Selim Han ve Osmanlı iki cihanın azizleri arasındaki müstesna yerini al-mışlardır.

KAYNAKÇA

[1] Koca Müverrih, *Bedâyi'*, c. II, vrk. 452/a-b; Âli, *Küh'ül-Ahbâr, Es'ad Efendi*, nr. 2162, vrk. 249/a-251/a; Solakzâde, sh. 378-383; Topkapı Sarayı Müzesi Arşivi, nr. 11634/26; E. 1019; Anonim Tarih, *Süley-maniye Kütp. Esad Efendi*, nr. 2362, vrk. 112/a-113/a; Uzunçarşılı, *Osmanlı Tarihi*, c. II, sh. 273 vd; Bediüzzaman Said Nursi, *Nutuk (Osm.)*, sh. 20; Kodaman, *Bayram, Sultân II. Abdülhamid Devri Doğu Anado-lu Politikası*, Ankara 1987, sh. 8 vd; Ak-gündüz, *Güneydoğu Meselesi ve Çözüm Yolları*, İstanbul 1996, sh. 30 vd; *Osmanlı Kanunnâmeleri*, c. III (Diyarbakir Eyâleti Kanunnâmeleri), sh. 197-213.

[2] Koca Müverrih, *Bedâyi'*, c. II, vrk. 452/a-b; Âli, *Küh'ül-Ahbâr, Es'ad Efendi*, nr. 2162, vrk. 249/a-251/a; Solakzâde, sh. 378-383; Topkapı Sarayı Müzesi Arşivi, nr. 11634/26; E. 1019; Anonim Tarih, *Süley-maniye Kütp. Esad Efendi*, nr. 2362, vrk. 112/a-113/a; Uzunçarşılı, *Osmanlı Tarihi*, c. II, sh. 273 vd; Bediüzzaman Said Nursi, *Nutuk (Osm.)*, sh. 20; Kodaman, *Sultân II. Abdülhamid Devri Doğu Anadolu Politika-sı*, sh. 12 vd; Akgündüz, *Güneydoğu Meselesi ve Çözüm Yolları*, sh. 40 vd; *Osmanlı Kanunnâmeleri*, c. III (Diyarbakir Eyâleti Kanunnâmeleri), sh. 213 vd.

ES-SELAMUN ALEYKÜM VE RAHMETULLAHİ VE BEREKATÜH

Sevgili Ahmet Hocam aylar öncesinde sanırsam bursa da yaptığınız sohbette bu meseleye değinmiş ve içerisinde ayetler olan Mushaf üzerinde 3 büyük yeminle büyük günahlardan hiç biriniz işlemediğinize dair yemin etmişsiniz... Bu söz bizler için kafidir..

Onca sohbet onca söyleşide bizlere hep Hakkı ve Hak olanı anlattınız üzerimizde emeğiniz çoktur.. İnşallah bu iftirayı atanlar tez zamanda müstahakını bulur... Şimdi siz Medresi Yusufiye desiniz bizler bilir ve iman ederiz ki hayırda şerde Allah (c.c)'dandır... Bize kalansa sabretmek hakkın ortaya çıkması için mücadele etmek ve dua etmektir. İnşallah bu fani dünyada çektiğiniz sıkıntıların karşılığını ebedi selamet yurdunda görürsünüz...

Ben bazen kendi kendime sormuyor değilim acaba kim içerde kim dışarıda! Diyorum ki "Ya Ahmet Hoca dışarıda da biz içerideyse".

Müsterih olun ve kalbinizi ferah tutun bu ümmet nankör değildir ben inanıyorum ki her bir talebeniz her bir seveniniz Rabbil Âlemine el açtığında sizin durumunuzu da arz ediyordur...

Allahın izniyle tez zamanda kürsüye çıkarda bizlere ilimden nasibimizi verirsiniz. Ben şimdilerde bir sohbetinizi açsam bir aşırı sizden dinlesem hüzünleniyorum, sizler gibi değerli âlimler mahpusken bizler gibiler yalan olduğunu bile bile şu fani dünyanın sefasına bakıyoruz...

Hakkınızı bizlere helal edin lütfen. Sizi Allah için seviyor, size güveniyor, size inanıyoruz... Bu ümmet sizi seviyor ve inşallah Ahmet Hocamız, hocalarımız bu ümmetin boynunu bükmez diyoruz...

Yanınızda olamasak da dualarımız sizlerle, aman sağlığınıza dikkat edin ilahi adalet er geç tecelli edecektir inşallah...

Ellerinizden öpüyoruz...

AYDIN KOÇ

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİYM

Ben gam ve kederimi sadece Allah'a arz ediyorum.

Rabbim! Kavmim beni yalancılıkla suçladı. Artık benimle onların arasında sen hükmünü ver.

Rabbim! Beni yalanlamalarına karşılık bana yardımcı ol.

Rabbim! Adaletinle hükmünü ver.

Rabbimiz rahmandır. Sizin anlattıklarınıza karşı yardımı umulandır. Onlar tuzak kurarlarken Allah'a tuzak kuruyordu çünkü Allah tuzak kuranların en iyisidir. Allah'da onların gizlice kurduklarını yazar. Sen onlara aldırma ve Allah'a dayan, sana vekil olarak Allah yeter. Sabret! Senin sabrın da ancak Allah'ın yardımı iledir. Onlardan dolayı kederlenme; kurmakta oldukları tuzaktan kaygı duyma. Allah işleri bozanla düzelteni bilir.

Ey gökleri ve yeri yaratan, gizliyi de aşikârı da bilen Allah! Kullarının arasında, ayrılığa düştükleri şeyin hükmünü ancak sen vereceksin. Eğer üstünüzde Allah'ın lütuf ve merhameti olmasaydı, içinizden hiç bir kimse asla temize çıkamazdı. Fakat Allah dilediğini arındırır. Allah işitir ve bilir.

Ya Rabbi! Okumuş olduğumuz bu ayetlerin sırrını acilen tesirli eyle. İnsanlara Allah'ın dinin, sevgili peygamberimizin sünnetlerini anlatan Ahmet kulunu tez vakitte selâmete kavuştur.

Bu iftiraları atanları bu dünya da İFTİRAYA UĞRAMADAN yanına alma. Bizi de peygamber varislerinin yanında eyle.

Gevşemeyin, hüzünlenmeyin. Eğer (gerçekten) iman etmiş kimseler iseniz üstün olan sizlersiniz. Allah sekinetini ve sükûnetini senin üzerine indirsin. Ellerimiz duada gönüllerimiz birlikte, en kısa zamanda Rabbimizin Selâm ismi ile seni selâmete çıkarsın. Âmin.

Ablan Elmas KAYA ÖĞÜL

BU KADARI DA OLMAZ DEDİRTEN TOPLANTI

Değerli okuyucular!

Bu makalede, **“Bu kadarı da olmaz!”** dedirten şok edici bilgilerle karşılaşacak ve şoke olacaksınız. Baştan uyarayım, hazırlıklı olun da şokunuz çok şiddetli olmasın.

İşte hayretten küçük dilinizi yutacağınız o gerçek:

Sene 1994, aylardan Nisan...

Bursa Gönlüferah Oteli...

Kur’an Vakfı’nın tertiplelediği bir toplantı yapılıyor...

Konu: **Dinde ıslahat** (düzeltme) **yapılmalı...**

İslam dini bozuk veya bozulmuş da yahut 1400 senedir hiç düzgün olamamış da bu toplantıdaki zevat düzelterekmiş...

Toplantıyı yöneten eski Diyanet İşleri Başkanlarından Süleyman Ateş...

Toplantıya katılanlar ise aşağıda bazılarının isimlerini vereceğim Türkiye’nin tanınmış kalburüstü ilâhiyatçıları...

Önce tahtaya, sivri ucu yukarıya bakan bir üçgen çiziyorlar. Sonra üçgenin içinde yatayına aralıklarla iki çizgi çizip üçgeni yatayına üçe bölüyorlar.

En üstteki bölme **K** yani **Kur’an ve Kur’an ilimleri.**

İkinci bölme **S /sünnet** yani **Hadis ve Hadis ilimleri.**

En alt bölme **F** yani **Fıkıh ve usûl-i fıkıh...**

Peki, ne yapmak istiyorlar?

Yukarıda dediğim gibi, bozuk olan(!) **İslam dininde ıslâhat** (düzeltme) yapmak istiyorlar...

İslamı düzeltmeye düzelterekler de acaba önce bu için hangisinden başlasalar?

Acaba önce (hâşâ) Kur’an’daki yanlışları mı düzeltseler? Yoksa sünnetteki yani hadislerdeki yanlışları mı yoksa fıkihtaki yanlışları mı ıslah etseler/düzeltseler?

Esas islâhatın kendilerinde, kendi kalplerinde olması icap ettiğinin farkında olmayan bu güruh, ellerine almış satırı, İslamın üç ana maddesi olan **Kur'an, hadis ve fıkıh** parçalamaya başka bir ifadeyle, yok etmeye azmü cezmü kastetmişler...

Kendilerine sorarsanız, İslam bozulmuş da kendileri onu orijinal haline getirecekler. Din esas mecrasından çıkmış da bunlar ameliyat edip düzeltecek, aslî haline döndürecekler.

Düzeltilme(!) kararında hepsi hemfikir de -dedik ya- acaba önce hangisinden başlasalar?

Bir gurup önce fıkihtan başlayalım diyor. Bir gurup sünnetten/hadisten, diğer bir gurup da Kur'an'dan başlamak fikrinde.

Biliyorum, içinizden **"Bunlar delirmiş mi?"** diyorsunuz. Hayır delirmemişler.

Ama bunları hırs. Bu hırsın ne çeşit bir hırs olduğunun ismini de varın siz verin.

Birinci guruptan yani önce fıkhı ele alalım diyenlerden başlayalım.

Bu ilahiyatçıların gayeleri, 1400 senelik usûl-i fıkhî/ İslam fıkının kâidelerini ve bizzat fıkın kendisini ellerinin arkasıyla itip kendileri yeni bir fıkhî usûlü ortaya koymak.

O toplantıdakiler gibi ilâhiyatçı değilse de Mustafa İslamoğlu da aynı şeyi söylüyor. **"Yeni bir fıkhî usulü ortaya koymamız lâzım"** diyor. Bunun mânâsı, **"İslam fıkının canına okumamız lâzım"** demektir.

Yine İslamoğlu, **"Başkalarının ürettiği fıkhî tüketmektense kendimiz fıkhî üretmeliyiz"** diyor.

"Başkaları" dediği dört mezheb imamları...

Demek ki ona göre, mezheb imamlarına uymak yerine kendimiz fıkhî kaideleri üretmeliyiz.

Nasıl olacaksa?

İbâdetlerimizi kendi ürettiğimiz bu yeni kâidelere göre yapacağız zâhir.

Ama herkes İslamoğlu gibi kendi başına fıkhî kâidesi ortaya koyacak kadar âlim(!) değil ki...

Onlar ne yapacak? Onlar için, başkalarının yani mezheb imamlarının ictihadlarına uymaktan başka yol kalmıyor ki!

Aman canım! Sizin de düşündüğünüze bakın...

Her şeyin kolayını bulan yeni, taze, cici müctehidlerimiz ne güne duruyor. Onlar da bu taze müctehidlere uyarlar olur biter.

Onlara uyarlarsa rahat da ederler. Meselâ abdestte ayakları yıkamak kolay bir şey mi?

Yeni müctehidlere uyar, çoraplarının üzerine veya çıplak ayağa ıslak elle şöööyle bir mesh ediverirler olur biter.

Şimdi Mustafa İslamoğlu'na sorsanız, kendisinin ehl-i sünnetten hatta Hanefî mezhebinden olduğunu söyler. Duyun da gülüp geçin.

O Hanefî mezhebendense **"Başkalarının ürettiği fıkhî tüketmektense kendimiz fıkhî üretmeliyiz"** sözü ne demek oluyor peki?

Hatta bu söz, sadece Hanefî mezhebini değil, bütün mezhepleri toptan silmek değil midir?

Neyse biz dönelim tekrar Gönülferah Otelindeki ilâhiyatçı toplantısına.

Üç guruptan biri, önce mevcut fıkhî tasviye etmek gerektiğini söylemiş demiştik.

Diğer bir gurup ise önce sünneti halletmek düşüncesinde.

Diyorlar ki, **"Hadislerin sahih/doğru zannedilenleri bile şüpheli. Akla, maslahata hatta (hâşâ, yüzbin kere hâşâ!) Kur'an'a uymayanı var. Sonra, uyulması gereken sünnetle, gerekmeyeni de ayırmak lâzım"**

Değerli okuyucular! Sünnet peygamber yolu demek. Sünnet, Peygamberimiz'in yaşayışının topyekün ismidir. O toplantıdaki pek bilgiç ilahiyatçılar sayesinde, sünnetin yani Peygamberimiz'in yaşayışının akla, maslahata ve Kur'an'a uymayanı da olduğunu öğrenmiş oluyoruz.

Değerli okuyucular! Akla, maslahata ve Kur'an'a uymayanın, hadisler değil de sakın bu güruhun kendi düşüncesi olmasın...

Ama siz ne dersiniz deyin, onlar karar vermişler bir kere. Kendi sakım düşüncelerine göre, akla maslahata ve Kur'an'a uymadığını zannettikleri hadisleri ayıklayacaklarmış...

Enteresandır, o toplantıdan aşağı-yukarı 15 sene sonra piyasaya şöyle bir haber düşüyor:

“Diyanet, kadın haklarına aykırı olan hadisleri diğer hadislerden ayıklayacak. Bunun için 70 kişilik bir ekip kuruldu. Bu ekibin başında da Sayın Mehmet Görmez bulunuyor.”

Mehmet Görmez o zaman Diyanet İşleri Başkan Yardımcısı...

Hadis ayıklama haberinin Türkiye ayağı böyle.

Bunun bir de Hıristiyanlar arasında yansıması var. Hıristiyanlara sevinçten göbek attıran haberin özetini verip arkasından anlatacaklarını anlatayım.

Bu mesele hakkındaki haberi meselâ İngiliz basını şu başlıkla veriyordu:

TÜRKİYE İSLAMDA REFORM YAPMAYA HAZIRLANIYOR

Sonra haberin ayrıntısı geliyor. Kısaltarak vereyim:

1) NTVMŞNBC.COM'un derlediği habere göre, **The Guardian** gazetesinin, **“Türkiye İslam'a 21. yüzyıl yorumu getirmek için çalışıyor”** başlığıyla verdiği haberde, **“...bu hadis çalışmasında şeriat hukukunun temellerinin yeniden yazılması ve Kuran-ı Kerim'in modern çağa göre yeniden yorumlanmasının hedeflendiği”** belirtildi. **İslam inancının Batı değerleriyle bağdaştırılmasının da hedefler arasında bulunduğu...**

Haberde, **“son derece iddialı ve kapsamlı bir çalışma olan bu İsla-**

mi reform projesinin yıllar alabileceğine” dair görüşlere de yer verildi.

2) **The Daily Telegraph** gazetesi de **hadislerin yeniden yorumlanması** çalışmasını **“devrim niteliğinde”** bir çaba olarak yorumladı. Gazetenin haberinde, **“...Türkiye'de hadislerin bugüne uyarlanması, ABD'nin etkisiyle hazırlanmış... olabileceği”** yolundaki görüşlere de dikkat çekildi.

3) **Financial Times** ilgili haberinde şöyle diyordu: **“Hadislere yeniden yorumlama.”**

Financial Times gazetesinin, Ankara Temsilcisi Vincent Boland'ın imzasını taşıyan haber de, **“Peygambere yeni bakış çalışması sona yaklaşıyor”** başlığını taşıyor.

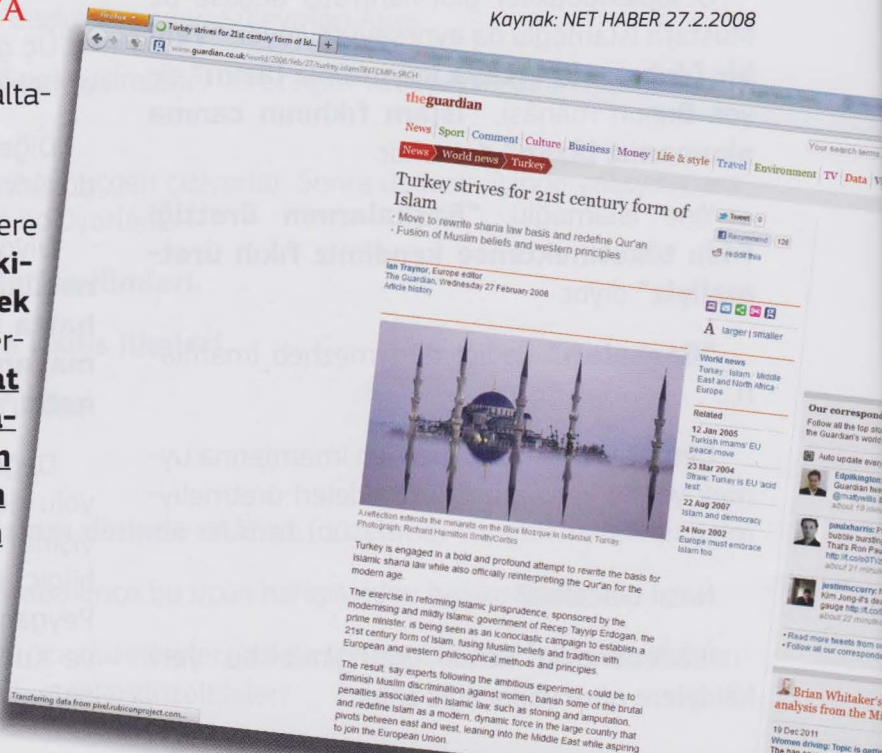
Projenin İslam dünyasında ve Batı'da ateşli bir tartışma yaratmasının beklendiğini yazan Boland, şu ifadelerle yer verdi:

“... hadisleri yeniden yorumlamak, uydurma olduğu düşünülenleri de atmak. Diyanet İşleri Başkan Yardımcısı Mehmet Görmez, yeniden yorumun amacının hadisleri bilimsel ve tarihi anlamda daha doğru ve 21'inci yüzyıl Türk insanına daha uygun hale getirmek olduğunu söylüyor.”

İngiliz uzmanlara göre, **Diyanet'in bu çalışması Hıristiyan dinindeki reforma benzer bir çalışma...**

...Diyanet, özellikle kadına yönelik şiddeti meşru gösteren hadislerin tamamının uydurma olduğunu belirtiyor.

Kaynak: NET HABER 27.2.2008

4) BBC'nin başlığı şöyle: "İslam'da reform yapılıyor."

"Profesör Görmez, 1400 yıllık hadis külliyatına böylesi cesur bir müdahaleyi, ihtimamlı akademik araştırmayla haklaştıırıyor."

BBC yayın kuruluşunun web sitesinde Robert Piggot haberinde "**cesur müdahale**" ifadesiyle "**Gerçekten Hz. Muhammed tarafından söylendiği ispat edilen bazı sözler bile değıştiriliyor ve yeniden** yorumlanıyor" deniliyor.

Gerek BBC, gerekse Financial Times'ın haberi yaparken birleştikleri ortak nokta, "**Türkiye'deki dinî yetkililer** (Diyanet İşleri Başkanlığı) **Muhammed Peygamber'in yaptıkları ve söylediklerinin yeniden yorumlanması çalışmaları tamamlanmaya yakın**" cümlesiyle, adeta reform beklentisi içinde olmaları.

İslam Dünyası'nda büyük tartışmalar doğuracak bu tip kasıtlı haberlerle İngiliz basınının nereye varmak istediğı ayrı bir konu.

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın bu tür bir projeyi neden yaptırdığı da soru işareti...

Yine soru:

a) Madem bu çeşit bir proje yapılıyor, neden Türkiye kamuoyunun haberi yok?

b) Müslüman Dünyası, böylesi önemli bir konuyu ne-

den İngiliz medyasından öğrenmek zorunda kalıyor?

c) Doğruysa, bu kadar hassas bir konuda danışman olarak niçin **Felix Koerner** isminde yabancı bir bilim adamı tercih ediliyor?

Değerli okuyucular! Bu soruları, bu bilgileri aldığım internet sitesi soruyor...

Yukarıda, Avrupa gazetelerinin haberlerinden 4 misal verdik. Acaba ABD ne diyor?

ABD **Newsweek** dergisi cihat vizyonunun artık terk edildiğini ve İslam'ın yeni vizyonunun Ankara'da şekillendiğini yazdı. İlahiyatçıların yürüttüğü çalışmada hadisler günümüz koşullarına göre yeniden yorumlanacak.

NEW YORK - Newsweek dergisi son sayısında 'İslam'ın Yeni Yüzü' başlıklı bir haber analiz yayımladı:

Entelektüel ve teolojik olarak en iddialı çalışmaların büyük bir kısmı, merkezi Ankara'da olan bir grup bilginler tarafından yapılıyor.

Newsweek, projeyi dört yıl önce tasarlayan **Devlet Bakanı Mehmet Aydın**'ın, "Peygamber'in zamanında hayat çok farklıydı" sözlerine dikkat çektikten sonra buna örnek olarak kadınların tek başlarına seyahat etmesini yasaklayan hadisi verdi.

(Demek ki, bu projenin fikir babası Devlet Bakanı Mehmet Aydın imiş.)

Mehmet Görmez, bu hadisin açık olarak belirli bir dönem ve yerin güvenlik koşulları ile ilgili olduğu değerlendirilmesini yaptı ve Hazreti Muhammed'in kadınların Yemen'den Mekke'ye kadar tek başlarına yolculuk yapabildiği günlerini özlediğini hatırlattı.

İslam'ın ilk üç yüzyılında Yunan, Fars ve Hint kültürleri ile bir etkileşim içinde olduğunu ve her buluşmada İslam'ın bil-

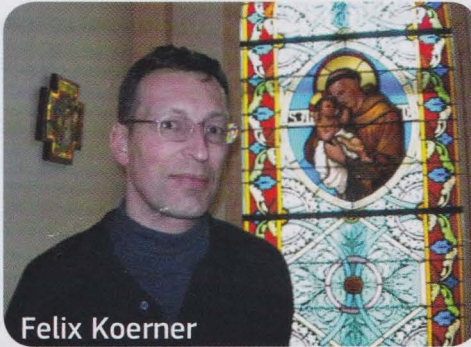
ginlerce yeni koşullara göre yeniden yorumlandığını belirten Görmez, "**O dönemde İslam'ı yeniden düşünmekten korkmuyorlarmış**" dedi.

(anka) RADİKAL 1.6.2008

Değerli okuyucular!

Haberlerin kaynaklarını görüyorsunuz. Bu hususta daha geniş ve dudak uçuklatan haberlere ulaşmak isteyenler, internette **Türkiyede islamda reform** yazıp tıklasınlar. Karşılıklarına çıkan başlıklardan meselâ **İslamda reform gerekli mi?** yazılı yeri açıp okuyabilirler.

Değerli okuyucular! Sırada Kur'an meselesi var. Şöyle deyip hadis meselesini kapatalım:

Felix Koerner

(Danışman olarak tercih edilen yabancı bilim adamı)

Başkanlığını şimdiki Diyanet İşleri Başkanımızın yaptığı bu hadis çalışmasından birçok kimse gibi ben de işkillenmişim. Zihnimde bu konuda şüpheler vardı. Bu çalışmanın aslını esasını nasıl öğrenirim diye düşünüyordum. Derken İstanbul'da Grand Cevahir Otel'de bir toplantıya katıldım. Bir de baktım ki Sayın Mehmet Görmez orada. Hemen yanına gittim. Diyanet'in bu hadis çalışmasıyla ilgili tereddütlerimi gidermek istedim. Bazı sorular sordum. Meselâ "Bu çalışmanın içinde (yukarıdaki haberde ismi geçen) bir gayr-i müslimin de bulunup bulunmadığını" sordum, **"Öyle bir kimse yok, iftiradır"** dedi.

Hem Avrupa'daki hem Amerika'daki değişik gazeteler, bu çalışma hakkında **"Türkiye'de dinde reform yapılıyor" diye yazdılar, buna ne dersiniz?"** dedim, Sayın Görmez bu soruma da yine aynı şekilde cevap verdi: "İftira..."

Bunun üzerine şu soruyu sordum:

"Hocam, dinde reform yapıldığını yazan gazetelerin her biri ayrı ayrı ülkelerden. Diyelim ki birinin yazdığı iftira, diğerlerine ne demeli? Ayrı ayrı ülkelerde olan bu gazeteler bu iftirayı yapmak üzere bir araya gelip söz birliği mi yaptılar?"

Beklediğim bir cevap alamadım ve daha geniş ve mukni bilgi istedim.

O sırada yemeğe geçiliyordu. **"Size yemekten sonra geniş bilgi vereyim"** dedi.

Yemekten sonra baktım, birileri ile konuşuyor. Biraz geride uzun müddet bekledim. Konuşmaları

bitmeyince, yanlarına varıp, **"Hocam ben şurada sizi bekliyorum"** dedim.

Bana, **"Siz konferansı takip edin ben sizi bulurum"** dedi. **"Hocam beni bulamaz ve gidersiniz"** dedimse de, **"Ben akşama kadar buradayım, gitmeyeceğim, mutlaka görüşürüz"** diye bana teminat verince ben de konferansı dinlemeye gittim.

Sonra? Sonrası şu:

Ben içeri girince Sayın Hocamız gitmiş...

Şimdi ben bu hadis ayıklama çalışmasından şüphelenmeyeyim de ne yapayım!

Allah'tan 2 ay sonra başka bir konferansta yine karşılaşmayalım mı!

Orada Sayın Görmez'den, önceki toplantıda ben içeri girince gitmesinin sebebini sordum, hiçbir sebep söylemeden sadece **"Özür dilerim"** dedi.

Özür dileyenin özrü kabul edilir ama, bu ikna edici bir cevap değil ki.

Kendisinden hadis ayıklama çalışması hakkında bilgi bekleyedurayım, orada da bilgi vermedi.

Tekrar söylüyorum:

Şimdi ben bu hadis çalışmasından şüphelenmeyeyim de ne yapayım!

Bu çalışmanın, şimdi birkaç cilt halinde basıkı safhasında olduğunu duyuyorum. Bu bilgi yanlışsa söylesinler düzeltelim.

Diyanet'in, Cumhuriyet devrinin en mühim dinî eserleri arasında yer alan, hadislerle ilgili 13 ciltlik çok güzel ilmî bir eseri var:

Sahih-i Buhârî Muhtasarı Tecrid-i Sarih Terçümesi.

Sayın İsmail Kara, Cumhuriyet **Türkiye'sinde Bir Mesele Olarak İslam** isimli 2008 tarihli 4. baskısında şöyle diyordu: **Diyanet, bu büyük hadis tercüme ve şerh çalışmasını 10 küsur yıldır yayınlamıyor, yayınlamıyor. Niçin?**

Ben de 2011'in sonunda şöyle diyorum:

Hadis hususunda bu kadar hassas olan Diyanet, **Sahih-i Buhârî Muhtasarı Tecrid-i Sarih Tercümesi**'ni 15 seneden fazladır niçin bas(a)mıyor?

Değerli okucular!

Bu arada Gönüferah Otelindeki toplantıyı unutmayalım. Orada alınan üç kararın ikisi olan fıkıh ve hadis ile ilgili bilgi verdik. Sıra geldi Kur'an'la ilgili bilgiye.

Toplantıda Ankara İlahiyat'ın profesörlerinden Salih Akdemir şöyle diyor:

“Kur'an'da da hatalar ve imla bozukluğu var. Hatta ben kısmen tashihe/düzelteyemeye başladım. Çok anlam düzelmeleri oluyor.”

Akdemir, Kur'an'da da hatalar olduğunu söyleyecek kadar ileri gidince, Zaman Gazetesi yazarı Ali Bulaç dayanamıyor ve söz istiyor. Diyor ki:

- Bu kadarına da pes yani! Kur'an tevâtüren nakledilmiş Allah kelmadır. Onda şüphe, kişiyi dinsizliğe götürür.

Süleyman Ateş Ali Bulaç'a müdahale ediyor:

- Sen sus, senin söz hakkın yok. Ben Kur'an hakkında öyle şeyler biliyorum ki, söylesem yer yerinden oynar.

Neredesin Ey Ali Fuat Başgill!

Sen, **“İlahiyatlardan din adamı değil din tenkitçisi çıkar”** diyordun ya, şimdiki ilahiyatçılar seni yalancı çıkarmamak için var güçleriyle çalışıyorlar...

Yaaa işte böyle değerli okuyucular...

Ben size şoke olursunuz dememiş miydim en başta! Olmadınız mı!

Hikâyenin sonunu dinleyin.

Mahutt toplantıda, ilk önce fıkıhtan başlanmasını uygun görenler çokmuş. Onun için düzeltmeye(!) ondan başlanmaya karar verilmiş. Üçgenin diğer iki kısmı daha sonra yontulacaktı.

Sünneti/hadisleri elemek isteyenler daha çok Ankara İlahiyat'ın öğretim görevlileriydi.

Bu toplantıda kimlerin olduğunu merak etmişsinizdir. Söyleyeyim:

Meselâ Hayrettin Karaman oradaymış.

Bu kabul edilmesi mümkün olmayan sözlere itiraz etmiş mi?

Hayır, etmemiş. Hiç sesini çıkarmamış...

Bekir Topaloğlu da oradaymış.

O ne yapmış?

Sadece bir laz fıkrası anlatmış.

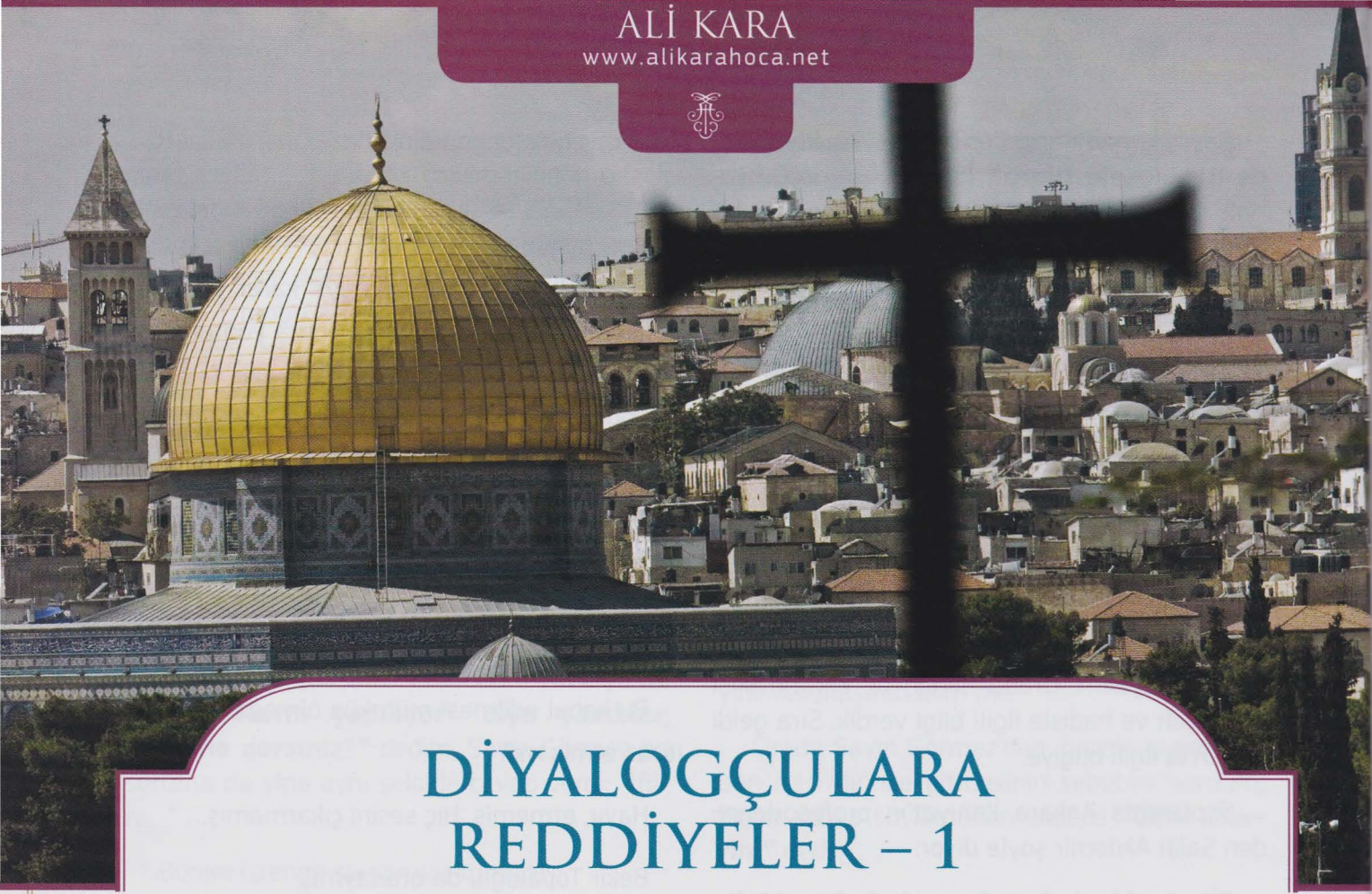
Değerli okuyucular! Bendeniz bu toplantıyı 2004'de Fırat Kültür Merkezi'nde Ali Bulaç'ın ağzından dinledim. Olanları anlattı ve **“Tabii onların ehl-i sünnet hassasiyeti yok”** dedi.

Topkapı Eresin Otel'de Diyanet İşleri Başkanlığı Yüksek Din Kurulu Üyesi Halil Altıntaş'ın yanında Bekir Topaloğlu'ndan da sordum ve söylediklerini kasete aldım. Bekir Topaloğlu ilaveten şunu söyledi:

O toplantıda Salih Akdemir **“Ben de bir Kur'an yazacağım dedi. Ben de yaz bakalım kim okuyacak dedim.”**

Değerli okuyucular! Ben bu olanları düşündükçe kıyamet koptu kopacak diye korkuyorum. Siz korkmuyor musunuz?

Ama biz kıyametten önce ilahiyatçılarımıza resm-i geçit yaptırmaya devam edeceğiz inşallah...

DİYALOGÇULARA REDDİYELER – 1

A

llahu Teala'ya sonsuz hamd ve Habibi Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem'e sürekli selat ve selamdan sonra;

Bu yazılarımızda, diyalog işini kendilerine meslek edinenlere, delillerle cevaplar yazacağız.

İnşallah sizler de bu yazılarımızı ilgili kişilere sitelere ve sahifelere aktarırsanız, bu fitnenin önlenmesinde bir nebze hizmet etmiş oluruz.

Kıymetli Mürşidimiz asrın müceddidi Mahmud Efendi Hazretleri (kuddise sırruhu) en son bulunduğu umre seferinde, Medine-i Münevvere'de iken bu hususlarda reddiye yapılmasını bütün hoca kardeşlerimize emir buyurmuştur.

Zaten bu ve diğer hususlarda ehli sünnetin müdaafası hepimiz üzerine büyük bir sorumluluktur. İlmi olan ilimle, maddi imkanı olan maddesiyle islamın yücelmesi için cihad etmelidir. Bu büyük davayı sadece birkaç hocaya bırakıp kenara çekilmekle kimse yakasını kurtaramaz. İşte gözümüzün önünde cereyan eden ve hiçbir mesnedi olmadığı halde Muhterem Hocamızı

gözüne alanlar, yarın hiç ummadığımız anda muhalif gördükleri herkese aynı muameleyi yapabilirler. O halde **“kenetlenmiş bir bina gibi Allah yolunda cihad edin”** ilahi emrine yapışarak alemi irşad etmek üzere gayret edelim ve birlik beraberlik üzere Mahmud Efendi hazretlerinin öğrettiği yolda hizmet edelim....

Bu vesileyle Cübbeli Hocamıza **“Cihadının mübarek olması”** dileğiyle geçmiş olsun ve **“Mevla teala yar ve yardımcınız olsun”** deriz.

Konumuza dönersek, seri halinde yazacağımız makalelerimiz, ehli sünnet itikadıyla son derece alakalıdır. Zira diyalog deyip dinimizin temeli olan ehli sünnet itikadını zedelemektedirler. Mesela: **“Onlar da din sahibi”**, **“Onlar da hayır işliyor”**, **“Onlar da Allah'a inanıyor”**, **“Aynı temel konuları paylaşıyoruz”**, **“Diyalog için karşı tarafa kendini haklı göstermemek gerekir”** **“Medeniyetlerin ittifakı”** v.s. bir çok tehlikeli ve hiçbir mü'minin ağzına alamayacağı sözler sarfediliyor.

Bu konularda hoca efendiler bir çok yazı yazdılar, ancak bizim de bu hususta bir faide-miz olsun ve yegâne hak din olan islamın mü-

dafiileri olduğumuzu birazcık olsun göstermiş olalım.

Bu açıklamalarımızın, din dertlisi kardeşlerimiz için ilmi-itikadi destek olup, muhalifler için de ikaz ve irşada sebep olmasını dileriz.

Şimdi İbrahim a.s. ile alakalı bazı ayetleri zikrederim de, bu yüce peygamberi sahiplenmeye kalkan ehli kitaba, Kur'an diliyle cevap verelim:

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تُحَاجُّونَ فِي إِبْرَاهِيمَ وَمَا أُنزِلَتْ
التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ إِلَّا مِنْ بَعْدِهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

Bu ayette Mevla Teala mealen şöyle buyuruyor:

“Ey Ehli kitab! İbrahim hakkında niçin mücadele edersiniz; halbuki Tevrat ve İncil ondan sonra indirildi. Hâlâ daha akıllanmayacak mısınız!” (Ali İmran:65)

Bu ayeti kerimenin açıklamalarında şöyle denildi: Onların İbrahim a.s hakkındaki mücadeleleri, yahudilerin şu sözüdür: **“İbrahim Yahudi idi.”**

Hıristiyanların şu sözüdür: **“İbrahim Hıristiyan idi.”**

Allahu Teala her iki fırkayı da red ederek, yaptıkları haksız mücadeleyi iptal etmiştir ve İbrahim Aleyhisselam zamanında Yahudilik ve Hıristiyanlık olmadığını, Tevrat ve İncil'in daha sonraları indirildiğini beyan etmiştir.

O halde iki kitap ehli mensublarının iddia ettikleri ve İbrahim aleyhisselamın kendilerinden olduğu şeklindeki sözleri açık bir iftira olup, birçok iddiaları gibi kuru bir söz olarak kalmış, boş bir davadır.

Şimdi bile bu iddiayı savunan bir takım zavallılar, özellikle yağcı yardakçı sözümona müslüman diyalog hastaları, Kur'anın bu açık ifadesine rağmen üç din mensubunun güya aynı peygamberi kabul etmekte birleştiğini iddia ederek, buhtan ve iftiraları çekinmeden söylemektedirler. Onlara yine Kur'an diliyle cevap verelim:

Artık bundan sonra her kim Allah'a karşı yalan uydurursa, işte bunlar, zalimlerin ta kendisidirler. (Ali İmran: 94)

Diğer bir ayette şöyle buyruldu:

Yoksa siz gerçekten İbrahimin, İsmailin, İshakın, Yakubun ve torunlarının yahudi veya hıristiyan olduklarını mı söylüyorsunuz? Deki: siz mi daha iyi biliyorsunuz, yoksa Allah mı? Allah'tan, kendi yanında olan bir şahadeti gizleyenden daha zalim olan kimdir? Allah yaptıklarınızdan gafil değildir. (Bakara: 140)

Bu ayeti kerimeyle de, meselenin hakikatını Allahu tealanın herkesten daha iyi bildiği açıkça beyan edilmiş oluyor. Başkaları bunun hılafını iddia ederse, ayeti kerimenin devamında da bildirildiği gibi iftiracı zalimlerden olur ki, onların zulmüne denk başka bir zulüm bulunmaz. O halde bu zalimlere kimler ortak oluyor? Niçin ortak oluyorlar? Hedeflerinde ne var? Bu gibi yüzlerce soruyu size bırakıyoruz...

Şimdi Ali İmran suresi 67. ayeti kerimenin beyanıyla, İbrahim a.s.'ın nasıl bir peygamber olduğu, hangi usul üzere bulunduğunu görelim:

{مَا كَانَ إِبْرَاهِيمَ يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا وَلَكِنْ كَانَ
حَنِيفًا مُسْلِمًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ}

“İbrahim, Yahudi ve Hıristiyan değildi. Lakin hanîf Müslüman idi, müşriklerden de değildi.” (Ali İmran: 67)

Hanif: Bütün batılardan uzaklaşıp hakka yönelmiş, sadece Allaha teslim olmuş. Yani: Tevhid inancı üzere olup, ehli kitabın ve müşriklerin vasıflarından son derece uzak, tertemiz bir Müslüman idi.

O halde, üç ilah iddiasındaki Hıristiyanlar, veya Allah'a oğul-kız isnad eden Yahudiler, asla İbrahim aleyhisselam ile münasebeti olmayan inkarcı kafirlerdir.

Bunların İbrahim aleyhisselamı seviyoruz demeleri de geçersizdir, onların sevgi iddiası İbrahim aleyhisselama ulaşmayan, boş ve kuru bir iddiadır. Zira Allahu teala bu iddialarını da bir sonraki ayetiyle ret etmiştir:

İnsanların İbrahim'e en yakın olanı, ona uyanlar, şu Peygamber (Muhammed s.a.v) ve (ona) iman edenlerdir. Allah müminlerin dostudur. (Ali İmran: 68)

Sevgi itaati gerektirdiğinden, itaat etmediği halde sevdiklerini iddia etmeleri boşa giden la-kırdı olmuştur.

İbrahim aleyhisselam'ın oğulları İshak ve İsmail, sonra gelenlerin ecdadı olur. İshak'ın oğlu Yakup aleyhisselamın on iki evladı olmuştur. İsrailoğulları onlardan türediler. Arapların aslı da İsmail aleyhisselam'a dayanır. Hatta Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem de İsmail'in soyundan gelir.

Şimdi nesep bakımından incelersek İbrahim aleyhisselam kendinden sonra gelen bütün peygamberlerin büyük babası olur. Allah katında nesep bağının önemi olmadığından, geriye itikadi-dini-ahlaki bağ kalır ki asıl önemli olan da budur. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem hem neseb ve hemde din ve itikad bakımından İbrahim aleyhisselam'a uygun ve tabidir. Ayeti kerimenin (Ali İmran: 68) beyan ettiği gibi İbrahimi sevme iddiası ancak Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem ve ümmeti için geçerli olur. Diğer din sahipleri peygamberlerini öldürmeye teşebbüs etmişler, hatta bazılarını şehid etmişlerdir. Kendilerine gelen ilahi kanunları bozmuşlar nefislerine göre değiştirmişlerdir.

O halde onların ne İbrahime ve ne de diğer peygamberlere bağlılıkları kalmamıştır ki, kalcıp ta İbrahimi sevdiklerini ve yoluna tabi olduklarını iddia etsinler; bu asla doğru değildir ve insaf sahibine yakışmayan rezil bir tutumdur. Bu rezil iftiracıları adam yerine koymak ise en büyük rezillik ve zillettir. Müslümanın şeref ve haysiyetine yakışmaz....

Netice: Bir takım kötü niyetli ve güya din adamı (İlahiyatçı-prof. v.s. takımı) namındaki, dinini az menfaat karşılığında satmaya cüret eden zavallılara açıkça sözleriz ki; yaptığınız yanlışlık veya saptırma veya ihanet, basiret sahibi ilim ehline gizli değildir. Daha fazla batmadan ve cahilleri de batırmadan, ahiret sorumluluğundan kurtulmanın çaresine bakın, yaptığınız yanlışlıkları açıklayarak tevbenizin samimi olduğunu ispat edin.

Yoksa kendisine deliller getirilince, "Ben o

sözümü açıkladım, muradım o değildi, v.s." sözlerle kimse kıvrmasın. Yanlış sebepler, yaptıkları yanlışları kadar düzeltmeye, ifsat ettikleri kadar ıslah etmeye çalışmalıdırlar, yoksa tevbeleri sahih olmaz.

Ayrıca bu kadar önemli bir konu varken, yani ümmet ehli kitabı taklit ederek zamanla Avrupalılar gibi olma yolunda felakete sürüklenirken, bazı ilahiyatçı prof. lar veya ilim adamı olduğunu iddia eden zavallılar, ehem olmayan konularla halkı oyalayan, fikirleriyle ifsada kalkışanların, bilerek veya bilmeyerek Hak'kı söylememeleri, bir nevi haksızlığa ve zulme yardım olmaktadır.

Din görevlisi denen maaşlı bir çok zevatın, toplantılarında neler konuştuklarını Arifan dergisinin bir önceki sayısında Ali Eren hocanın yazısında gördük ve dehşete düştük. Rahatının bozulmaması için yapılan yanlışlara ses çıkarmayan dilsiz ş.... Konumuna düşmek çok feci bir şey. Din görevlisi olmaksızın, din adamı yani dinini yaşayan ve savunan bir fert olmayı tercih etmek lazım....

Kanaat önderi diye takdim edilen yazar-çizer takımı da, nerde fuzuli bir mesele varsa, onu gündemde tutarak, asıl itikadi dini ahlaki meseleleri örtmeye ve kapatmaya destek vermektedir.

İslami yazar diye bilinenlerin ekserisi de, ahır zaman fitnesi olan ehli kitaba uyma ve taklit etme belası karşısında dilleri susmuş, süt dökmüş kedi gibi suya sabuna dokunmamaya son derece dikkat etmektedirler. Bu işin faturası ağır olacaktır. Evvelka kendi nesillerimize bu bela sirayet edebilir, bu durumda ne yapacaklar? Saçı başı yolmakla, ah vah etmekle iş görülmez.

Şimdiden Allah için dinini seven ve yaşayanların, ilim ehli veya avam olsun fark etmez herkesin bir araya gelip **ehli sünnet platformu** gibi geniş etkinlikler düzenlemeleri, aldattılan nesilleri uyarmak için bir şeyler yapmaları lazımdır. İlim erbabının Allaha verdiği "**Hakkı açıklama**" sözü, ahirette önlerine konacaktır, o zaman hangi cevabı verecekler.....

Devam edeceğiz inşaallah! Selam ve dua ile.....

ES-SELAMUN ALEYKÜM VE RAHMETULLAHİ VE BEREKATÜH

Cübbeli Ahmet Hocamızın “benim bu çetelerle bir işim yok, bunlar tarafıma yapılmış bir iftiradır” sözü, bizim için her türlü delilin ve ispatın üstündedir. Çünkü biz hocamıza öylesine çok güveniyor, öylesine çok inanıyor ve hiç kimsenin kirletemeyeceği kadar çok ama çok seviyoruz. Allah'ın laneti, çamur at izi kalsın haberlerine ortak olanların üzerine olsun.

Cenâb-ı Hak buyuruyor:

“Ey iman edenler! Size bir fasık bir haber getirirse, bilmeyerek bir topluluğa zarar verip yaptığınıza pişman olmamak için o haberin doğruluğunu araştırın!..” (Hucurat,6)

“Hakkında kesin bilgi sahibi olmadığın şeyin peşine düşme. Çünkü kulak, göz ve kalp, bunların hepsi ondan sorumludur!..” (İsra, 36)

“Nur Suresinde, İslâm tarihinde “ifk (iftira) olayı” diye bilinen olay konu edilmektedir. Hz. Peygamber Benî Mustalik Gazvesi'nden dönerken beraberinde bulunan Hz. Aişe tabii ihtiyacını gidermek için uzaklaşmıştı. Bu arada, düşürdüğü gerdanlığını ararken birlik bulunduğu yerden ayrılmış, kendisi geride kalmıştı. Birliğin artçılarından Safvân b. es- Sülemi, Hz. Aişe'yi kendi devesine bindirip hayvanı yederek Medine'ye getirdi. Aralarında münafıkların reisi Abdullah Übey ile bazı mü'minlerin de bulunduğu bir grup bu olaya dayanarak, Hz. Aişe ile Safvân arasında ilişki bulunduğu iftirasını ortaya attılar. Bunun üzerine, Hz. Aişe'nin masum olduğunu açıklayan şu âyetler indi”

“O ağır iftirayı uyduranlar, sizin içinizden bir güruhtur. Bu (şer gördüğünüz) iftirayı kendiniz için kötü bir şey sanmayın. Aksine o sizin için bir hayırdır. Onlardan her biri için, işledikleri günahın cezası vardır. İçlerinden (elebaşılık ederek) o günahın büyüğünü üstlenen için ise ağır bir azap vardır. Bu iftirayı işittiğiniz zaman, iman eden erkek ve kadınlar, kendi (din kardeş)leri hakkında iyi zan besleyip de, “Bu apaçık bir iftiradır” deselerdi ya! Onlar (iftiracılar) bu iddialarına dair dört şahit getirselerdi ya!

Madem ki şahit getirmediler; işte onlar Allah yanında yalancıların ta kendileridir. Eğer size dünya ve ahirette Allah'ın lütfu ve rahmeti olmasaydı, içine daldığınız bu iftiradan dolayı size mutlaka büyük bir azap dokunurdu! Hani o iftirayı dilden dile dolaştırıyor; hakkında hiçbir bilginiz olmayan şeyleri ağızınıza alıp söylüyor ve bunu önemsiz bir iş sanıyordunuz. Hâlbuki bu, Allah katında büyük bir günahdır. Bu iftirayı işittiğiniz vakit, “Böyle sözleri ağızımıza almamız bize yaraşmaz. Seni eksikliklerden uzak tutarız Allah'ım! Bu çok büyük bir iftiradır” deseydiniz ya! Eğer inanıyorsanız, bu gibi şeylere bir daha ebediyen dönmemeniz için Allah size öğüt veriyor. Allah size âyetleri açıklıyor. Allah her şeyi hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir. İnananlar arasında hayâsızlığın yayılmasını arzu eden kimseler var ya; onlar için dünya ve ahirette de elem dolu bir azap vardır. Allah bilir, siz bilmezsiniz. Allah'ın lütfu ve rahmeti sizin üzerinize olmasaydı ve Allah çok esirgeyici ve çok merhametli olmasaydı (bu iftiralarınızdan dolayı) haliniz nice olurdu? !..” (Nur Suresi, 11-20) âyet-i kerîmeleri nâzil olmuştur.

Her Güne Bir Esma-ül Hüsna (Allah'ın En Güzel İsimleri)

el-Fettâh: İyilik kapılarını açan, mazlumlara yardım edip mü'min kullarını zafere ulaştıran, her müşküle çare bulan, maddi engelleri kaldıran, kuluna manevi kapıları açıp, yüreklerden tasaları, kederleri gideren demektir.

Kısa Günün Kârı

Hak şerleri hayr eyler, Zannetme ki gayr eyler,

Gafil anı seyreyler, Mevla görelim neyler, neylerse güzel eyler.

Akıbet Muttakilerindir!..

Yûsuf Aleyhisselâm dedi ki: “Şüphesiz Rabbim, dilediği şeyde nice incelikler sergileyendir.” (Yusuf,100)

İhsan Fatih KÜÇÜK

İSLÂM'DA KADINA ŞİDDETİN YERİ YOKTUR!

Kadına şiddet konusu maalesef gündemden hiç düşmüyor. Hele son zamanlarda basına ve kamuoyuna yansıdığı kadarıyla kadına yapılan şiddet olaylarının iyice arttığını görüyoruz. Ve bu şiddetin sadece dövmek, ekonomik ihtiyaçlardan mahrum bırakmak, cinsel taciz ve tecavüz olaylarından ibaret olmadığını, hunharca cinayet işlemeye kadar gittiğini de basına yansıdığı kadarıyla çok acı bir şekilde öğreniyoruz.

Sizin de hatırlayacağınız üzere iki üç ay kadar önce bir gazete, kocası tarafından sırtından bıçaklanarak öldürülen bir kadının resmini manşetine taşımıştı. Ve: "Kadına şiddette son nokta!" diye başlık atmış, kadının çıplak cesedinin fotoğrafını gazetenin birinci sayfasına basmıştı. Tabi resmin bu şekilde basılıp haber yapılmasına çığ gibi tepkiler oldu. Bu konuda yazılar yazıldı, oturumlar düzenlendi ve hemen hemen her kesim tarafından bu durum eleştirildi. O gazetenin yönetmeni de kendini savunmak adına, "kadına yapılan şiddeti herkes görsün ve hafızalara kazınsın da buna bir çözüm bulunsun" diye, bu resmi manşetine taşıdığını filan yazdı.

Peki çözüm bulundu mu?..

Bu olay üzerinden daha bir hafta bile geçmemişti ki, haber ajanslarından maalesef bir kadın cinayetinin daha işlendiği haberi geçti. Kadın, kocası olacak cani tarafından ıssız bir yere götürülüp, orada sırtından ve karnından defalarca bıçaklanarak hunharca öldürülmüş, sonra da cesedi bir çukura atılmıştı.

Bu gibi olaylar gerçekten de insanın yüreğini sızlatıyor ve içini acıtıyor. Fakat daha da üzücü olanı ise, bu gibi olayların -kağıt üzerinde de olsa- yüzde doksan dokuzunun Müslüman olduğu ülkemizde meydana gelmesi... Dünya ve ahiret saadetinin reçetesi olan Kur'an-ı kerim elimizdeyken, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in örnek hayatı önümüzdeyken cinayete varan bu tür şiddet olaylarının sıkça yaşanması gerçekten esef verici. Belki diyeceksiniz ki; "bu kimseler İslam'ı gerçekten bilselerdi bunu yapmazlardı." Tabi ki öyle.. Allah'tan, kitaptan hakkıyla haberdar olan, dinini diyanetini bilen bir kimse, bırak sen kader birliği yaptığın hayata arkadaşını katletmeyi, yedi yabancı birini öldürmeyi bile aklından geçirmez. Çünkü Allah-u Teala Kur'an-ı kerim'de: "...**Kim bir kimseyi haksız yere öldürürse bütün insanlığı öldürmüş gibidir..**" (Maide: 32) buyurmuş ve adam öldürmenin ne büyük bir günah olduğunu beyan ederek şiddetle yasaklamıştır.

Bunlar İslam'ın kesinlikle yasakladığı ve asla tasvip etmediği menfur olaylardır. İslam dini insanlığa rahmet ve merhamet getirmiştir. Dolayısıyla bu rahmetin yerleştiği gönüllerde şiddet ve cinayete, kin ve nefrete yer yoktur. Boynuzsuz koyunun boynuzludan hakkını alacağı bir Mahkeme-i kübrâ'ya inanan bir mümin, kesinlikle şiddet ve cinayete teşebbüs edip zulüm işleyemez.

Bu gibi cinayete sonuçlanan tüyler ürpertici olaylar basına ve kamuoyuna yansıdığı için herkesin haberi oluyor ama basına yansımaları

yan, yaşadığı şiddeti, maruz kaldığı baskıyı ve yediği dayağı gizlemek zorunda olan kim bilir nice kadınlar var?..

Tabi şunu da ifade eldim ki, kadının şiddet görmesi sadece bizim ülkemize mahsus bir olay değildir. Yapılan istatistikler, dünyanın pek çok yerinde kadınların şiddete maruz kaldığını, Batı dünyasında da aile içi şiddetin oldukça yüksek oranda olduğunu ortaya koymaktadır. Yine istatistiklere göre eğitilmiş-eğitimsiz, kültürlü-kültürsüz, zengin-fakir fark etmiyor ve her kesimden kadın şiddet görebiliyor.

Bir erkek eşini neden döver?

Her ailede elbette bir takım anlaşmazlıklar, bazı küçük tartışmalar yaşanabilir bu çok normaldir. Çünkü bir çift ne kadar uyumlu olursa olsun neticede iki ayrı şahsiyetler ve birlikte bir hayatı paylaşmak zorundadırlar. İkisinin de hayalleri, düşünceleri, hobileri, fobileri farklı olabilir. İşte önemli olan eşlerin birbirlerinin farklı yanlarına saygılı olmaları, tahammül etmeleri ve karşılıklı bir takım fedâkârlıklarda bulunmaları gerekir. Yoksa her meselede tartışma çıkarsa, her tartışma büyüyerek kavgaya dönerse şiddet kaçınılmaz olur. Dolayısıyla geçimsizlik başlar ve aile parçalanma noktasına gelir. Çünkü şiddetle iyi geçim bir arada olmaz.

Tabi bazıları da var ki eşinin hata ve kusurlarını araştırmayı adeta huy edinmiştir. Eve gelir gelmez “bu niye böyle, şu neden şöyle” diyerek bağırıp çağırmaya başlar. Veya eve gelirken trafikte yaşadığı stresi, iş yerindeki problemleri veya kendi iç dünyasında yaşadığı psikolojik sıkıntıları bir takım bahanelerle ailesine aksettirip şiddete başvurur. “Sofra niye gecikti, yemek niye tuzsuz, neden salata yapmadın?” diyerek, sudan bahanelerle eşini döver.

Bu gibi kimseler mutlaka doktora gitmesi lazımdır, çünkü normal bir adam böyle davranır mı? Rûhî bir problemi, psikolojik bir rahatsızlığı olmayan bir kimse eşini dövmeye bahane arar mı?..

Efendimiz bir hadisi şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

“Haksız olarak hanımını dövenin, Kıyamette hasmı ben olurum. Hanımını döven,

Allah ve Resulüne asi olur.”

Hanımını olur olmaz sebeplerle dövenler bu hadisi şerifi kulağına küpe yapmalı ve ahiretteki yegâne şefaathimiz karşısına hasım olarak çıkmamalıdır.

Bir de; “ben eşimi hem severim hem döverim” kafasında olan erkekler vardır ki, dayak başka, cinsel hayat başka diye düşünürler. Oysa bu düşünce tamamen yanlıştır. Zira kadın, anne olması hasebiyle duygusal tarafı çok güçlü olan bir varlıktır. Dolayısıyla kadın, gündüz yaşadığı o şiddet olayını unutmayacağı için, bu durum eşiyile olan cinsel hayatına da mutlaka yansıtacak ve yatakta da huzursuzluk getirecektir.

Nitekim Efendimiz bir hadisi şeriflerinde bu duruma işaret ederek: **“Sizden biri hem karısını köle gibi döver, hem de akşam olunca onunla nasıl yatabilir?”** buyurmuştur.

Şunu bilelim ki; kadın dövmek ne erkekliğe ne de müslümanlığa yakışan bir davranış değildir. Bizlere Allah’ın birer emaneti olan eşlerimizi himaye edip sahip çıkmak, şefkat ve merhametle davranmak yerine onlara şiddet uygulayarak zulmetmek, dünyada da ahirette de hüsrana uğramaya sebep olur.

Ayrıca kadını dövmek güçlü olduğunun değil, güçsüz olduğunun alametidir. Zira güçlü ve kendinden emin olan kimseler, şiddete başvurmak yerine meseleyi konuşarak halletme yoluna gider. Hem dayakla, kötekle kim yola gelmiş, hangi mesele çözülmüş ki? Sen boşver meselelerin çözümünü, bilakis problemleri daha da artırır ve içinden çıkılmaz bir hale getirir. Onun için olur olmaz her şeye parlamamak, gazaplanmamak, sinirlerine hakim olup sabretmek ve şiddete başvurmadan akli selimle meseleyi halletmek lazımdır. Ailesiyle ilişkilerini bu minval üzere devam ettirip eşlerine karşı iyi davrananları Efendimiz taltif etmiştir. Nitekim bir hadisi şeriflerinde şöyle buyuruyor:

“Sizin hayırlınız, ailesine karşı hayırlı olandır” Eşlerinizle güzel geçinin..”

Allah-u Teala bir âyeti kerimede **“..Onlarla (eşlerinizle) güzel geçinin..”** (Nisa, 19) buyuruyor. Bu Rabbimizin bizlere bir emridir. Demek

güzel Müslüman olmak için hanımı ile iyi geçinmek şarttır. İşte bu emri nasıl pratiğe dö-küp tatbik edeceğimizi de yaşayan Kur'an olan Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in aile hayatına bakıp oradan öğreneceğiz.

Peki Efendimiz Aleyhissalâtü Vesselâm'ın aile hayatı nasıldı, eşlerine nasıl davranır, ne şekilde muamele ederdi?..

Öncelikle şunu ifade edelim ki; Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in aile hayatını örnek alan bir Müslüman, bırak hanımını dövmeyi ona el bile kaldırmaz. Zira Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) hayatının hiç bir safhasında eşlerini dövdüğü vaki olmadığı gibi, onlara kötü bir söz dahi söylememiştir. Hal böyleyken İslam'ı bildiğini zanneden ve çevresinde de İslâmî kimlikle tanınan bazı kendini bilmezlerin de eşlerine şiddet uyguladığını, hanımlarını acımasızca dövdüğünü (bu yönde gelen pek çok şikayetler sebebiyle) maalesef duyuyor ve biliyoruz.

Yegâne örneğimiz olan Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in aile yaşantısı son derece muntazamdı. Eşlerine saygı duyar, haklarına riâyet ederdi. Onlarla oturur bir arkadaş gibi sohbet ederdi. Hanımlarıyla zaman zaman şakalaşır, üzüntülü anlarında onları teskin eder ve üzüntülerini paylaşırdı. Hanımlarıyla arasındaki sevgi bağlarını pekiştirecek, yakınlığı artıracak olan hal ve hareketlere de dikkat ederdi.

Eşlerine karşı son derece nezâket gösterirdi. Şimdilerde ona ne deniyor? Centilmen... Gerçek centilmenliği batının salon erkeğinden değil Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'den öğrenelim. O, sıradan sayılabilecek bir takım insani ilişkilerindeki nezaketi bırak, gece ibadet etmek için kalkacağı zaman bile eşinden izin alma inceliğinde bulunurdu. Şu nezaketi, şu saygıyı ve eşine gösterdiği itibarı görüyor musunuz?.. İşte böyle bir peygamberin ümmeti olan bizlerde böyle bir huy var mı?.. Nerdee, şimdi sen boşver namaz için izin almayı, adam kahveye giderken bile bir şey söylemeden kapıyı çekip gidiyor. Hanımı "nereye gidiyorsun?" diye sorunca da, "Sana hesap mı verecez!" diye bağırarak cevap veriyor.

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ev

işlerinde hanımlarına yardım ederdi. Koyunlarını sağlar, elbisesini yamar, ayakkabısını tamir ederdi. Eve geldiği zaman yiyecek istemez, etrafı araştırıp yiyecek bulmaya çalışmazdı. Bir şey getirilirse yer, getirilmezse istemezdi. Çoğu zaman Kendi yeme ve içme hizmetini Kendi görürdü. Yani hanımlarına hiç yük olmazdı, oysa hanımları Ona hizmet etmeye can atıyorlardı. Hem zaten çoğu zaman evde ocak yanmazdı.

Ama günümüzde bazıları maalesef sofraya gecikti, yemek tuzlu veya sofrada niye salata yok diye kıyametler koparabiliyormuş. Bunlar nasıl adamdır veya adam mıdır?.. Evinde günlerce ocak yanmadığı zaman bile ağzını açmayan bir peygamberin ümmeti, nasıl oluyor da "yemek tuzlu veya sofraya gecikti" diye bağırıp çağırabiliyor. Şimdi bu adama Peygamber ne yapsın, din ne yapsın?!

Demek koskoca Kainatın Efendisi evde eşine yardım ediyor. Peki biz de yapsak, evde işin bir ucundan da biz tutsak ne olur? Aslında çok güzel olur, huzur ve muhabbet olur. Ama sen; "ben kılıbık mıyım ki?" dersin. Sen bunun adına ne dersin de, bu sünnette vardır.

Kördüğüm gibi

Evlilikte saygı, sevgi ve muhabbet çok önemlidir. Eşinizi sevdiğinizi ona hissettirmeniz gerekir. Özellikle kadın sevildiğini duymak, bunu bilmek ister. Mesela eşinizi sevdiğinizi en son ona ne zaman söylediniz? Bu yakınlarda eşinizin güzel vasıflarını zikredip, ona iltifat ettiniz mi?.. Bu gibi tavırlar bize garip gelsin. Zira Efendimiz'in aile hayatında bunlar var. Ama nedense bazı kocalar hanımına güzel sözlerle hitap etmeyi, sevdiğini söylemeyi zull addeder, ayıp sayar. Eşine; "seni seviyorum" demeye gerek duymayan ve bu gibi sözleri lüzumsuz gören erkekler, yegâne örneğimiz Muhammed Mustafa (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in, eşlerine olan sevgisini açıkça ifade ettiğini ve bunu zaman zaman dile getirdiğini hiç mi duymamışlar?

Hız. Aişe (Radyallahü anhâ), Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in kendisini sevip sevmediğini veya ne kadar sevdiğini merak ettiği için bir keresinde sordu:

- Ey Allah'ın Resulü, beni seviyor musun?

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) eşinin bu sorusunu "bu ne biçim bir soru" türünden bir sözle geçiştirmede de, ona tüm yumuşaklığıyla cevap verdi:

- Evet Ya Aişe, tabi seviyorum!

Hz. Aişe (Radiyallahü anhâ) bu cevapla yetinmedi. Çünkü kendisini memnun eden bu cevabın daha fazlasını merak edip öğrenmek istiyordu. Ve tekrar sordu:

- Beni nasıl seviyorsun ya Resulallah?

Efendimiz eşine olan sevgisini şöyle vasıfladı:

- Kördüğüm gibi.

Hz. Aişe (Radiyallahü anhâ) çok hoşuna giden bu cevabı belki de tekrar tekrar duymak için zaman zaman sorardı:

- Ey Allah'ın Resulü kördüğüm ne alemde?

O Yüce Resul, her defasında eşini memnun eden cevabı verirdi:

- İlk günkü gibi...

Hz. Aişe (Radiyallahü anhâ) da Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e olan sevgisini ve hayranlığını bir keresinde şöyle dile getirmişti:

"Hz. Yusuf'u gören kadınlar ellerini kestiler. Şayet onlar benim Efendimi görselerdi, o bıçakları ellerine değil kalplerine saparlardı!.."

Karı kocanın en çok ihtiyaçları olan şey sevgi ve merhamettir. Hani "nikahta keramet vardır" derler ya. Mevla Teala eşlere nikah hediyesi olarak sevgi ve merhameti ikram eder. Nitekim bir âyeti kerimede Rabbimiz şöyle buyurmuştur:

"Sükûna ermeniz için size kendinizden zevceler yaratması ve *aranıza sevgi ve merhamet koyması onun ayetlerindedir. Şüphesiz ki bunda düşünen toplumlar için ibretler vardır.*" (Rûm: 21)

Mevla Teala'nın eşlere lütfettiği bu ilâhi hediyeyi hep muhafaza etmek lazımdır. İşte buradan yola çıkarak evlenenlere âcizâne tavsiyem şudur ki; **ilk evlendiğiniz zaman aranızda bir sevgi ve muhabbet olur ya, işte onu tüketmemek için elinizden geleni yapın.** Çünkü

bu saygı ve sevgi yitirilince telafisi çok zor olur.

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

"Bir erkek hanımının yüzüne muhabbetle baktığında, hanımı da kocasının yüzüne bakarsa, Allah her ikisine de rahmet nazarı ile bakar. Erkek hanımın ellerini tuttuğunda o da kocasının ellerini tutarsa, her ikisinin günahları parmakları arasından dökülür."

Müsaade et de, o kadar bağırsınlar.

Hz. Ömer (Radiyallahü anh)'ın halifeliği zamanında hanımından şikâyeti olan bir kişi, bu konuda yardım istemek düşüncesiyle Hz. Ömer (Radiyallahü anh)'in evine geldi. Tam kapıyı çalacakken içerden Hz. Ömer'in hanımının sinirli bir tonda ve yüksek sesle bir şeyler söylediğini duyunca şaşırıldı. Hz. Ömer (Radiyallahü anh)'dan ise çit çıkmıyordu. Adam kendi kendine; "Hz. Ömer'den erkekler bile korkup çekinirken, O, hanımının söylediği bunca söze tahammül edip ses çıkarmıyorsa, ben de eşime sabredeyim" diye düşünüp, oradan uzaklaşmaya başladı. O esnada kapıyı açan Hz. Ömer (Radiyallahü anh) adamın arkasından seslenip onu yanına çağırdı.

- Niye geldin, niye gidiyorsun?!

- Ya Ömer! Eşim hakkında bazı şikayetlerim olacaktı. Ama görüyorum ki aynı

durum senin başında da var. Böyle bir durumda senin eşine karşı olan tavrını görünce ben de cevabımı almış oldum.

Bunun üzerine Hz. Ömer (Radiyallahü anh) adama şöyle nasihat etti.

- Bak kardeşim, onlar bizim eşlerimiz, çocuklarımızın annesidir. Ayrıca yemeğimizi yapar, çamaşırlarımızı yıkar, çocuklarımıza bakarlar. Onlar evimizi idare ederler, hem bizim için cenneme de kalkan olurlar. Müsaade et de, o kadar bağırsınlar...

Mevla Teala ailelerimize huzur ve saadet, ülfet ve muhabbet ihsan eylesin. Cennette de beraber olacağımız dünya hayatını bizlere ikram eylesin. Amin!

Fi Emanillah!

SELAM'IN ÖNEMİ

uhterem okuyucularımız bu hafta inşaallah selam konusuna başlayacağız.

SELÂMIN ANLAMİ

a) Sözlük Olarak

Selâm terimi “selime” kökünden bir mastar olup sözlükte; maddi manevi sıkıntılardan kurtulmak, barış ve esenliğe kavuşmak demektir. “es-Selâm” isim olarak ise; selâm, selâmet, sulh ve güven anlamına gelir.” Başkasına selâm veren kişi, sanki ona “sana zarar verecek ve seni üzecek her şeyden sana eman ve güvence verdim” demiş oluyor.

Selâmın ifade ettiği anlamların tamamı cennette gerçekleştiği için Cennet'in bir adı da “Dârüs-Selâm”dır. Zira cennet'te hastalık, ihtiyarlık, ölüm vb. tüm afetlerden ve hoşa gitmeyen tüm olumsuzluklardan sonsuz ve tam bir güvence vardır.” Yüce Rabbimiz Kur'an-ı Mübîn'de şu şekilde buyurmaktadır:

“Onlar için Rableri nezdinde Dâru's-Selâm vardır.

Sevgili Rabbimizin de bir adı “Selâm” dır. Yüce Allah'ın bu ismi, kendisi her türlü eksiklikten salim olan ve başkalarına esenlik veren anlamına gelir. Şüphesiz Allah'ın bir çok isimleri vardır. “Allah” ismi hepsini kapsayıcı olan en meşhur ismidir. Allah Teâlânın isimlerinin bir özelliği onların el-Esmâu'l-Hüsna “en güzel isimler” oluşudur.

“En güzel isimler onundur buyurmaktadır. Dolayısıyla Selâm da en güzel isimlerden bir isim olmuş olur. Yüce Rabbimiz, her selâmetin kaynağı ve aslıdır. Kendisi, bütün ayıplardan, kusurlardan, eksikliklerden ve tehlikelerden sâlim olduğu gibi, bütün bunlardan kurtuluşu arayanları selâmete erdirecek olan da yalnız odur.

b) Terim Anlamı

Bir fıkıh terimi olarak “selâm”; selâmet, esenlik, kurtuluş, maddi manevi her türlü zararlardan, kötülüklerden uzak kalma; dünyevi musibetlerden ve ahiret azabından kurtulma manalarını topluca ifade eden islâmi bir deyim olup, birbirleriyle karşılaşan Müslümanların sevgi, dostluk, iyi niyet ve dileklerini ifade etmek üzere söyledikleri veya yazdıkları “selâmun aleyküm” ya da “Es-Selâmü aleyküm” şeklindeki dua cümlesi için kullanılır ki her ikisi de “selâm size” anlamına gelir.

Bir Müslüman'a bu sözlerden biriyle hitap etmeye “selâm verme” bunun cevabı olmak üzere “ve aleyküm selâm” veya “aleyküm-üs-selâm” demeye de selâm alma denir.

KUR'AN' DA SELÂM

Kur'an-ı Kerim' de 26 sûrede toplam 45 defa geçmekte olan “selâm” sözcüğü birkaç manada kullanılmıştır.

a) Sözlük anlamı olan selâmet, kurtuluş ve esenlik anlamında:

“Allah Tealâ (iman edip islamiyeti kabul etmek suretiyle) rızasına tabi olanları o Kur’an-ı mübin vasıtasıyla kurtuluş ve esenlik yollarına hidâyet eder.

b) Yüce Rabbimizin isimlerinden biri olarak:

“O, öyle Allah’dır ki ondan başka hiçbir İlah yoktur. Meliktir, Padişah’tır, Kuddus’dür, noksanlıklardan beridir, Selâm’ dır (bütün âfetlerden, belalardan sâlimdir.)

c) Muttaki kullara övgü olarak;

“Elbette takva sahipleri, cennetlerde ve pınar başlarında olacaklardır. Onlara (Buyurun oraya! Selâmetle emin olarak girin!) denilecektir

d) Allah Tealanın seçkin kullarına övgü olarak;

“De ki: Hamd olsun Allah’a, selâm olsun beğenip seçtiği kullarına.” (Cenabı Hakkın rızasına mazhar olan bütün müminlere)

e) Bir çok Peygamberlerine selâm olarak:

“Nuh için, sonradan gelenler arasında iyi bir nam bıraktık. Alemler içinde Nuh’a selâm olsun!

“Ona sonradan gelenler arasında iyi bir nam bıraktık. İbrahim’e selâm olsun.

“Musa ile Harun’a selâm olsun!

“İlyas’a selâm olsun!

“Ve peygamberlere selâm olsun

f) Bütün mü’minlere, Efendimiz (s.a.v)’e salât ve selâm etmelerini emredici olarak:

“Gerçekten Allah ve Melekleri Peygambere salât ederler. Ey iman edenler; siz de ona teslimiyetle salât ve selâm ediniz.

g) Peygamberlere gelen meleklerin söze selâm ile başladıkları bildirilmiştir.

Görevli melekler zaman zaman Peygamberlere müjde veya azap haberi getirmişlerdir. Bu durumlarda söze daima selâm ile başlamışlardır. Lut (a.s)’ın kavmine azap haberi ve İbrahim (a.s)’ın kendisine çocuk sahibi olacakları müjdesi için gelen meleklerin gelişini Kur’an-ı kerim bize şöyle anlatıyor:

“Şanım hakkı için! İbrahim’e de elçilerimiz (melekler) müjdeyle gelerek, Selâm sana dediler.”

“Hani İbrahim’in yanına gelmişlerdi de selâm vermişlerdi.

h) Cennetin adı olarak zikredilmiştir.

Selâm sözcüğünün terim anlamını açıklarken de geçtiği gibi Cennetin bir adı da “Darusselâm’dır. Bu ifade Yüce Kitabımızın iki ayet-i kerimesinde geçmektedir:

1) *“Onlar için Rableri katında Daru’s-selâm vardır.*

2) *“Allah Teâlâ (bütün kullarını) Daru’s-selâmâ (cennete) çağırır ve dilediği kimseyi doğru yola hidayet eder.*

NAMAZDA SELÂM

Dinin direği ve müminlerin mi’racı olan namazların sonunda hem sağa hem de sola verilen iki selâm ile namazdan çıkıldığı gibi her tahiyatta

“Selâm bize ve Allah’ın salih kulları üzerine” diyerek selâmın feyiz ve bereketinden her namazda istifade ediliyor. Ayrıca Hz. Peygamberin her namazın ardında söylediği ve her namaz kılanın da söylemesi sünnet olan

“Allah’ım selâm sensin ve selâmet sendendir” zikri de bu bapta mütalaa edilir. Cenaze namazının 4. tekbirinden sonra da namaz selâm ile bitirilmektedir.

Hadis ve islam tarih kitapları iyice tahkik edildiğinde selâmın beşeriyet tarihinde ilk kez babamız Adem (a.s) ile başladığını görürüz. Zira Ebu Hureyre (r.a)’den rivayet edilen bir hadis-i şerif de Efendimiz (s.a.v) şöyle buyurmaktadır.

“Allah Tealâ Adem (a.s)’ın boyunu altmış zira’ olarak yarattı ve ona: Git şu Meleklerle selâm ver ve senin selâmını nasıl alacaklarını iyi dinle! Çünkü, bu hem senin hem de senden sonra gelecek zürriyetinin selâmı olacaktır. O da Meleklerle gidip “Esselâmu aleyküm “ dedi. Onlar da “Esselâmu aleyke ve rahmetullahi” dediler. Selâma “ve rahmetullahi’yi eklediler. İşte cennete girecek herkes Adem (a.s)’ın şeklinde ve boyunda olacaktır.

Selam ve dua ile

SABIR

A

İlâhü Teâlâ'ya hamd, Resulüne, âli ve eshabına salât-û selamdan sonra;

Kıymetli okurlarım! Bu ayki yazımızda kısaca sabrı anlatmaya gayret edeceğiz inşaallah. Rabbim güzel bir şekilde anlamayı ve gereğiyle amel olmayı cümlemize nasip eylesin.

Sözlükte sabır: Darlıkta kendini tutma, kontrol etme demektir.

İslami bir terim olarak sabır: Nefse haz veren şeyleri terk etmek, kaza ve kaderin tecellilerine karşı şikâyetle bulunmamak, elem, belâ ve musibetler karşısında sızlanmamak gibi manalarda kullanılmıştır.

Sabır, ümmetin icmasıyla farz olup, imanın yarısıdır. Zira Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular:

“Sabır, imanın yarısıdır.”¹

“Sabır, genişliğin anahtarıdır.”²

“İman iki parçadır. Yarısı sabırda, diğer yarısı da şükürdedir.”³

Hadis-i şeriften de anlaşıldığı üzere, imanın diğer yarısı da şükürdür.

Ayrıca sabır ve şükür, Allâhü Teâlâ'nın vasıflarından iki vasıf ve esma-i hüsnasından iki güzel isimdir. Hazreti Allah zâtı mukaddesine **“Sabûr”** ve **“Şekûr”** diye isim vermiştir. Sabrın ve şükürün hakikatini bilmeyen kimse, imanın iki parçasını bilmiyor ve Allah'ın vasıflarından olan iki vasıftan habersiz demektir.

Sabır çok mühim bir meseledir ve fazileti çok büyüktür. Kur'an-ı Kerim'de 69 yerde sabır zikredilmiştir. Bizler şimdi sabırla alakalı birkaç ayet-i kerime ve hadis-i şerif zikredelim:

Hazreti Allah (Celle Celâlühü) buyuruyor ki:

“Sabrettikleri ve ayetlerimize kesinlikle inandıkları zaman, onların içinden, emrimizle doğru yola ileten rehberler tayin etmiştik.”⁴

1 Hâkim, Müstedrek: 3667

2 Deylemi

3 Beyhaki, Şuabu'l İman: 9715

4 Secde Suresi: 24

“Hor görülüp ezilmekte olan o kavmi (yahu-dileri) de, içini bereketle doldurduğumuz yerin doğu taraflarına ve batı taraflarına mirasçı kıldık. Sabırlarına karşılık Rabbinin İsrailoğullarına verdiği güzel söz yerine geldi. Firavun ve kavminin yapmakta olduklarını ve yetiştirdikleri bahçeleri helâk ettik.”⁵

“Sizin yanınızdaki (olan her şey) tükenir, Allah katındakiler ise bâkidir. Elbette sabredenleri yapmakta olduklarının en güzeliyle mükâfatlarını vereceğiz.”⁶

“İçinizden mücahitleri ve sabredenleri belirtelim diye sizleri mutlaka imtihan ederiz. Haberlerinizi de denetleriz.”⁷

“Onlara (Kur’an) okunduğu zaman ‘Ona iman ettik. Çünkü o Rabbimizden gelmiş hakikattir. Esasen biz daha önce de Müslüman idik’ derler. İşte onlara, sabretmelerinden ötürü, mükâfatları iki defa verilecektir. Bunlar kötülüğü iyilikle savarlar, kendilerine verdiğimiz rızıktan da Allah rızası için harcarlar.”⁸

“(Resulüm!) de ki: Ey inanan kullarım! Rabbinize karşı gelmekten sakının. Bu dünyada iyilik yapanlara iyilik vardır. Allah’ın (yaratığı) yeryüzü geniştir. Yalnız sabredenlere, mükâfatları hesapsız ödenecektir.”⁹

“Ey iman edenler! Sabredin; (düşman karşısında) sebat gösterin.”¹⁰

“Kim eziyetlere sabreder, yapılan kötülüklere de, intikam almayıp affetme yolunu tutarsa, şüphesiz bu hareketi yapılmaya değer işlerdendir.”¹¹

“Ey iman edenler! Sarsılmaz bir sabır ve namaza sarılarak Allah’tan yardım isteyin. Allah her türlü zorluğa karşı sabredenlerle beraberdir.”¹²

Peygamber Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) de sabır hakkında şöyle buyurmuştur:

“Temizlik imanın yarısıdır. Elhamdülillâh duası mizanı, sübhânallâh ve elhamdülillâh sözleri ise yer ile gökler arasını sevap ile dol-

durur. Namaz nurdur; sadaka burhandır; sabır ziyadır. Kur’an senin ya lehinde ya da aleyhinde delildir. Herkes sabahtan (pazara çıkar) nefsinin satar; kimi onu âzâd kimi de helâk eder.”¹³

Hadis-i şeriften anlaşıldığı üzere, sabır mümin için kaynağı kendi içinde olan bir enerjidir. Kişi her türlü sıkıntı ve güçlüklerle göğüs germekle huzura erişir. Böylece de sabır onun önünde bir ışıktır ve her türlü karanlıklardan Müslüman’ı aydınlığa çıkarır.

“Kim sabretmeye gayret ederse, Allah ona sabır verir. Hiç bir kimseye, sabırdan daha hayırlı ve büyük bir lütufta bulunulmamıştır.”¹⁴

Bütün faziletlerin aslı, hayatta muvaffak olmanın ve kemâle ermenin sırrı sabırdır. Her türlü rezaletin sebebi sabırsızlık veya gerektiği kadar sabır gösterememektir. Sabır her faziletin üstünde bir değer taşır. **“Muhakkak Allah Teâlâ sabredenerle beraberdir.”¹⁵**

Sabrın sonu selamet ve başarıdır. Sabır acıdır. Fakat sonucu tatlıdır. Hz. Peygamber (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem): **“Sabır, her hayrın anahtarıdır”¹⁶** buyurarak sabrın faziletini anlatmıştır.

Hazreti Allah her ibadetin ecir ve mükâfatını takdir etmiştir. Fakat Allah (Celle Celâlühü) sabrın ecir ve mükâfatını belirlememiştir. Oruç ibadeti de sabırdan ve sabrın yarısı olduğundan Allah onun mükâfatını belirtmemiştir. Zira Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem):

“Her amelin karşılığı kulun emeği nisbetinde ödenir ve miktarı bellidir. Her iyiliğe on mislinden yedi yüz misline kadar mükâfat vardır. Ancak oruç böyle değildir. Orucun eciri çok daha fazladır. Zira Allâh-ü Teâlâ bir hadis-i kudsîde buyurur ki: “Oruç sırf benim için yapılan ibadettir. Onun mükâfatını ben vereceğim. (Zira) oruçlu kişi yiyecek ve içeceğini sırf benim için bırakmıştır.”¹⁷

Şunu da ifade edelim ki, sabretmek demek, mahkûmiyete ve zillete razı olmak, haksızlıklara, insan haysiyetine gölge düşürecek saldırılara katlanmak ve bunlara ses çıkarmamak değildir. Çünkü meşru olmayan şeylere karşı sabretmek caiz görülmemiştir. Bunlarla mücadele etmek gerekir, en azından buğzetmek gerekir. İnsanın kendi gücü ve iradesiyle üstesinden gelebileceği kötülüklerle kat-

5 A'raf suresi: 137

6 Nahl Suresi: 96

7 Muhammed Suresi: 31

8 Kasas Suresi: 53,54

9 Zümer Suresi: 10

10 Âl-i İmran Suresi: 200

11 Şura Suresi: 42

12 Bakara Suresi: 153

13 Müslim: 223

14 Buhari: 6470

15 Bakara Suresi: 153

16 Beyhaki, Şuabu'l İman: 9524

17 Müslim: 1151

lanması ya da karşılayabileceği ihtiyaçları karşısında gevşemesi sabır değil, acizlik ve tembeldir. Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem): **“Ya Rabbi! Acizlikten ve tembeldikten sana sığınırım”**¹⁸ diye dua etmiştir.

Bazı sıkıntılar vardır ki, kulun irade ve gücünü aşar. Böyle felaketler başa geldiği zaman heyecana kapılmadan ve şikayet etmeden takdir-i ilâhiye razı olup sabretmek müminlerin özelliklerindedir. Nitekim Allah (Celle Celâluhü) Yusuf suresinde sabr-ı cemili (güzel sabrı) emretmektedir. Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem): “Sabr-ı cemil, şikâyet edilmeyen sabırdır”¹⁹ buyurmuştur.

Sabrın gâyesi, beklenmedik olaylar, içine düşülen güçlükler karşısında tedirgin olmamak, paniğe kapılmamak ve tahammül göstermektir. Allah Teâlâ, sabredenlere mükâfatını hesapsızca vereceğini²⁰ müjdelemiş ve onları övmüştür.

Mü'minler, çoğu zaman sırf imanlarından dolayı Allah düşmanlarının zulüm ve kötülüklerine hedef olurlar; çeşitli işkencelere uğrar, onlarla savaşmak zorunda kalırlar. İşte bu durumda sabır, mü'minin güç kaynağı, imanının koruyucusudur. Hz. Musâ'ya inananlara Firavun eziyet etmek isteyince onlar: **“Ey Rabbimiz, üzerimize sabır yağdır ve bizi Müslüman olarak öldür”**²¹ diye dua etmişlerdi. Sevgili Peygamberimiz ve ilk Müslümanların, yapılan işkence ve eziyetlere nasıl sabır ve tahammül gösterdikleri bilinen bir husustur.

Hazreti Ali (Kerremellâhu vecchühü) şöyle buyurmuştur:

“İman bir ceset, sabırda o cesedin başı mesa-besindedir. Başsız ceset yaşamayacağı gibi sabırsız kimsenin imanı da (kâmil manada) olmaz.”

Rivayet olunduğuna göre sabır üç kısımdır.

1- Musibetlere karşı sabır,

2- İbadetlere karşı sabır,

3- Günahlara karşı sabırdır.

MUSİBETLERE KARŞI SABIR:

Musibetlere karşı sabreden kimseler için 300 derece vardır.

Musibet, belâ ve felâketler karşısında Allah'ın hükmüne boyun bükerek teslim olmak gerekir. Kul-

18 Buhâri: 2823

19 Beyhaki, Şuabu'l İman: 9603

20 Zümer Suresi: 10

21 Araf: 126

luğa yakışan budur. Zira Yunus Emre'nin dediği gibi:

“Hoştur bana senden gelen,

Ya gonca gül yahut diken,

Ya hayattır yahut kefen,

Narında hoş, kahrında hoş, lütfunde hoş...”

Hazreti Allah (Celle Celâluhü) ayet-i kerimede:

“Andolsun ki sizi biraz korku ve açlık; mallardan, canlardan ve ürünlerden biraz azaltma (fakirlik) ile deneriz. (Ey Peygamber!) Sabredenleri müjdele! O sabredenler, kendilerine bir belâ geldiği zaman: Biz Allah'ın kullarıyız ve biz O'na döneceğiz, derler.”²²

Akraba ve dostlarını kaybeden veya başına herhangi bir sıkıntı gelen kimselerin, Allâhü Teâlâ'nın tavsiyesi üzere isticra edip ölüme rıza göstermeleri gerekir.

İsticra; kişinin: *إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعِينَ* demesidir.

Bu isticraya Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in tavsiye buyurduğu şu duayı da ilave eder:

اللَّهُمَّ أَجْرُنِي فِي مُصِيبَتِي وَأَخْلِفْ لِي خَيْرًا مِنْهَا

“Allah'ım! Bu musibetim dolayısıyla bana ecir ver ve bana, onun yerine ondan hayırlısını ver.”

Ümmü Seleme (Radiyallahü Anhâ) validemiz şöyle demiştir:

“Ben Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'i şöyle buyururken dinledim:

‘Bir Müslüman'a herhangi bir musibet gelirse, Allah'ın kendisine emrettiği şekilde:

إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعِينَ، اللَّهُمَّ أَجْرُنِي فِي مُصِيبَتِي

وَأَخْلِفْ لِي خَيْرًا مِنْهَا

Diyecek olursa, şüphesiz Allah da ona ondan hayırlısını verir.”

Ümmü Seleme (Radiyallahü Anha) dedi ki:

“Kocam Ebu Seleme vefat edince; ‘Hangi Müslüman Ebu Seleme'den (benim için) daha hayırlı olur. O Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'e hicret eden ilk ailedir’ diye içimden geçirdim. Sonra ben bu duayı da okudum. Yüce Allah (Celle Celâluhü)

22 Bakara Suresi: 155,156

bana onun yerine Resûlullah (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem)'i verdi."²³

Şunu da ifade edelim ki, bela ve musibetler kişiye bazen imtihan için gelir. Bu imtihanlar genelde Allah'ın seçkin kullarına için olur. Zira Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem)'e, insanların hangisinin belasının daha ağır olduğu sorulunca, Efendimiz: **"Peygamberler, onların peşinden yaşantı olarak Peygambere yakın olanlar sonra onlara yakın olanlar. Kişi dindarlığı oranında belayı uğratılır. Dininde sağlam ise belası ağırlaştırılır. Dininde gevşek ise dindarlığı oranında belaya uğratılır. Bela, kulun peşini bırakmaz, sonunda kul uğradığı belalarla üzerinde günah kalmayınca kadar günahlarından temizlenmiş olur."**²⁴

İBADETLERE KARŞI SABIR:

İbadetlere karşı sabreden kimseler için 600 derece vardır.

Sabrın ikinci kısmı da ibadetlere karşı direnmektir. Bir ay boyunca aç, susuz durarak ve başka ihtiyaçları da terk ederek oruç tutmak, abdest almak, sabahleyin sıcak yataktan kalkıp namaz kılmak, zorluklarla kazandığı malından Allah için vermek ve daha nice ibadetleri yapmak kolay değildir. Bu ibadetleri yaparken nefis ve şeytana karşı direnip sabır göstermek kolay bir iş değildir. **"Bu, Allah'ın dilediğine verdiği lütfudur. Allah, lütfu ve ilmi geniş olandır."**²⁵

GÜNAHLARA KARŞI SABIR:

Günahlara karşı sabretmek sabrın en zor kısmıdır ve bunun derecesi 900'dür.

Günah; Allah'a ve O'nun emirlerine karşı işlenen suçlardır. Yüce Allah, günahlara karşı dayanıklılık konusunda bize peygamberlerini örnek vermiştir. Günahlara sabır konusunda Kur'an'ın verdiği en güzel örneklerden birisi Yusuf (Aleyhisselam)'dır. O'nu, Mısır Azizi'nin karısı çirkinliğe çağırdığında O, böyle bir cinayetten Allah'a sığınmıştır. Günah işlemenin; gençlik, gariplik, kölelik ve davet edenin güzelliği gibi tüm yollarının açık olmasına rağmen O, Allah'a isyan etmemiş ve şehvetlere sabretmişti. Böylece Yusuf (Aleyhisselam) Kur'an'ın kıssa anlatım üslubuyla bizlere ve gelecek nesillere bir örnek olmuştur.

Şimdi de caddelerde, sokaklarda, işyerlerinde, televizyonlarda, internetlerde zina ve diğer kötü-

23 Müslim: 918

24 Tirmizi: 2398

25 Maide Suresi: 54

lülkeler davet eden çok Züleyha'lar var. Bizlerde bu davetçilere karşı **"Maazallah/Allah'a sığınırım"** diyebilmeliyiz. Eğer böyle dersek bizde bu zamanın Yusuf'ları oluruz inşaallah.

İmam-ı Gazali Hazretleri, günah işlememekte sabrın önemini şöyle bildirmektedir:

Kulun günahlara karşı sabretmeye çok fazla ihtiyacı vardır. Günahlara karşı sabretmenin en zoru, alışık olduğu günahlardan sabretmektir. Zira bunlar artık o kimsenin tabiatı haline dönüşmüştür. Ne zaman buna şehvet de eklenirse, o zaman şeytanın ordularından iki ordu birleşmiş olur ki, buna karşı durmak neredeyse imkânsız hale gelir. Eğer o fiil yapılması kolay olan şeylerden ise, bundan kurtulmak çok daha zorlaşır. Kişinin kendini övmesi, riyakârlık yapması, yalan söylemesi ve gıybet etmesi gibi.

Sabır musibet ilk geldiğinde gösterilen dirençtir. Zira Resûlullah (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem), ölen çocuğu için ağlamakta olan bir kadına rastladı ve:

"Allah'tan kork ve sabret!" buyurdu. Kadın ızdırabından kendisine hitap edenin kim olduğuna bile bakmadan:

"Git başımdan, benim musibetim sana gelmedi?" dedi. Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) uzaklaşınca, kadına:

"Bu Resûlullah idi!" dendi. Bunun üzerine, kadının çocuğun ölümü kadar da söylediği sözden dolayı üzüldü. Özür dilemek için doğru Efendimiz'in kapısına koştu.

"Ey Allah'ın Resülü, (o yakışıksız sözü) Sizi tanımadan sarfettim (bağışlayın!)" dedi. Allah Resülü (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem):

"Makbul sabır, musibetle karşılaştığın ilk andakidir"²⁶ buyurdu.

Sabrın sonu selâmettir. Sabır, iman ve ibadetin, ilim ve hikmetin, kısaca bütün faziletlerin başıdır. Sabırlı insan iyi insandır. İyi işler yapıp birbirine hakkı ve sabrı tavsiye edenlerin kurtuluşa ereceklerini Allah-ü Teâlâ haber vermiştir.²⁷

Rabbim bizlere musibetlere, ibadetlere ve günahlara karşı dayanma gücünü, hakiki sabrı ikram ve ihsan eylesin. Rabbim yar ve yardımcımız olsun...

26 Buhari: 1283

27 Asr Suresi: 3

DUALAR VE ZİKİRLER

SAFER AYININ HER GÜNÜ OKUNACAK BİR DUA

(26 aralık pazartesi 2011 ile 23 ocak pazartesi 2012 arası)

Rivâyet olunduğuna göre; her kim aşağıda zikredilecek duayı safer ayının her günü okursa **Allâh-u Te'âlâ** onu bir dahaki safer ayına kadar o sene olacak bütün belâ ve musîbetlerden korur. O sene ona asla hiçbir belâ isabet etmez.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ عَبْدِكَ وَنَبِيِّكَ وَرَسُولِكَ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَبَارِكْ وَسَلِّمْ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ هَذَا الشَّهْرِ وَمِنْ شَرِّ هَذَا الْيَوْمِ وَمِنْ كُلِّ شِدَّةٍ وَبَلَاءٍ وَبَلِيَّةٍ الَّتِي قَدَّرْتَ فِيهِ يَا دَهْرُ يَا دَيْهُورُ يَا دَيْهَارُ يَا كَانَ يَا كَيْنُونُ يَا كَيْنَانُ يَا أزلُ يَا أَبْدُ يَا مُبْدِيُّ يَا مُعِيدُ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ يَا ذَا الْعَرْشِ الْمَجِيدِ أَنْتَ تَفْعَلُ مَا تُرِيدُ، اللَّهُمَّ احْرُسْنِي بِعَيْنِكَ الَّتِي لَا تَنَامُ فِي نَفْسِي وَمَالِي وَأَهْلِي وَأَوْلَادِي وَدِينِي وَدُنْيَايَ الَّتِي ابْتَلَيْتَنِي بِصُحْبَتِهَا بِحُرْمَةِ الْأَبْرَارِ وَالْأَخْيَارِ بِرَحْمَتِكَ يَا عَزِيزُ يَا غَفَّارُ يَا كَرِيمُ يَا سَتَّارُ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، اللَّهُمَّ يَا شَدِيدَ الْقُوَى يَا شَدِيدَ الْمِحَالِ يَا عَزِيزُ يَا كَرِيمُ يَا كَبِيرُ يَا مُتَعَالٍ، ذَلَّلْتَ بِعِزَّتِكَ جَمِيعَ خَلْقِكَ، اكْفِنِي وَاكْفِنِي عَنْ جَمِيعِ خَلْقِكَ يَا مُحْسِنُ يَا مُجَمِّلُ يَا مُتَفَضِّلُ يَا مُنْعِمُ يَا مُكْرِمُ يَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، اللَّهُمَّ يَا لَطِيفُ لَطَفْتَ بِخَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ، أَلْطَفَ بِنَا فِي قَضَائِكَ وَعَافِنَا مِنْ بَلَائِكَ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِكَ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، اللَّهُمَّ بِسِرِّ الْحَسَنِ وَأَخِيهِ وَجَدِّهِ وَأَبِيهِ وَأُمِّهِ وَبَنِيهِ، اكْفِنِي شَرَّ هَذَا الْيَوْمِ وَمَا يَنْزِلُ فِيهِ يَا كَافِيَ الْمُهَمَّاتِ يَا دَافِعَ الْبَلِيَّاتِ، فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللَّهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ،

وَصَلَّى اللّٰهُ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى اٰلِهٖ وَصَحْبِهٖ وَسَلَّم، اَللّٰهُمَّ بَارِكْ لَنَا
فِي شَهْرِ الصَّفْرِ وَاخْتِمَ لَنَا بِالسَّعَادَةِ وَالظَّفْرِ.

“Ey Allâh! Kulun, Nebîn ve Rasûlün olan Ümmî Peygamber Efendimiz Muhammed’e ve Ehl-i Beyt’ine ve sahâbesine salât eyle, bereketler yağdır ve selam eyle. Ey Allâh! Muhakkak ki ben bu ayın ve bu günün şerrinden ve Senin bu ayda yarattığın her bir belâ ve musîbetten Sana sığınırım. Ey Ezelî! Ey Bâkî! Ey Kadîm! Ey Mevcûd! Ey Sâbit! Ey Hakk!

Ey (varlığının) başlangıcı olmayan! Ey sonu olmayan! Ey her şeyi yoktan yaratan! Ey her şeyi tekrar diriltecek olan! Ey celâl ve ikrâm sahibi! Ey ulu Arş’ın sahibi! Sen dilediğini yaparsın! Ey Allâh! Canımı, malımı, birliktelikleriyle beni imtihana tâbi tuttuğun çocuklarımı, dînimi ve dünyamı hiç uyumayan kudret gözünle muhafaza eyle. İyi ve hayırlı kullarının hürmetine bu duamı kabul eyle! Rahmetinle muamele eyle!

Ey yüce Allâh! Ey günahları bağışlayan! Ey (kullarına karşı) cömert (olan)! Ey günahları örten! Ey acıyanların en merhametlisi rahmetinle muamele eyle! Ey kuvvetleri güçlü ve azâbı şiddetli olan Allâh! Ey Kendisi çok güçlü olan! Ey ululuk sahibi! Ey iyilik sahibi! Ey büyük Allâh! Ey yüce Allâh! İzzetinle bütün yarattıklarını zelîl kıldın. Bana kâfî gel, mahlukâtın(ın şer ve zararların)a karşı bana kâfî gel!

Ey güzellik veren! Ey yaptığını güzel yapan! Ey güzelleştiren! Ey fazl-u kerem sahibi! Ey in’âm eden! Ey ikrâm eden! Ey Kendisinden başka hiçbir ilâh bulunmayan! Ey acıyanların en merhametlisi! Ey gökleri ve yeri yaratma lüt-funda bulunan Latîf.

Kazâ ve kaderinde bize lütufta bulun. Belândan bize âfiyet ver. Günahlardan dönüş ve ibâdete kuvvet ancak Senin yardımınıdır. Ey acıyanların en merhametlisi! Rahmetinle kabul buyur.

Allâh bize yeter. O ne güzel vekildir. O pek yüce ve çok büyük Allâh’ın yardımı olmadan hiçbir güç ve kuvvet yoktur. Ey Allâh! Hasen ile kardeşinin, dedesi ile babasının, annesi ile oğullarının sırrı hakkı için; bugünün şerrine ve bugünde inecek olan belâların şerrine karşı bana kâfî gel! Ey mühim sıkıntılara kâfî gelen ve ey belâları kaldıran! ‘Onlara karşı muhakkak Allâh sana kâfî gelecektir, O hakkıyla işiten ve hakkıyla bilendir!’

Allâh, Efendimiz Muhammed’e, Ehl-i Beyti’ne ve ashâbının tümüne salât eylesin. Ey Allâh! Safer ayında bize bereket ver! Mutluluk ve galibiyetle bitirmemizi nasip et!” (Muhammed ibni Hatîrûddîn, el-Cevâhiru’l-hams, sh:50-52; İbrâhîm el-Ensârî, Rava’z-zam’ân fî fedâilil-eşhuri ve’l-eyyâm, sh:4; Muhammed Âbidîn, Tenbîhu’l-kulûbi’n-nâ’ime ale’l-evrâdî’d-dâime, sh:71-72; Mahmud Sâmi, el-Ed’iye ve’l-ezkâr, sh:123-127)

SAFER AYININ SON ÇARŞAMBA GECESİ OKUNACAKLAR

Safer Ayının Son Çarşamba Gecesi (17 ocak salıy 18 ocak çarşambaya bağlayan gece bir de rûmî takvime göre olan mart ayının ilk çarşamba gecesi yani salıy çarşambaya bağlayan gece) akşam namazından sonra bir senelik belâlardan korunmak için okunacak dualar şunlardır: On iki kere:

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

﴿الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِیْنَ ﴿۱﴾ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ ﴿۲﴾ مَا لِكِ یَوْمِ الدِّیْنِ ﴿۳﴾ اِیَّاكَ نَعْبُدُ
وَ اِیَّاكَ نَسْتَعِیْنُ ﴿۴﴾ اِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِیْمَ ﴿۵﴾ صِرَاطَ الَّذِیْنَ اَنْعَمْتَ عَلَیْهِمْ
غَیْرِ الْمَغْضُوْبِ عَلَیْهِمْ وَ لَا الضَّالِّیْنَ ﴿۶﴾﴾

“O Rahmân ve O Rahîm olan Allâh’ın ismiyle! Bütün hamdler (ve övgüler) tüm âlemlerin Rabbi (yaratıcısı ve yöneticisi) olan Allâh’a; O Rahmân’a; O Rahîm’e mahsustur. O dîn (ceza) gününün Mâlikine!

(O yüce Allâh’a itaat eden kullar:) ‘(Ey Rabbimiz!) **Ancak Sana ibadet** (ve kulluk) ederiz ve yalnız Senden yardım dileriz!’ (derler.)

Bizi o dosdoğru yola hidâyet et! Kendilerine (ikrâm ve) **in’âm etmiş bulunduğun o** (peygamberlerin, siddîkların, şehitlerin ve salih) **kimselerin yoluna!** (Senin tarafından) **kendilerine gazap edilen** (Yahudi)lerin (yo luna) **değil**, (doğru yoldan sapıtarak) **dalâlete düşen** (Hristiyan tâife)lerin(in izine) **de değil!”** (Fâtiha Sûresi:1-7)

Yüz kere:

﴿بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ﴾

“O Rahmân ve O Rahîm olan Allâh’ın ismiyle!”

Yüz kere:

﴿بِسْمِ اللّٰهِ الَّذِیْ لَا یَضُرُّ مَعَ اسْمِهِ شَیْءٌ فِی الْاَرْضِ وَلَا فِی السَّمٰوٰتِ وَهُوَ السَّمِیْعُ الْعَلِیْمُ﴾

“O Allâh’ın ismiyle (akşamladım) **ki, O’nun ismiyle birlikte** (olana) **ne yerde, ne de gökte hiç bir şey zarar veremez. O, hakkıyla işiten, çok iyi bilendir.”**

Yüz kere:

﴿لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ اِلَّا بِاللّٰهِ الْعَلِیِّ الْعَظِیْمِ﴾

“Günahlardan dönüş ve ibâdete kuvvet ancak yüce ve ulu olan Allâh-u Te’âlâ’nın yardımıyladır.”

Yirmi yedi kere Kadr Sûresi:

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

﴿إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ ﴿۱﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ ﴿۲﴾ لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ ﴿۳﴾ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ ﴿۴﴾ تَنْزَلُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ مِنْ كُلِّ أَمْرٍ ﴿۵﴾ سَلَامٌ هِيَ حَتَّىٰ مَطْلَعِ الْفَجْرِ ﴿۶﴾﴾

“O Rahmân ve O Rahîm olan Allâh’ın ismiyle! Muhakkak Biz onu (o ebedî mucize olan Kur’ân-ı Kerîm’i) **Kadir Gecesi’nde** (Levh-i Mahfûz’dan, birinci kat sema-ya) **topluca indirdik! Kadir Gecesi’nin ne** (kadar büyük bir gece) **olduğunu sana bildirmiş olan şey de nedir?**

(Kimse bilemez ki bildirsin! İşte şimdi Ben sana bildiriyorum ki;) **Kadir Gecesi** (içerisinde Kadir Gecesi bulunmayan) **bin aydan daha hayırlıdır! Melekler de, Rûh** (diye adlandırılan Cebrâîl (Aleyhisselâm)) **da** (o geceden bir dahaki seneye kadar takdir edilmiş olan) **her önemli işten dolayı Rablerinin izniyle onda iner de iner.** (Başka zamanlarda Allâh-u Te’âlâ hem bela hem de selâmet takdir ederken,) **o** (geceki takdirler), **fecir doğuncaya kadar ancak bir selâmettir!”** (Kadr Sûresi:1-5)

Sonunda şu salevât-ı şerîfe okunur:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ تَسْلِيمًا.»

“Ey Allâh! Nebiyy-i Ümmî olan Efendimiz Muhammed’e, âline (Ehl-i Beyt’ine) ve sahâbesine çokça salât et ve çokça selâm et!”

SAFER AYININ SON ÇARŞAMBA GECESİ

(17 ocak salıyı 18 ocak çarşambaya bağlayan gece)

BİR KABA YAZILIP SUYU İÇİLECEK SELÂM ÂYETLERİ

Geride zikredilen bunca mâlumattan anlaşıldığı üzere; her ayın çarşambaları, özellikle de son çarşambası bir takım sıkıntılara mahal olabilir.

Ancak **İbrâhîm ibni Muhammed el-Ensârî el-Mâlikî** (Rahimehullâh) günlerin ve gecelerin faziletleri ile ilgili olan pek kıymetli eserinde; yine böylece Şam diyarının eski diyanet reislerinden olan **Şeyh Muhammed Ebu’l-Yüsr Âbidîn Hazretleri** bir takım evrâd ve ezkârı cemettiği eserinde, **Abdülhâdî Harse “el-Edviyetü’l-ilâhiyye”** isimli eserinde, ayrıca **Ali Haydar Efendi** (Kuddise Sirruhû) nun en çok sevdiği kişi olan **Mahmud Sami Ramazanoğlu** (Kuddise Sirruhû), zikirlerle ilgili yazdığı bir eserinde şu beyanda bulunmuşlardır:

“Âd kavminin kısır rüzgârla azaba uğratılması safer ayının son çarşambasının sabahı başlamış ve diğer çarşamba güneş batana kadar devam ederek sekiz gün sürmüştür. O sene bu günler ‘Kocakarı soğukları’ diye anılan günlere denk gelmiştir.

O günlere ‘Kocakarı soğukları’ denmesi ise; Âd Kavmi’nden bir kocakarı o yedi gün zarfında yer altındaki bir odada saklanıp, sekizinci gün rüzgar onu saklandığı yerden çekip-çıkartarak helâk ettiği içindir.” (İsmâ’îl Hakkı Bursevî, Rûhu'l-beyan, 10/101)

Bu yüzden **Allâme Şeyh Muhammed ibni Abdi'l-Hayy ed-Dâvûdî** (Kuddise Sirruhû), kendi şeyhi **Şeyh İlyas** (Rahimehullâh)tan, o da Şâfi’î mezhebinde ictihad derecesine ulaşmış olan şeyhi, **İbrâhîm-i Kûrânî Hazretleri**’nden, o da **Şeyh Ferîdüddîn en-Nakşibendî** (Kuddise Sirruhû)dan naklen şöyle demiştir:

“Her sene Levh-i Mahfuz’dan semâ-i dünyâyâ (dünya semasına) üç yüz yirmi bin bela iner ki bunlar, saferin son çarşamba gecesinde ve gününde nâzil olurlar, bu yüzden o gün sene günleri içerisinde en zor gün olur. İşte o gece yedi selâm âyetini bir kaba yazıp suyunu içen kimseye **Allâh-u Te’âlâ**’nın izniyle o seneki belâlardan hiçbir şey isabet etmez.

Geçmiş büyükler o gece akşamla yatsı arası camide toplanıp bir kâtibe yedi peygambere selâm ihtiva eden âyetleri yazdırarak kaplar içine koyar ve suyundan içerlerdi. Daha sonra da evlere hediye olarak gönderirlerdi.

Burada şunu ifade edelim ki; bu yazının safran ve gül suyundan elde edilen mürekkeple yazılması gerekir, zira günümüzün mürekkepleri sağlığa zararlıdır. (İbrâhîm el-Ensârî, Rave’z-zam’ân fî fedâilî’l-eşhuri ve’l-eyyâm, sh:4, Muhammed Âbidîn, Tenbîhü’l-kulûbi’n-nâ’ime ale’l-evrâdî’d-dâime, sh:71-72, Mahmud Sâmi, el-Ed’iye ve’l-ezkâr, sh:123-127; Muhammed ibni Hatîruddîn, el-Cevâhiru’l-hams, sh:52, Abdülhâdi Harse, el-Edviyetü’l-ilâhiyye, sh:48)

O âyet-i kerîmeler de şunlardır:

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

﴿سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ﴾، ﴿وَسَلَامٌ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا﴾، ﴿وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ أَمُوتُ وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيَّ نُوْحٍ فِي الْعَالَمِيْنَ ۝ اِنَّا كَذَلِكْ نَجْزِي الْمُحْسِنِيْنَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيَّ اِبْرَاهِيْمَ ۝ كَذَلِكْ نَجْزِي الْمُحْسِنِيْنَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيَّ مُوسَى وَهَارُونَ ۝ اِنَّا كَذَلِكْ نَجْزِي الْمُحْسِنِيْنَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيَّ اِلْيَاسِيْنَ ۝ اِنَّا كَذَلِكْ نَجْزِي الْمُحْسِنِيْنَ﴾، ﴿وَسَلَامٌ عَلَيَّ الْمُرْسَلِيْنَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوْهَا خَالِدِيْنَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ﴾، ﴿سَلَامٌ هِيَ حَتَّى مَطْلَعِ الْفَجْرِ﴾

YAZILACAK ÂYET-İ KERÎMELERİN MÂNÂLARI

“(Cennetliklere şeref vermek için, melekler aracı yapılmaksızın bi’z-Zât) **O Rahîm olan Rab(lerin)den** (“Ey cennet ehli! Selâm olsun size!”) **söz(üy)le bir selâm** (gelir)!
(Yâsîn Sûresi:58)

“(Allâh’dan) **selâm olsun ona** (Yahya’ya); **doğduğu günde de, öleceği günde de, diri olarak** (kabirinden) **çıkarılacağı günde de!** (Ona şeytanın şerrinden, münker-nekîr suâlinden, kabir azâbından, mahşerin ve cehennemden dehşetlerinden kurtuluş müyesser olsun!)” (Meryem Sûresi:15)

“(Îsâ (Aleyhisselâm) beşikte şöyle konuştu:) **Doğduğum günde de, öleceğim günde de, diri olarak** (kabrimden) **çıkarılacağım günde de bana** (Allâh-u Te’âlâ’dan) **selâm olsun** (da, o vesîleyle şeytanın tasallutundan, kabir azâbından, kıyâmet gününün dehşetlerinden ve cehennemden kurtulabileyim!)” (Meryem Sûresi:33)

“**Âlemler içerisinde** (tarafımızdan) **Nûh’a selâm** (ve esenlik) **olsun! İşte sana! Muhakkak ki Biz** (Nûh (Aleyhisselâm) gibi) **güzel amelde bulunanları** (iyiliklerine karşılık) **ancak böylece mükâfatlandırırız.**” (Sâffât Sûresi:79-80)

“**İbrâhîm’e** (tarafımızdan) **selâm** (ve esenlik) **olsun! İşte sana!** (Onun gibi) **güzel amel işleyenleri ancak böyle mükâfatlandırırız.**” (Sâffât Sûresi:109-110)

“**Mûsâ ve Hârûn’a da** (tarafımızdan) **selâm** (ve selâmet) **olsun! İşte sana! Şüphesiz Biz** (Mûsâ ve Hârûn (Aleyhimesselâm) gibi) **güzel amelde bulunanları ancak böyle mükâfatlandırırız.**” (Sâffât Sûresi:120-121)

“**İlyâs’a da** (tarafımızdan) **selâm** (ve saâdet) **olsun! İşte sana! Şüphesiz Biz** (İlyâs (Aleyhisselâm) gibi) **güzel amelde bulunanları ancak böyle mükâfatlandırırız.**” (Sâffât Sûresi:130-131)

“**Selâm olsun o tüm gönderilen** (peygamber) **lere!**” (Sâffât Sûresi:181)

“(Şirk ve günah kirlerinden) **tertemiz oldunuz! Öyleyse ebedî kalıcılar olarak buraya** (cennete) **girin!**” (Zümer Sûresi:73’dan)

“(Başka zamanlarda Allâh-u Te’âlâ hem bela hem de selâmet takdir ederken,) **o** (geceki takdirler), **fecir doğuncaya kadar ancak bir selâmettir!**” (Kadir Sûresi:5)

SAFER AYININ SON ÇARŞAMBA (18 ocak) GÜNÜ NAMAZI

Şeyh-i Kâmil **Ferîdüddîn Şekergenç Hazretleri’nin, Hâce Mu’înüddîn** (Kuddise Sirruhû)nun evrâdından nakline göre; her sene üç yüz yirmi bin belâ gökten yere nâzil olur, bunların hepsi de safer ayının son çarşambasında vâki olur.

Bu yüzden o gün senenin günlerinin en çetin geçen günü olur.

1) O gün her kim dört rekât namaz kılar da her bir rekâtında Fâtiha’dan sonra on yedi kere Kevser Sûresi, beş kere İhlâs Sûresi ve birer kere Felak-Nâs Sûrelerini okur.

Namaz bittikten sonra da yedi kere istiğfar edip, ellerini kaldırarak aşağıda zikredilen duâyı okursa **Allâh-u Te'âlâ** keremiyle onu o gün yağın bütün belâlardan muhafaza eder ve o günden itibaren bir dahaki senenin tamamına kadar çevresinde hiçbir belâ dolaşmaz. (Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:50-52; İbrâhîm el-Ensârî, Rave'z-zamân fî fedâilî'l-eşhuri ve'l-eyyâm, sh:4; Muhammed Âbidîn, Tenbîhu'l-kulûbi'n-nâime ale'l-evrâdi'd-dâime, sh:71-72; Mahmud Sâmi, el-Ed'iyeye ve'l-ezkâr, sh:123-127)

SON ÇARŞAMBA GÜNÜ (18 Ocak) NAMAZINDAN SONRA OKUNACAK ÂYET-İ KERÎMELER VE DUALAR

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ، بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ كَتَبَ رَبُّكُمْ عَلَى نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ﴾، ﴿وَسَلَامٌ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا﴾، ﴿وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ أَمُوتُ وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيْكَ سَأَسْتَغْفِرُ لَكَ رَبِّي إِنَّهُ كَانَ بِي حَفِيًّا﴾، ﴿وَالسَّلَامُ عَلَيَّ مَنِ اتَّبَعَ الْهُدَى﴾، ﴿وَسَلَامٌ عَلَيَّ عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَى﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ لَا نَبَغِي الْجَاهِلِينَ﴾، ﴿سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيَّ نُوحٍ فِي الْعَالَمِينَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيَّ إِبْرَاهِيمَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيَّ مُوسَى وَهَارُونَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيَّ إِيَّاسِينَ﴾، ﴿وَسَلَامٌ عَلَيَّ الْمُرْسَلِينَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوا خَالِدِينَ﴾، ﴿سَلَامٌ هِيَ حَتَّى مَطْلَعِ الْفَجْرِ﴾،

Peşine de duaların başladığı ilk sayfada yer alan "Safer Ayının Her Günü Okunacak Olan Dua" okunur.

BU DUANIN AKABİNDE ON BİR DEFA OKUNACAK SALÂT-I MÜNCIYE

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيَّ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ صَلَاةً تُنَجِّنَا بِهَا مِنْ جَمِيعِ الْأَهْوَالِ وَالْأَفَاتِ، وَتَقْضِي لَنَا بِهَا جَمِيعَ الْحَاجَاتِ، وَتُطَهِّرُنَا بِهَا مِنْ جَمِيعِ السَّيِّئَاتِ، وَتَرْفَعُنَا بِهَا أَعْلَى الدَّرَجَاتِ، وَتُبَلِّغُنَا بِهَا أَقْصَى الْغَايَاتِ، مِنْ جَمِيعِ الْخَيْرَاتِ فِي الْحَيَاةِ وَبَعْدَ الْمَمَاتِ، إِنَّكَ عَلَيَّ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

“Ey Allâh! Efendimiz Muhammed’e ve Ehl-i Beyt’ine öyle bir salât et ki; onun sebebiyle bizi bütün korkulardan ve âfetlerden kurtarasın, onun sebebiyle bütün ihtiyaçlarımızı göresin, onun sâyesinde bizi bütün günahlardan temizleyesin.

Onun vesîlesiyle bizi derecelerin en yücesine yükseltesin, yine onun sâyesinde bizi hayatta ve ölümden sonra bütün hayırların nihâyetine ulaştırarsın. Muhakkak Sen her şeye kâdirsin.”

2) Yine böylece safer ayının son çarşambasının gecesi veya gündüzü iki rekât namaz kılınıp birinci ve ikinci rekâtta Fâtiha’dan sonra on bir kere İhlâs-ı Şerîf okunur, namazdan sonra yedi defa istiğfar edip el kaldırılarak on bir defa salât-ı münciye okunur, sonlarında ise:

«إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

“Muhakkak ki Sen her şeye kâdirsin” zikri eklenir.

Bundan sonra, “Beni ve efrâd-ı ailemi ve bilcümle müminleri yer ve gök âfatlarından ve cemî belâlardan muhafaza buyur ya **Rabbi!**” diye dua edilir. (Mahmud Sâmi, el-Ed’iye ve’l-ezkâr:123-127)

SAFER AYININ SON ÇARŞAMBASINDA (18 ocak günü) TEKRARLANMASINDA HAYIR OLAN BİR DUA

«يَا دَافِعَ الْبَلَايَا اِدْفَعْ عَنَّا الْبَلَايَا فَاللَّهُ خَيْرٌ حَافِظًا وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ،
إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

“Ey belâları defeden! Bizden belâları defet. Allâh koruyucu olarak (herkes-ten) daha hayırlıdır. Zaten acıyanların en merhametlisi ancak O’dur! Ey Allâh! Şüphesiz Sen her şeye kâdirsin.”

Bu dua 11, 100, 311 gibi mübarek sayılarda tekrarlanabilir.

REBÛLEVVEL AYININ NAMAZLARI

İlk Gece (23 ocak pazartesiye 24 ocak salıya bağlayan gece) **Namazı:** Akşam namazından sonra iki rekat kılınır, her rekatta Fâtiha’dan sonra üç kere İhlas Sûresi okunur. Selam verdikten sonra **Efendimiz** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e yüz kere:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ آلِ مُحَمَّدٍ
وَبَارِكْ وَسَلِّمْ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.»

diye salevât-ı şerîfe okunur.

Üçüncü Gün (26 ocak perşembe günü) **Namazı:** Bu günde dört rekat namaz kılınır. Her rekatta Fâtiha'dan sonra bir kere Âyete'l-Kürsî okunur. Namazın ardından ise üçer kere Tâhâ ve Yâsîn sûreleri okunur.

Sonra kişi bu namazından hâsıl olan sevâbı Efendimiz **Hazreti Muhammed Mustafa** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in mutahhar ve mukaddes rûh-u şerîfine bağışlar. (Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:52)

HASTALARIN ŞİFÂYAB OLMASI İÇİN KUR'ÂN-I KERÎM VE SÜNNET-İ NEBEVİYYE IŞIĞINDA YAPILMASI GEREKENLER

Allâh-u Te'âlâ'nın bizlere büyük bir kitap ve içinde şifâmızı temin edecek âyet-i kerîmeler inzal buyurması elbette noksan sıfatlardan münezze ve kemal sıfatlarla muttasıf olan Zât'ının bizlere karşı olan sonsuz rahmetinden sudûr etmektedir. Bir önceki sayımızda yazdığımız dualar hastanın şifâsına vesîle olabileceği gibi, aşağıda yazılanlar da (.....) işareti olan yerde hastanın ismi zikredilerek hastaya okunursa **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle hastanın şifâsına vesile olacaktır:

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ، بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

«أَعُوذُ بِوَجْهِ اللَّهِ الْكَرِيمِ، وَبِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّاتِ اللَّاتِي لَا يُجَاوِزُهُنَّ بَرٌّ وَلَا فَاجِرٌ، وَمِنْ شَرِّ مَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَشَرِّ مَا يَعْرُجُ فِيهَا وَشَرِّ مَا ذَرَأَ فِي الْأَرْضِ وَشَرِّ مَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمِنْ فِتَنِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَمِنْ طَوَارِقِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ إِلَّا طَارِقًا يَطْرُقُ بِخَيْرٍ يَا رَحْمَنُ، بِسْمِ اللَّهِ يُبْرِيكَ (....) وَجَمِيعَ مَرَضِي الْمُسْلِمِينَ، وَمِنْ كُلِّ دَاءٍ يَشْفِيهِمْ وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ وَشَرِّ كُلِّ ذِي عَيْنٍ، اللَّهُمَّ بَرِّدْ قَلْبِي بِالْمَاءِ وَالثَّلْجِ وَالْبَرْدِ، اللَّهُمَّ نَقِّ قَلْبِي مِنَ الْخَطَايَا كَمَا نَقَيْتَ الثَّوْبَ الْأَبْيَضَ مِنَ الدَّنَسِ، اللَّهُمَّ بَرِّدْ قَلْبِي بِالثَّلْجِ وَالْبَرْدِ وَالْمَاءِ الْبَارِدِ، اللَّهُمَّ نَقِّ قَلْبِي مِنَ الْخَطَايَا كَمَا نَقَيْتَ الثَّوْبَ الْأَبْيَضَ مِنَ الدَّنَسِ، اللَّهُمَّ اشْفِ عَبْدَكَ يَنْكَأُ لَكَ عَدُوًّا أَوْ يَمْشِي لَكَ إِلَى صَلَاةٍ، اللَّهُمَّ بَارِكْ عَلَيْهِ (....) وَعَلَى جَمِيعِ مَرَضِي الْمُسْلِمِينَ وَأَذْهَبْ عَنْهُمْ حَرَّ الْعَيْنِ وَبَرْدَهَا وَوَصَبَهَا، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْعَظِيمُ الْحَلِيمُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَرَبُّ الْأَرْضِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ، يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ بِرَحْمَتِكَ أَسْتَغِيثُ،

اَللّٰهُمَّ رَحْمَتَكَ اَرْجُو فَلَا تَكِلْنِيْ اِلَى نَفْسِيْ طَرْفَةَ عَيْنٍ وَّ اَصْلِحْ لِيْ شَأْنِيْ كُلَّهُ لَا اِلٰهَ اِلَّا اَنْتَ، اَللّٰهُمَّ اِنِّيْ اَسْأَلُكَ بِاَنِّيْ اَشْهَدُ اَنَّكَ اَنْتَ اللهُ لَا اِلٰهَ اِلَّا اَنْتَ الْاَحَدُ الصَّمَدُ الَّذِي لَمْ يَلِدْ وَّلَمْ يُولَدْ وَّلَمْ يَكُنْ لَهٗ كُفُوًا اَحَدٌ، اللهُ رَبِّيْ لَا اَشْرِكُ بِهِ شَيْعًا، اَللّٰهُمَّ اَنَا عَبْدُكَ ابْنُ عَبْدِكَ ابْنُ اُمَّتِكَ، نَاصِيَتِيْ بِيَدِكَ، مَا ضِىَّ فِيْ حُكْمِكَ، عَدَلٌ فِيْ قَضَاؤُكَ، اَسْأَلُكَ بِكُلِّ اسْمٍ هُوَ لَكَ سَمِيَتْ بِهِ نَفْسُكَ، اَوْ اَنْزَلْتَهُ فِيْ كِتَابِكَ، اَوْ عَلَّمْتَهُ اَحَدًا مِنْ خَلْقِكَ، اَوْ اسْتَأْثَرْتَ بِهِ فِيْ عِلْمِ الْغَيْبِ عِنْدَكَ اَنْ تَجْعَلَ الْقُرْآنَ رَبِيعَ قَلْبِيْ وَنُوْرَ صَدْرِيْ وَجِلَاءَ حُزْنِيْ، وَذَهَابَ هَمِّيْ.»

EZBER YAPMAYI VE ÖĞRENMEYİ KOLAYLAŞTIRACAK MÜHİM BİR TERKİP

İmâm-ı Ğazâlî (Rahimehullâh) **“Havâssu'l-Kur'ân”** isimli eserinde şöyle zikretmiştir: “Her kim ilim öğrenip ezberlemek isterse (aşağıda) zikredilecek âyet-i kerîmeleri misk, zâferan (safran) ve gül suyu karışımı ile temiz bir porselen tabağa yazsın, sonra üzerine zemzem suyu döküp o yazıyı bozarak suyu içsin. Eğer böyle yaparsa okuduğu her şeyi **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle ezberler, nitekim bu tecrübe edilmiştir.”

Yazılacak âyet-i kerîmeler şunlardır:

﴿الرَّحْمٰنُ﴾ ◉ ﴿عَلَّمَ الْقُرْآنَ﴾ ◉ ﴿خَلَقَ الْاِنْسَانَ﴾ ◉ ﴿عَلَّمَهُ الْبَيَانَ﴾ ◉ ﴿الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ بِحُسْبَانٍ﴾ ◉ ﴿وَالنَّجْمُ وَالشَّجَرُ يَسْجُدَانِ﴾ ◉ ﴿لَا تُحْرِكُ بِهِ لِسَانَكَ لِتَعْجَلَ بِهِ﴾ ◉ ﴿اِنَّ عَلَيْنَا جَمْعَهُ وَقُرْآنَهُ﴾ ◉ ﴿فَاِذَا قَرَأْنَاهُ فَاتَّبِعْ قُرْآنَهُ﴾ ◉ ﴿ثُمَّ اِنَّ عَلَيْنَا بَيَانَهُ﴾ ◉ ﴿بَلْ هُوَ قُرْآنٌ مَّجِيدٌ﴾ ◉ ﴿فِي لَوْحٍ مَّحْفُوْظٍ﴾ ◉

ÂYET-İ KERÎMELERİN MÂNÂLARI

“**O** (dünyada mümin-kâfir ayırmaksızın her yaratığa son derece acıyan ve gerçek manada sadece Kendisi nimet vermekte olan) **Rahmân!** (Dînî ve dünyevî bütün saadetlerin kaynağı olan) **Kur'ân'ı** (insana) **O öğretmiş** (böylece ona en büyük nimetini bahşetmiş)**tir! İnsanı** (kendisinde hiçbir hayır barındırmayan yokluktan kurtarıp, bütün hayırların kaynağı olan varlık sahasına çıkararak) **O yaratmıştır!**

Ona (içinden geçenleri) **düzgün bir şekilde ifade etmeyi O öğretmiştir! Güneş de, ay da** (hiç şaşmayan) **mükemmel bir hespla** (burçlarında ve yörüngelerinde

akıp gitmekte, böylece de mevsimlerin değişikliği ve yılların hesaplanması gibi birçok iş düzene kavuşmakta) **dır! Bitkiler ve ağaçlar** (yaratıldıkları gayeye hizmet etmek sûretiyle Yaraticılarına) **secde etmektedirler!**” (Rahmân Sûresi:1-6)

“(Ey Cibrîl’in getirdiği vahyi dinlerken, bir şey kaçırmayayım diye o bitirmeden acele kiraate başlayan Habîbim!) **Onu acele alayım diye** (vahyin tamamlanmasını beklemeden) **dilini onunla hareket ettirme! şüphesiz onu** (senin hafızanda) **toplamak da, onun okunması**(nı dilinde sağlamak) **da ancak Bize aittir!**

Artık Biz onu (Cibrîl vasıtasıyla sana) **okuduğumuz zaman, sen hemen onun okuyuşunu iyice izle** (ve zihninde yerleşsin diye tekrar et)! **Sonra onun** (manalarının) **açıklanması da şüphesiz sadece Bize aittir!** (ki sen onları hadislerinle ümmetine anlataşın.)” (Kıyâme Sûresi:16-19)

“**Doğrusu o** (inkâr etmiş oldukları kitap), **çok şereflî bir Kur’ân’dır!** (Şeytanların ulaşmasından) **korunmuş bir Levhâ’dadır!**” (Bürûc Sûresi:21-22)

Bu tarif edilen terkip hususunda **Kelbî** (Rahimehullâh) şöyle demiştir: “Benim bir çocuğum vardı, Kur’ân-ı Kerîm’i hiç ezberleyemiyordu. Ne zaman o Yüce Kitap’tan bir âyet-i kerîme ezberleyecek olsa hemen ardından onu unutuyordu.

(Ben bu durumdan sıkılmışken) bir gece rüyamda birisi bana (yukarıda zikredilen) bu terkihi yapmamı söyledi. Ben de bunu yaptım ve o zemzem suyunu çocuğuma içirdim. **Allâh-u Te’âlâ**’ya hamd olsun ki çocuğum neyi okursa ezberleyen birisi oldu.” (Ġazâlî, Muhammed Hakkı en-Nâzilî, Hazînetü’l-esrâr ve Celiyyetü’l-ezkâr, sh:69)

ÇOCUğU OLMAYANLARIN OKUYACAğI DUALAR

1) Ali ibni Hüseyin (Radiyallâhu Anhümâ) çocuğu olmayan bazı ashâbına aşağıda zikredilecek olan âyet-i kerîme ve duayı yetmiş kere okumalarını tavsiye buyurmuştur:

﴿رَبِّ لَا تَذَرْنِي فَرْدًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْوَارِثِينَ﴾، «وَأَجْعَلْ لِي مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا يَرْتُنِي فِي حَيَاتِي وَيَسْتَغْفِرْ لِي بَعْدَ وَفَاتِي وَأَجْعَلْهُ خَلْقًا سَوِيًّا وَلَا تَجْعَلْ فِيهِ لِلشَّيْطَانِ نَصِيبًا، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْتَغْفِرُكَ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ إِنَّكَ أَنْتَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ.»

“(Habîbim! Zekeriyâ’yı da yâd et! Hani o, çocuğu olmadığından, arkasında hayırlı bir halef bırakamayacağı için çok üzölmüş de Rabbine:)

‘**Ey Rabbim!** (Ardımdan yoluma sahip olacak bir çocuk vermeksizin) **beni tek biri olarak bırakma!** (Ama sen böyle takdir buyurduysan, buna da râzıyım. Zira) **vârislerin en iyisi ancak Sensin!**’ (diye nidâ etmişti.)” (Enbiyâ Sûresi:89’dan)

“(Ey Allâh!) **Tarafından, bana hayatımda vâris olacak ve ölümden sonra benim için Senden af isteyecek bir sahip gönder. Onu düzgün bir yaratılışla yarat, onda şeytan için hiçbir nasip kılma.**

Ey Allâh! Ben Senden af diliyorum, Sana tevbe ediyorum. (Belaları günahlara keffâret yapan) **Ğafûr da,** (kullarına ziyâdesiyle acıdığı için âfiyetler veren) **Rahîm de ancak Sensin.”**

2) Her gün sabah-akşam yetmiş kere:

«سُبْحَانَ اللَّهِ»

“Allâh-u Te‘âlâ’yı noksan sıfatlardan tenzih ediyorum.”

On kere:

«أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ»

“Allâh-u Te‘âlâ’dan mağfiret talep ediyorum.”

Dokuz kere de:

«سُبْحَانَ اللَّهِ»

“Allâh-u Te‘âlâ’yı noksan sıfatlardan tenzih ediyorum” deyip, onuncusunda ise:

«سُبْحَانَ اللَّهِ وَأَسْتَغْفِرُ اللَّهَ»

“Allâh-u Te‘âlâ’yı noksan sıfatlardan tenzih ediyorum ve Allâh-u Te‘âlâ’dan mağfiret talep ediyorum” zikirlerini okumak.

3) Secde halindeyken **Allâh-u Azze ve Celle’ye** dua ettikten sonra şu âyet-i kerîmeleri okumak:

﴿رَبِّ هَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ﴾
﴿رَبِّ لَا تَذَرْنِي فَرْدًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْوَارِثِينَ﴾

“(Habîbim! İşte sana! Zekeriyâ oradaki mihrapta otururken Rabbine dua etmişti de:) **‘Ey Rabbim!** (Kısır ve yaşlı olan Hanne’ye verdiği gibi) **bana da tarafından tertemiz bir zürriyet bahşet! Şüphesiz ki Sen duayı hakkıyla işit**(ip icâbet ed) **ensin!’** (demişti.)” (Âli ‘Imrân Sûresi:38’dan)

“(Habîbim! Zekeriyâ’yı da yâd et! Hani o, çocuğu olmadığından, arkasında hayırlı bir halef bırakamayacağı için çok üzülmüş de Rabbine:)

‘Ey Rabbim! (Ardımdan yoluma sahip olacak bir çocuk vermeksizin) **beni tek biri olarak bırakma!** (Ama sen böyle takdir buyurduysan, buna da râzıyım. Zira) **vârislerin en iyisi ancak Sensin!’** (diye nidâ etmişti.)” (Enbiyâ Sûresi:89’dan)

4) Kişi eşiyile ilişkiye girmeyi murad ettiği zaman şu âyet-i kerîmeleri üç kere okur:

﴿وَذَا النُّونِ إِذْ ذَهَبَ مُغَاضِبًا فَظَنَّ أَنْ لَنْ نَقْدِرَ عَلَيْهِ فَنَادَى فِي الظُّلُمَاتِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠١﴾ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْغَمِّ وَكَذَلِكَ نُنَجِّي الْمُؤْمِنِينَ﴾

“(Habîbim!) **O balık sahibini de (an)! Hani o (Yûnus (Aleyhisselâm)) çok kızgın bir halde (Allâh-u Te’âlâ’dan izin beklemeksizin kavmini bırakıp) gitmişti de, Bizim kendisini asla darlığa sokmayacağımızı sanmıştı. Nihâyet (bindiği bir gemide çekilen kurâ neticesinde denize atıldıktan sonra kendisini yutan balığın karnındaki karanlık yerde, bir de denizin ve gecenin) karanlıklar(ı) içerisinde: ‘Senden başka hiçbir ilâh yoktur! (Haksız yere bir kuluna belâ vermekten ve beni kurtarmak dâhil herhangi bir şeyden âciz kalmaktan, uzaklık ve) tesbîh Sana! Gerçekten de ben (Senden izinsiz ümmetimi bırakıp hicret ederek kendimi tehlikeye arz ettiğim için, nefesine yazık eden) zâlimlerden oldum!’ diye seslendi.**

Biz de hemen o(nun duası)na tamamen icâbet ettik de, kendisini (taşıyan balığa: ‘Onu hazmetme, bir zaman sonra sahile bırak!’ diye emrederek onu) o sıkıntıdan kurtardık. İşte sana! (Dualarında ihlâslı olan) müminleri de ancak böylece (güçlü bir yardımla tüm kederlerinden) kurtarırız!” (Enbiyâ Sûresi:87-88)

5) Her hangi bir uzvî sebep olmaksızın meydana gelen kısırlığın ilacı ise sabahleyin Sâffât Sûresi, yatmadan önce de Me’âric Sûresi’nin okunması veya dinlenmesidir. (Abdülhâdî Muhammed Harse, el-Edviyetü’l-İlâhiyye ve’l-ed’iyyetü’n-nebeviyye li cemâ’i’l-emrâzi’n-nefsiyyeti ve’l-cesediyye, sh:214-215)

GUSÛL ETMEK, UYUMAK GİBİ ŞEYLER İÇİN ELBİSE ÇIKARILDIĞI ZAMAN OKUNACAK DUA

Enes (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)** şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَنَسِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «سَتْرُ مَا بَيْنَ أَعْيُنِ الْجِنِّ وَعَوْرَاتِ بَنِي آدَمَ أَنْ يَقُولَ الرَّجُلُ الْمُسْلِمُ إِذَا أَرَادَ أَنْ يَطْرَحَ ثِيَابَهُ؛ بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ.»

“Cinlerin gözleriyle Âdemoğlunun avretleri arasındaki örtü, Müslüman kişinin elbisesini çıkartmak istediği zaman:

«بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ.»

‘Kendisinden başka ilah olmayan Allâh’ın adıyla’ demesidir.” (Nevevî, el-Ezkâr, no:55, sh:35; İbnü’s-Sünnî, ‘Amelü’l-yevmi ve’l-leyle, no:273, 2/19)

EVĐEN ÇIKARKEN OKUNACAK DUALAR

1) Adı **Hind** olan müminlerin annesi **mm Seleme** (Radiyallâhu Anhâ) Öyle anlatmıştır:

عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهَا وَاسْمُهَا هِنْدُ: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ إِذَا خَرَجَ مِنْ بَيْتِهِ قَالَ: «بِسْمِ اللَّهِ تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ، اللَّهُمَّ أَعُوذُ بِكَ أَنْ أَضِلَّ أَوْ أُضِلَّ، أَوْ أَزِلَّ أَوْ أُزَلَ، أَوْ أَظْلِمَ أَوْ أُظْلِمَ، أَوْ أَجْهَلَ أَوْ يُجْهَلَ عَلَيَّ.»

“**Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) evinden çıktığı zaman:

«بِسْمِ اللَّهِ تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ، اللَّهُمَّ أَعُوذُ بِكَ أَنْ أَضِلَّ أَوْ أُضِلَّ،
أَوْ أَزِلَّ أَوْ أُزَلَ، أَوْ أَظْلِمَ أَوْ أُظْلِمَ، أَوْ أَجْهَلَ أَوْ يُجْهَلَ عَلَيَّ.»

‘Allâh’ın adıyla (ıkıyorum)! Allâh’a tevekkül ettim. Ey Allâh! (Haktan) saptırdımdan ya da saptırılmımdan, ayağımın kaymasından veya kaydırılmasından, zulmetmemden yâhut zulmedilmemden, chillik etmemden veya chillikle karşılaşmaktan Sana sığınırım’ derdi.” (Eb Dâvud, Edeb:112, no:5096, 4/486; Nevevî, el-Ezkâr, no:56, sh:35)

2) **Enes** (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i Şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) Öyle buyurmuştur:

عَنْ أَنَسِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ قَالَ -يَعْنِي إِذَا خَرَجَ مِنْ بَيْتِهِ- بِسْمِ اللَّهِ تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، يُقَالُ حِينَئِذٍ: هُدَيْتَ وَكُفَيْتَ وَوُقِيتَ، فَتَتَنَحَّى لَهُ الشَّيَاطِينُ، فَيَقُولُ لَهُ شَيْطَانٌ أُخْرُ: كَيْفَ لَكَ بِرَجُلٍ قَدْ هُدِيَ وَكُفِيَ وَوُقِيَ.»

“Kim evinden çıktığı zaman:

«بِسْمِ اللَّهِ تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ، لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ.»

‘Allâh’a tevekkül edip Allâh’ın adıyla ıkarım. Allâh’ın yardımı olmadan hiçbir gnahtan dönüş, hiçbir ibadete de kuvvet yoktur’ derse, (melekler tarafından) ona: ‘Doğru yolu buldun, kederden emin kılındın ve korundun’ denilir. (Ayrıca) Őeytanlar ondan uzaklaşır.

(Hatta) **başka bir Şeytan** (bu kişiye ulaşmak isteyen) **bu Şeytana**: ‘Hidayet olunan, kederden emin kılınan ve korunan bir adama ne yapabilirsin ki?!’ der.” (Eb Dâvud, Edeb:112, no:5097, 4/486; Tirmizî, De’avt:34, no:3426, 5/490; Nevevî, el-Ezkâr, no:57, sh:35)

3) Ebû Hureyre (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ إِذَا خَرَجَ مِنْ بَيْتِهِ قَالَ: «بِسْمِ اللَّهِ، لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، أَلْتُكْلَانُ عَلَى اللَّهِ.»

“Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) evinden çıktığı zaman:

«بِسْمِ اللَّهِ، لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، أَلْتُكْلَانُ عَلَى اللَّهِ.»

‘Allâh’ın adıyla (çıkıyorum)! Allâh’ın yardımı olmadan hiçbir günahattan dönüş, hiçbir ibâdete de kuvvet yoktur. Tevekkül de Allâh’adır’ derdi.” (İbni Mâce, Dua:18, no:3885, 2/1278; el-Ezkâr, no:58, sh:35,36)

ESMÂULLÂHİ’L-HÜSNÂ

YİRMİ DOKUZUNCU İSM-İ ŞERİF «الْحَكْمُ» İSM-İ ŞERİFİ

İmâm-ı Zerrûk, Mâu’l-‘Ayneyn, İmâm-ı Şebrâvî ve Yûsuf-u Nebhânî (Rahimehumüllâh)ın beyanları vechile; «الْحَكْمُ» ism-i şerîfi “Mahlûkâtı arasında dilediği şekilde hüküm ve karar veren” demektir. Hakem olan Allâh-u Te’âlâ’nın kazâsını geri çevirecek, hükmünü de eleştirecek hiç kimse yoktur.

Râzî (Rahimehullâh) şöyle demiştir: “Hakem olan Allâh-u Te’âlâ vaadinde şüphe olmayan, yaptığı işlerde de bir ayıp ve kusur olmayan demektir.”

“el-Hakem” ism-i şerîfinin mânâsı hakkında şöyle de denilmiştir: “Hakem olan Allâh-u Te’âlâ insanların kalplerine rıza ve kanaatle, nefislerine ise itaat ve boyun eğdirmekle hükmeden demektir. Hakem olan Allâh-u Te’âlâ mahlûkâtı dilediği şekilde yaratıp murad-i ilâhî doğrultusunda hükümlerini onlara icrâ eder.

Bu ism-i şerîf Kur’ân-ı Kerîm’de Allâh-u Te’âlâ’nın bir sıfatı olarak bu şekilde geçmez. Ancak şu âyet-i kerîmelerde zımnen geçer:

﴿فَاصْبِرُوا حَتَّىٰ يَحْكُمَ اللَّهُ بَيْنَنَا وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ﴾

“Artık Allâh (kimimize yardım edip, kimimizi rezil rüsvay ederek) aramızda hüküm verinceye kadar sabred(ip bekley)in! Zaten hâkimlerin hayırlısı ancak O’dur! (Zira O’nun hiçbir hükmünde en ufak bir haksızlık şâibesi mevcut olmadığı gibi, hiçbir konudaki kararının peşine düşüp bozacak bir güç de yoktur!)” (A’râf Sûresi:87’den)

﴿عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ أَنْتَ تَحْكُمُ بَيْنَ عِبَادِكَ فِي مَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ﴾

“Tüm gizlileri de, görünenleri de bilen Allâh! Kendisi hakkında ihtilâf etmekte bulunmuş oldukları şeyler hususunda kullarının arasında ancak Sen karar vereceksin!

(Böylece dünyada uğratacağın musibetler veya âhirette vereceğın azap hükümlerinin karşısında, her azgın ve inatçı kişi, yanlış yolda olduğunu kabul etme mecburiyetinde kalacaktır.)” (Zümer Sûresi:46’dan)

Bu ism-i şerîfin insanlar için de kullanılabileceği Kur’ân-ı Kerîm’de şöyle geçmektedir:

﴿أَفَغَيْرَ اللَّهِ أَبْتَغِي حَكْمًا﴾

“(Habîbim! Onlara de ki:) **‘Şimdi ben** (aramızda kimin haklı, kimin haksız olduğuna karar vermesi için) **Allâh’tan başka bir hakem arar mıyım?!’**” (En’âm Sûresi:114’dan)

﴿وَإِنْ خِفْتُمْ شِقَاقَ بَيْنِهِمَا فَابْعَثُوا حَكْمًا مِنْ أَهْلِهِ وَحَكْمًا مِنْ أَهْلِهَا﴾

“(Ey yetkililer!) **Eğer o** (karı-koca) **iki(li)sinin aralarının açılmasından endişe ederseniz, o zaman bir hakem onun ehlerinden, bir hakem de bunun âilesinden** (olmak üzere arabulucu olarak her ikisine birer hakem) **gönderin!**” (Nisâ Sûresi:35’dan)

Ancak bu ismin özel bir isim veya künye olarak kullanılması caiz değildir. Nitekim **Hâni ibni Yezîd** (Radiyallâhu Anh)dan şöyle rivayet edilmiştir:

عَنْ هَانِي بْنِ يَزِيدَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ أَنَّهُ لَمَّا وَفَدَ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَعَ قَوْمِهِ، فَسَمِعَهُمُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَهُمْ يُكْنُونَهُ بِأَبِي الْحَكَمِ، فَدَعَاهُ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: «إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَكَمُ، وَإِلَيْهِ الْحُكْمُ، فَلِمَ تَكْنَيْتَ بِأَبِي الْحَكَمِ؟»، قَالَ: لَا، وَلَكِنَّ قَوْمِي إِذَا اخْتَلَفُوا فِي شَيْءٍ أَتَوْنِي فَحَكَمْتُ بَيْنَهُمْ، فَرَضِيَ كِلَا الْفَرِيقَيْنِ، قَالَ: «مَا أَحْسَنَ هَذَا!»، ثُمَّ قَالَ: «مَا لَكَ مِنَ الْوَالِدِ؟»، قَالَ: لِي شَرِيحٌ وَعَبْدُ اللَّهِ وَمُسْلِمٌ، بَنُو هَانِيٍّ، قَالَ: «فَمَنْ أَكْبَرُهُمْ؟»، قَالَ: شَرِيحٌ، قَالَ: «فَأَنْتَ أَبُو شَرِيحٍ»، وَدَعَا لَهُ وَلَوْلَدِهِ.

“Kendisi kavmiyle birlikte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e gelince kavminin kendisini **Ebu’l-Hakem** künyesiyle çağırdığını duydu ve onu çağırarak:

‘Muhakkak ki gerçek hakem Allâh’tır. Hüküm (ondan çıkar, yine) **ona döner. Sen niçin** (böyle) **Ebu’l-Hakem künyesiyle çağırılıyorsun?’** diye sordu.

O da: ‘Benim kavmim bir anlaşmazlığa düştükleri zaman bana gelirler, ben de aralarında hüküm veririm. Her iki taraf da (benden) razı olurlar’ dedi.

Bunun üzerine **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): **‘Bu** (tarafı hoşnut edecek hüküm vermek) **ne kadar güzel!** (Ama Hakem ismi Allâh’a mahsus olduğu için kullar bu isimle künyelendirilemezler)’ buyurdu.

Sonra: **‘Kaç çocuğun var?’** diye sorunca: ‘Benim için, Benû Hâni (Hâni’nin oğulları) diye bilinen **Şüreyh, Abdullâh** ve **Müslim** (isimli üç oğlum) var’ dedi.

(Bunun üzerine) **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*): ‘(Yaşça) **hangisi daha büyük?**’ diye sorunca ‘**Şüreyh**’ dedi. **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) de: ‘**Öyleyse sen Ebû Şüreyh’sin**’ buyurdu.”

Ardından da kendisi ve oğlu (Şüreyh) için dua etti. (*Buhârî, el-Edebü'l-müfred, no:811, 1/282; Ebû Dâvud, Edeb:70, no:4957, 4/444*)

Zeccâc (*Rahimehullâh*) şöyle demiştir: “el-Vâsıt ile el-Vasat ism-i şeriflerinin aynı anlama geldiği gibi el-Hâkim ve el-Hakem ism-i şerifleri de aynı anlamdadır.

Hakem ism-i şerîfinin kökü olan ‘Hüküm’ kelimesinin asıl anlamı ‘Mâni olmak’ demektir. Nitekim aynı kökten gelen «حَكْمَةٌ» (hakemetü) kelimesi gem anlamına gelir, zira gem atın huysuzlaşmasına mani olur. Yine bu mânâyı kuvvetlendiren bir diğer kelime de aynı kökten gelen ‘Hikmet’ sözcüğüdür. Hikmet de kişiyi ahmaklıktan koruyup, men eder. Ayrıca ‘Hakem’ kelimesi de bu kökten doğmuştur. Çünkü hakem olan kişi hasımların birbirlerinin haklarına tecavüz etmesine mâni olur.

Allâh-u Te’âlâ Kendisini ‘Hâkimlerin Hâkimi’ olarak niteler. Nitekim Kendisi şöyle buyurmaktadır:

﴿أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَحْكَمِ الْحَاكِمِينَ﴾

‘**Gerçekten hüküm verenlerin en doğru hüküm vereni ancak Allâh değil midir?!** (Mademki öyledir, o halde kıyâmet günü kullar arasında isabetli hükmünü verecektir.)’” (*Tîn Sûresi:8*)

Halîmî (*Rahimehullâh*) ise bu ism-i şerîfin mânâsı için şunları söylemiştir: “Hakem, hüküm ve karar verendir. Hükmün aslı, fitne ve fesada mani olmaktadır. **Allâh-u Te’âlâ**’nın koyduğu bütün kanunlar kulların maslahatı (faydası) içindir.”

Ebû Süleyman el-Hattâbî (*Rahimehullâh*) da şöyle demiştir: “Hâkîm, insanların birbirlerine haksızlık etmelerine mani olduğu ve hakları hak sahiplerine verdiği için böyle isimlendirilmiştir.”

Allâh-u Te’âlâ’nın bu ism-i şerîfi bütün üstün sıfatlara ve güzel isimlere şâmidir. Çünkü hakîki mânâda Hakem olacak olan Zât, sadece hakîkî olarak işiten, gören, bilen ve haberi olan Zât’tır. **Allâh-u Te’âlâ** bu dünyada ve âhirette açık ve gizli olarak kulları arasında hüküm verendir. Verdiği emirlerin, vaz’ ettiği kanunların, icra ettiği hükümlerin varlıklar üzerinde sözlü ve fiilî olarak uyguladığı kararların hepsi O’nun gerçek Hâkim olduğunu göstermektedir. Bütün bunlar **Allâh-u Te’âlâ**’dan başkası için geçerli değildir.

Nitekim **Allâh-u Te’âlâ** bu hususta şöyle buyurmaktadır:

﴿لَهُ الْحَمْدُ فِي الْأُولَىٰ وَالْآخِرَةِ وَلَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ﴾

“**O en ilk olan (dünya)da da, o sona kalan (âhret yurdun)da da bütün hamdler sadece O’na mahsustur!**”

(Her konuda geçerli olan karar ve) **hüküm ancak O'na aittir!** (Ölümünüzün ardından diriltilerek) **siz de ancak O'na döndürüleceksiniz!** (Kasas Sûresi:70'den)

﴿الرَّ كِتَابٌ أُحْكِمَتْ أَيْاتُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ﴾

“Elif! Lâm! Râ! (İşte bu Kur’ân-ı Kerîm) **pek büyük bir kitaptır ki** (tüm yaptıklarında hikmet ve isâbet sahibi olan bir) **Hakîm ve** (tüm kullarının bütün hallerini ve kendilerine yarayan şeyleri pek iyi bilen bir) **Habîr tarafından âyetleri sağlamlaştırılmıştır, sonra da** (inanç, hüküm, öğüt ve kıssaları ihtiva eden ayrı ayrı sûreler halinde) **ayrıntılı bir şekilde açıklanmıştır.”** (Hûd Sûresi:1)

Her kim **Allâh-u Te’âlâ**’nın Hakem olduğunu bilirse (haklılığını ispat etmek için) **Allâh-u Te’âlâ**’dan başkasına mürâcaat etmeye gerek duymaz. **Allâh-u Te’âlâ**’nın muradı ne ise o gerçekleştiği zaman da bu hükme razı gelir.

Nitekim **Abdullâh ibni Abbâs** (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ:
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «اللَّهُمَّ لَكَ أَسَلَمْتُ وَبِكَ أَمَنْتُ
وَعَلَيْكَ تَوَكَّلْتُ وَوَالَيْكَ أَنْبَتُ وَبِكَ خَاصَمْتُ وَوَالَيْكَ حَاكَمْتُ.»

“Ey Allâh! Ancak Sana teslim oldum, ancak Sana iman ettim.

Ancak Sana güvendim, ancak Sana yöneldim, ancak Senin (yardımın) **la** (düşmanlara) **karşı geldim ve ancak Senin hükmüne davet ettim.”** (İmâm-ı Mâlik, el-Muvatta’, no:728, 2/302)

Bu ism-i şerifle alâkalanmak cihetinden **Allâh-u Te’âlâ**’ya mânen yaklaşmak; her türlü şikâyeti, tek ve asıl mercî olan **Allâh-u Te’âlâ**’ya iletip, ondan gayrisine dert yandırmaktan uzaklaşmakla meydana gelir.

Ahlâklanmak cihetinden **Allâh-u Te’âlâ**’ya mânen yakınlaşmak ise; kişinin kendi nefsi ve kalbi arasında hakem olarak **Allâh-u Te’âlâ**’nın emirlerini işleme ve yasaklarından sakınma husûsunda nefesine hiçbir şekilde pay biçmeden, kalbiyle **Allâh-u Te’âlâ**’yı dinleyerek insafla davranmasıyla olur.

Yine bu ism-i şerifle **Allâh-u Te’âlâ**’ya mânen yakınlaşmak; kişinin gazâbî olan kuvvetine hâkim olarak kendisine kötülük yapanlara kızmayıp, onları **Allâh-u Te’âlâ**’nın adâletine ısmarlaması, bunun yanında aynı şekilde kişinin şehvî olan kuvvetine hâkim olup sadece **Allâh-u Te’âlâ**’nın razı olduğu şekilde bunu kullanması, yine kişinin nefesine hâkim olarak onu, şerîatin saltanatına (yönetimine) verdiği aklını kullanarak yönlendirmesi, körü körüne nefsî isteklerinin peşinde gitmemesi ve **Allâh-u Te’âlâ**’nın razı olmayacağı şekilde hükmetmemesi ile olur.

Burada mühim bir konuya daha değinmek gerekir ki o da, hüküm ve kazâ arasındaki farktır; hüküm ve kazâ (yargı) arasında fark vardır.

Bu nedenle hüküm için geçerlilik, kazâ (yargı) için de adalet esastır. **Allâh-u Te'âlâ**'nın hükmü, dînî (şer'î) ve kevnî (kaderî) olmak üzere iki türdür. Her iki hüküm türü de kul için geçerli olup onun üzerinde uygulanır.

Dolayısıyla istese de istemese de kul, kendisi üzerinde geçerli olan ve uygulanan iki hüküm altında bulunmaktadır. Kevnî hükme muhalefet etmek, ona aykırı davranmak mümkün değildir. Ancak dînî hükme muhalefet etmek ve aykırı davranmak mümkündür.

Kazâ; tamamlamak, bitirmek ve sonuçlandırmak anlamına gelir. Bu yüzden kazâ ancak hükmün kul üzerinde uygulanması ve geçerli kılınması ile gerçekleşir.

Nitekim **Ebû Mûsâ el-Eş'arî** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet olunan uzun bir hadîs-i şerîfin bir yerinde **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem):

«مَا ضِ فِي حُكْمِكَ، عَدْلٌ فِي قَضَائِكَ.»

“Hükmün bende geçerlidir, benim hakkımdaki kazân (yargın) adâlettir” (Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:3712, 6/246) buyurmuştur. Yani kul üzerinde uyguladığın ve geçerli kıldığın, böylece tamamlayıp kemale erdirdiğin hüküm Senin adâletindedir.

Hüküm ise **Allâh-u Te'âlâ**'nın verdiği karardır. O, bu kararı dilerse uygular, dilerse uygulamaz. Eğer bu dînî bir hüküm ise kullar için geçerlidir. Kevnî (kaderî) bir hüküm ise **Allâh-u Te'âlâ** onu uygularsa geçerli, uygulamazsa geçersiz olur.

Allâh-u Te'âlâ dilediği hükmü verir ve sadece dilediğini geçerli kılıp uygular. O'nun bir hükmü uygulamaması güçsüzlüğünden kaynaklanmaz.

Fakat O'nun dışındakiler bir hüküm verebilir veya bir takdirde bulunabilirler. Ancak bunu uygulama gücüne sahip olamayabilirler. **Allâh-u Te'âlâ** ise hüküm veren ve verdiği hükmü her hâlükârda uygulayabilendir. Hüküm vermek ve uygulamak yalnız **Allâh-u Te'âlâ**'nın hakkıdır.

“Benim hakkımdaki kazân (yargın) adâlettir” hadîs-i şerîfinde geçen kazâ (hüküm), kul için verilen ve uygulanan sağlık-hastalık, zenginlik-fakirlik, zevk-acı, hayat-ölüm ve bağışlama-cezalandırma gibi bütün hükümleri kapsar. Bütün bu durumlar **Allâh-u Te'âlâ**'nın kul için verdiği hükümlere göre gerçekleşir.

Nitekim **Allâh-u Te'âlâ** şöyle buyurmaktadır:

﴿وَمَا أَصَابَكُمْ مِنْ مُصِيبَةٍ فَبِمَا كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ﴾

“Size isabet eden herhangi bir musibet, ellerinizin kazanmış olduğu (kötü) şeyler sebebiyledir.” (Şûrâ Sûresi:30'dan)

﴿وَإِنْ تُصِيبُهُمْ سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ فَإِنَّ الْإِنْسَانَ كَفُورٌ﴾

“Ellerinin öne sürmüştü olduğu (günahlar gibi uğursuz) şeyler sebebiyle onlara (hastalık, korku ve fakirlik gibi) kötü bir şey isabet edecek olsa, şüphesiz ki o (günahkâr) insan (sahip olduğu tüm nimetleri unutup, sadece başına gelen belâyı düşünen, onu büyüten ve kendi günahı sebebiyle o belâyı hak ettiğini düşünmeyip, zulme uğradığını sanan) büyük bir nankördür.” (Şûrâ Sûresi:48'den)

O halde kul üzerinde gerçekleşen her hüküm, **Allâh-u Te'âlâ'nın** bir adâletidir.

(İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:58-59; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'izzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:38; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtiki'l-fetk, sh:326; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:508-509; Hâmid Ahmed et-Tâhir, el-Câmi'u li esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:86-89, 195-196)

«أَلْحَكْمُ» İSM-İ ŞERİFİNİN HAVÂSSI

1) Her kim bu ism-i şerîfi kalp huzurunu cem ederek ve abdestli bir şekilde gecelerin «حَكْمُ» şeklinde yüz kere zikrederse **Allâh-u Te'âlâ** o kişinin iç âlemini mânevî sırlarla doldurur.

2) Her farz namazdan sonra korku ve ümit arasındaki bir halle bu ism-i şerîfi altmış sekiz kere okuyan kişinin kalbi mânevî sırlara açılır.

3) Her gün sabah namazından sonra bu yüce ism-i şerîfi altmış sekiz kere okumaya devam eden kişinin sözü geçerli olur ve verdiği hükümler de tatbik edilir.

4) Her kim sabaha karşı tenhâ bir yere çekilip altı yüz altmış sekiz kere «يَا حَكْمُ» ism-i şerîfini okuduktan sonra:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ أَنْ تَقْضِيَ حَاجَتِي»

“Ey **Allâh!** İsteğimi yerine getirmeni Senden talep ediyorum” derse, **Allâh-u Te'âlâ'nın** izniyle o kişinin murâdı hâsıl olur.

(Yûsuf ibni İbrâhîm, Kazâu'l-hâcât, sh:31; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtiki'l-fetk, sh:326; İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:58-59; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'izzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:38; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:508-509; Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-havâs, 1/85, 3/193)

ERBA'İN-İ İDRİSİYYE YİRMİ İKİNCİ İSM-İ ŞERİF

«يَا مُبْدِعَ الْبَدَائِعِ لَمْ يَبْعِ فِي أَنْشَائِهَا عَوْنًا مِنْ خَلْقِهِ، يَا مُبْدِعُ!»

“Ey mahlûkâtı olan hiçbir şeyden yardım istemeden birçok güzelliği yaratan! Ey Mübdi!”

BU İSM-İ ŞERİFİN BAZI HAVÂSSI

1) Sanat erbâbı olan bir kimse bu ism-i şerîfi her gün kırk kere okursa işinde ve mesleğinde çok maharet kazanır.

2) Fıkıh ilmi ile meşgul olan bir âlim bu ism-i şerîfi her gün yüz on altı kere okursa fıkıh ilminde kendisine birçok kapı açılır.

3) Âlim olan bir kişi bu ism-i şerîfi her gün iki yüz otuz iki kere okursa kendisine bilmediği birçok ilimler öğretilir.

4) Her kim bu ism-i şerîfi her gün doksan dokuz kere olmak üzere kırk gün boyunca okursa o kişinin kalbine ilim ve hikmet akıtılır.

5) Her kim bu ism-i şerîfi her gün dört bin dört yüz kırk dört kere olmak üzere doksan dokuz gün boyunca okursa **Allâh-u Te'âlâ** tarafından o kişiye ledün ilmi verilir.

6) Her kim hiç kimseye nasip olmayan ilimlere muttalî olmak isterse bu ism-i şerîfi her gün on kere olmak üzere (son gün cuma günü olacak şekilde) on gün boyunca okusun. Cuma günü olduğunda En'âm, Yâsîn, Fetih ve Mülk sûreleri ile Tekâsür Sûresi'nden başlayarak Kur'ân-ı Kerîm'in sonuna kadar okusun. Bu kişi gece yarısı olduğunda da bu isteğini **Allâh-u Te'âlâ**'ya arz ederse birçok ilimlere vâkîf olur.

7) Her kim bu ism-i şerîfi her gün yüz kere okursa yüksek mertebelere ulaşır.

8) Her kim bu ism-i şerîfi her gün doksan dokuz kere okursa kendisine ilim, mârifet ve hikmet verilir. İnsanlar kendisinden istifade eder, ayrıca **Allâh-u Te'âlâ** ile arasındaki mânevî perdeler kalkar.

9) Her kim bir kuyu kazar da oradan çıkan suyun miktarı yetersiz ve az olursa bu ism-i şerîfi kırmızı bir bez parçası üzerine bakırdan bir iğne ile misk, zâferan (safran) ve gül suyu karışımıyla ayın dolunay olduğu ve aylardan da yengeç (20 haziran-22 temmuz), akrep (22 ekim-21 kasım) ve balık (18 şubat-20 mart) burçlarının zamanlarının birinde yazıp, ardından üzerinde ism-i şerîf yazılı olan kırmızı bez parçası üzerine bu ism-i şerîfi bin kere okuyup, ardından:

﴿وَفَجَّرْنَا الْأَرْضَ عُيُونًا﴾

“**Yeri gözeler halinde fıskırttık**” (Kamer Sûresi:8'den) âyet-i kerîmesini okuyarak o bezi kuyuya atarsa **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle o kuyunun suyu çoğalır.

Not: Bu ism-i şerîfin havâssını yazdığımız risalelerden bir tanesi olan “**er-Ravzatü's-sündüsiyye fi'l-esmâi'l-İdrîsiyyeti's-Sühreverdiyye**” isimli eserin müellifi olan **Şeyh Muhammed et-Tûnusî** (Rahimehullâh) bu maddede şu mâlûmâtı serdetmiştir:

“Ben evimde bir kuyu kazmıştım, fakat suyu çok azdı. Bundan dolayı çok canım sıkıldı ve kuyuyu toprakla kapatmaya karar verdim. Daha sonra bu fâide aklıma geldi ve aynı şekilde bu terkibi geceleyin ihlaslı bir şekilde uyguladım. Yatağa yattım ve uyudum ama geceleyin su sesiyle uyandım.

Çünkü kuyu dolmuş taşıyordu. Evin içi tamamen suyla doldu. Komşular ip kullanmadan kaplarını su ile doldurdular. İşte bu anlattıklarımın hepsi bu ism-i şerîfin bereketiyle oldu.”

10) Bu ism-i şerîf kemâlî isimlerdendir ve bu ism-i şerîfi zikredip faydalarına nâil olmak, ismi Mûsâ olanlara çok uygun düşer.

Bu yüzden **Mûsâ** (*Aleyhisselâm*) bu ism-i şerîfin bereketiyle zamanındaki insanların en güçlüsü olmuştu.

(*Şihâbüddîn es-Sühreverdî, Şerhu'l-esmâi'l-erba'în, Yazma Nûsha, Ayasofya, no:377, verak:114; Ayasofya, no:3358, verak:146; Yazma Bağışlar, no:2773, verak:9; Beyazid Devlet, no:1256, verak:18; Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:249-250; Allâme Şeyh Muhammed et-Tûnusî, er-Ravzatü's-sündüsiyye fi'l-esmâi'l-İdrîsiyyeti's-Sühreverdiyye, sh:35-36*)

MÜCERREBÂT'TAN

MEŞÂYİH-I KİRÂM TARAFINDAN TECRÜBE EDİLMİŞ BAZI HAVÂSS-I 'İZÂM

VÂKÎ'A SÛRESİ HAKKINDA MÜHİM BİR KAÇ HAVAS

Şu iyi bilinmelidir ki bu kıymetli sûre için yüce bir sır, acâyip bir hâssa ve çok fazilet vardır. Bunlardan bazılarını zikredecek olursak:

1) Osman ibni 'Affân (*Radiyallâhu Anh*)dan rivayet edildiğine göre:

"Kendisi **İbni Mes'ûd** (*Radiyallâhu Anh*)a bir miktar mal verince, o bunu almayı kerih görüp kabul etmemiş.

Bunun üzerine **Osman** (*Radiyallâhu Anh*): 'Kızlarına hîbe edersin' deyince **İbni Mes'ûd** (*Radiyallâhu Anh*): 'Onların fakir olmasından mı korkuyorsun?! Ben onlara (her gece) Vâkî'a Sûresi'ni okumalarını emrettim ki ben **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)i şöyle buyururken işitmiştim:

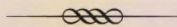
«مَنْ قَرَأَ الْوَاقِعَةَ كُلَّ لَيْلَةٍ لَمْ تُصِبْهُ فَاقَةٌ.»

'Kim her gece Vâkî'a Sûresi'ni okursa ona asla fakirlik isabet etmez' demiştir." (*Beyhakî, Şu'abu'l-îmân, no:2500, 2/492*)

2) Ulemâdan bazısı şöyle demişlerdir:

"Her kim bir oturuşta Vâkî'a Sûresi'ni kırk bir kere okursa, o kişinin rızık talebi başta olmak üzere birçok isteği gerçekleşir.

Ayrıca her kim Vâkî'a Sûresi'ni ikinci namazından sonra (akşam namazından önceki kerahat vaktine gelmeden) on dört kere okursa **Allâh-u Te'âlâ**'dan isteği neyse yerine gelir." (*Şeyh Ahmed ed-Dîrebî, el-Mücerrabât, sh:16-17*)

ALLAH (C.C) SİZDEN RAZI OLSUN

Hocam size olan sevgim saygım inanın çok yeni 2 ay oldu daha sizi tanıyalı tanımaya çalışalı bu gün başınıza gelenler öz babamın başına gelseydi inanın bu kadar ağlar bu kadar üzüldür müydüm bilmiyorum.

Size olan sevgimi nasıl anlatabilirim bilmiyorum ama size o kadar çok şey borçluyum ki ALLAH sizden yüz binlerce kez razı olsun hocam.

ALLAH sizinle beni çok geç tanıştırdı hocam ne olur gelin ne olur yemin ederim sizi çok seviyorum hocam gelin ne olur yalvarıyorum Rabbime sizi bu iftiraldan kurtarsın hocam size çok ihtiyacım var.

Ben 5 rekât namazı bile doğru düzgün kılmazken şimdi sizinle zevkle huşu içinde tespih namazı kıldım hocam ne olur çıkın gelin ne olur hocam arkanızda saf tutmaya ihtiyacım var benim gönlüm tertemiz hocam.

Sizinle kişiliğim değişti; sabah arabama biniyorum radyoda siz iş yerine gidiyorum bilgisayarında siz akşam arabama biniyorum siz eve geliyorum yine siz hocam yemin ediyorum dinimi sizinle öğreniyorum. Kurani, hadisi, ayeti sizinle öğreniyorum hocam. Siz reddiyede bulunduğunuz hocalar dahil sizi de çok araştırıp dinimi öğretecek kılavuz aradım hocam sizi ve sahte hocaları araştırdım sizin tırnağınız olamazlar onlar.

Hocam size gıpta ediyorum ne olur gelin hıfız namazımızı sekteye uğratmayalım hocam en az 3 tekrar dediniz bekliyoruz sizi hocam ALLAH seninle hocam.

Rabbim sizi benden, cemaatinizden, ailenizden ayırmasın. Cihad yolunda sizin gibi nesiller yetişmesi için size söz veriyorum hocam. Rabbime dua ediyorum; Süleyman aleyhisselamin dua ettiği gibi dua ediyorum rabbime ki bana sizin gibi hayırlı evlatlar nasip etsin. Evladım ALLAH yolunda cihad etsin ölümse ölüm kalmırsa kalım 90 çocuğum olsa ALLAH yolunda hepsi feda olsun. İslam'ın AHMET'lere MAHMUT'lara ihtiyacı var hocam. Size daha yazacağım o kadar çok şey var ki hocam inşallah kendi kelamınızdan bana 2 kelam edip beni şereflendirirsiniz, dualarım sizinle.

Ahmet KARAKAPICI

ES-SELAMUN ALEYKÜM

Karışık islerin ve tüm oynanan oyunların bir an önce aydınlanması hakkın yerini bulmasını canı gönülden Allah (c.c)'tan diliyorum.

Cübbeli Hocamızın bir an önce iftiraldan aklanarak tekrar özgürlüğüne kavuşmasını Allah (c.c)'tan diliyorum.

Zaten yıllardan beri inananların üzerinde kara bulutlar dolaşmakta ve müslümanları birbirine düşürmek için iki tane Allah dostu hocalarımız görünmeyen ve pek yakında görülecek olan canı eller katletmiş ve onları şehitler mertebesine uğurlamışlardır.

Bazı karanlık çevreler Cübbeli hocamızın irşadlarından ve Müslümanların Müslümanca yaşamalarına vesile olmaya çalışmasından rahatsız olmuş en çirkin iftiraları kendilerine isnad etmişlerdir.

Cübbeli Ahmet Ünlü Hocamızın Allah yardımcısı olsun.

Mehmet TANRIVERDİ / Giresun